

Sebt Okulu
Çalışma Kitapçığı

Ekim | Kasım | Aralık 2022

Ölüm, Ölmek ve Gelecek Umudu Hakkında

1 • Kusursuz Bir Evrende İsyan — 24 -30 Eylül.....	4
2 • Günahkâr Bir Dünyada Ölüm —1-7 Ekim.....	12
3 • İnsan Doğasını Anlamak —8-14 Ekim	20
4 • Eski Ahit Umudu — 15-21 Ekim	28
5 • Çarmıh Öncesindeki Dirilişler — 22-28 Ekim	36
6 • O Bizim için Öldü — 29 Ekim—4 Kasım	44
7 • Mesih'in Ölüm Karşısındaki Zaferi — 5-11 Kasım.....	52
8 • Yeni Ahit Umudu — 12-18 Kasım.....	60
9 • Çelişen Ayetler? — 19-25 Kasım	68
10 • Cehennem Ateşleri — 26 Kasım — 3 Aralık.....	76
11 • Son Zaman Aldatmacaları — 3-9 Aralık.....	84
12 • Kutsal Kitap'ın Dünya Görüşü — 10-16 Aralık.....	92
13 • Yargılama Süreci — 17-23 Aralık.....	100
14 • Her Şey Yeni — 24-30 Aralık.....	108

Editör Ofisi | 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904

Yazar
Alberto R. Timm

Kapak
Lars Justinen

Çeviri
AngelOS

Editör (English)
Clifford R. Goldstein

Sayfa Tasarım
Marisa Ferreira ve Joanna Touma

Redaksiyon
Dilara Oliveira

© 2022 Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı*. Tüm hakları saklıdır. *Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı* (Standart Versiyon)'un hiçbir bölümü, Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı'nın yazılı izni olmadan hiçbir kişi ya da kurum tarafından düzenlenemez, değiştirilemez, uyarlanamaz, tercüme edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı'nın bölüm ofisleri, belirli ilkelere göre, Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı'nun tercüme ettirilmesine yetkilidirler. Bu tercümelemlerin telif ve yayın hakları Genel Konferans'ta kalacaktır. "Yedinci Gün Adventist." "Adventist" ifadeleri ve alevli logo Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı'nın tescilli markalarıdır ve Genel Konferans'ın izni olmadan kullanılamazlar. Bu kitapçık Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı Ofisi tarafından hazırlanmıştır. Bu kitapçığın hazırlanması, Genel Konferans Yönetim Komisyonu (ADCOM)'un bir alt komisyonu olan Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun yönetimi altında olmuştur. Yayımlanan bu kitapçık dünya çapında bir değerlendirme kurulunun katkılarını ve Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun onayını yansıtmakta olup, sadece veya mutlaka yazarın (veya yazarların) görüşleriyle sınırlı değildir.

Çeviriler:

Bu çalışma rehberinde, Standart Versiyon 2022 Yılı İlk Çeyreği için izinle kullanılan Kutsal Kitap alıntıları, aşağıdaki gibidir (Aksi belirtilmedikçe tüm alıntılar Yeni Çeviri'den yapılmıştır):

YÇ. Yeni Çeviri: Kutsal Kitap: Eski ve Yeni Antlaşma (Tevrat, Zebur, İncil). Eski Antlaşma ©2001, 2009 Kitabı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma ©1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Bütün Hakları Saklıdır.

KM. Kitabı Mukaddes: Kitabı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit (Tevrat ve İncil); İbrani, Kildani ve Yunani dillerinden son tashih edilmiş tercümedir. ©1941 Kitabı Mukaddes Şirketi. **CAN.** Bünyamin Candemir: Kutsal İncil ©2003 Lütfül Yayıncılık, ©2013 Gerçeğe Doğru Kitapları.

TC. Thomas Cosmades: İncil (Sevinç Getirici Haber) - İncil'in Yunanca Aslından Çağdaş Türkçeye Çevirisi. ©2010 Kutsal Söz Yayınları.

Ölüm, Ölmek ve Gelecek Umudumuz Hakkında

Tanrı insanları Kendisi ve Yaratımı ile sevgi dolu bir ilişki içinde sonsuzluğun tadını çıkarırlar diye yarattı. Fakat bu ilişki günahın göksel saraylarda akıl almaz bir şekilde ortaya çıkmasıyla (*Yêşaya 14:12-15, Hezekiel 28:12-19, Vahiy 12:7-12*) ve sonrasında da Adem ile Havva'nın düşmesiyle (*Yaratılış 3:1-19, Romalılar 5:12*) bozuldu. Feci şekilde, ölüm sadece insan ırkını değil, tüm yaşamı da içine çekti. Bugün ölümün dışavurumları ağaçlardan yere düşen yapraklarda, vazolarımızda solan çiçeklerde, acı içinde ölen evcil hayvanlarımızda ve vahşice elimizden alınan sevdiklerimizde görülebilir. Dünyamız keder ve silinmemiş gözyaşı ile dolu.

İnsanlar, daha iyi bir dünya özlemiyle kendileri için içinde yaşamak isteyecekleri pek çok "cennetler" resmettiler. Örneğin İngiliz romancı James Hilton 1933 yılında Lost Horizon [Kayıp Ufuk] isiminde bir kitap yazdı ve birkaç yıl sonra da bu kitap aynı isimle sinemaya uyarlandı. Filmin konusu yakıtı bittiği için zor duruma düşen bir uçağın sonunda karla kaplı Himalaya dağlarına düşmesiydi. Filmde, uçağın yere çakılması sonrası pilot ölüyor fakat kazadan sağ kurtulan az sayıda kişi enkazdan çıkartılarak bir grup Tibetli eşliğinde cennet gibi bir vadi olan Şangri-La'ya götürülüyor. Buranın sakinleri dışarıdaki dünyadan yalıtılmış bir biçimde sevgi ve bilgelik içinde neredeyse ölümsüz bir daimi uyum ve sevinç hayatı sürdürüyorlar.

Elbette bu öykü bütünüyle kurgudur.

Bizler, ölümlü insanlar olarak bugün için güvenceye ve gelecek için de umuda ihtiyaç duyuyoruz. İsviçreli ilahiyatçı Emil Brunner bu konuda şöyle diyor: "Akciğerler için oksijen neyse insan hayatının anlamı için de umut odur. Oksijen olmadığında insan nasıl boğulup ölüyorsa, umut kaybedildiğinde de insanlık nefessiz kalarak büzüşür; onu çaresizlik izler ve bu da zihinsel ve ruhsal melekelerin anlamsızlık ve hayatın amaçsızlığı duygusuyla felce uğraması anla-

mına gelir. İnsan vücudu yeterli oksijene ne kadar muhtaçsa, insanlığın geleceği de yeterli umuda o kadar muhtaçtır.”—Emil Brunner, *Eternal Hope [Sonsuz Umut]*, s. 7. Aslında sonsuzluğa doğru yaptığımız yolculukta yaşadığımız varoluşsal krizlerde bize güç veren Kutsal Kitap’tan kaynaklanan umuttur.

Kayıp Umut filmindeki kurgu ürünü Şangri-La’nın tersine, bizim sonsuz yaşam umudumuz “uydurma masallara” (2. *Petrus 1:16*) dayanmaktadır. Bizim umudumuz, Tanrı’nın güvenilir, artık gözyaşı, acı ya da ölüm barındırmayan kusursuz dünya vaadine dayanmaktadır (*Vahiy 21:1-5*). Elçisel kiliseye ilham veren ve yüzyıllar boyunca pek çok Hristiyan tarafından sahip çıkılıp el üstünde tutulan işte bu çok değerli vaatti. Bu aynı vaat asla gücünü kaybetmeden bugün bizim yaşamlarımıza da anlam ve amaç vermektedir. Geleceğe güvenle bakmamızı mümkün kılmaktadır. Mesih’te ölen tüm sevdiklerimizin sonunda ebedi yaşamı miras almak için ölümden diriltileceklerine dair bize güvence vermektedir.

Bu Kutsal Kitap çalışma rehberi, iki çok önemli konu açısından değerlendirerek iyi ve kötü arasındaki büyük mücadele meselesine değinmektedir. Bu iki önemli konudan ilki günah ile ölümün kökeni ve süregelen varlığıdır. Diğer önemli konu da Tanrı’nın bu sorunları çözme ve dünyayı asıl, kusursuz

durumuna döndürmek için hiç bitmeyen çalışmasıdır. Ayrıca, insanların ölümlü doğası ve ölümsüzlüğe götürülenin diriliş olduğu konuları da özellikle vurgulanmıştır. Aslında, ölümden korkmamalıyız çünkü Mesih bizim için öldü ve ölümün gücüne galip geldi. Doğrusu, “ölümün ve ölümler diyarının anahtarları[nın]” (*Vahiy 1:18*) O’nda olduğuna dair bize güvence verilmiştir.

Bu çeyrekte acı veren bir gerçeklik olan ölüm konusunu araştıracağız fakat bunu bize İsa aracılığıyla sunulmuş olan umudun bakış açısından yapacağız.

Dr. Alberto R. Timm (Andrews Üniversitesi), Ellen G. White Estate yardımcı yöneticisi, aynı zamanda Kutsal Kitap Araştırmaları Enstitüsü Komitesi (BRICOM) ve Jeoloji Araştırmaları Enstitüsü Komitesi’nin (GRICOM) bir üyesidir. Daha önceleri kendisi birden fazla yerleşkeden oluşan Güney Amerika Adventist İlahiyat Okulu’nun (LATS) yöneticisi olarak hizmet vermiştir.

Kusursuz Bir Evrende Isyan

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 1. Yuhanna 4:8, 16; 1. Yuhanna 4:7–16; Hezekiel 28:12–19; Yeşaya 14:12–15; Vahiy 12.

HATIRLAMA METNİ: “Ey parlak yıldız, seherin oğlu, göklerden nasıl da düştün! Ey ulusları ezip geçen, nasıl da yere yıkıldın!” (Yeşaya. 14:12).

Pek çok düşünür kötülüğün kökenini açıklamayı denemiştir. Bazıları, kötülüğün her zaman var olduğunu çünkü kendi düşüncelerine göre, iyinin ancak kötülüğün karşısında olduğunda değerinin bilineceğini iddia ediyor. Bazılarıysa dünyanın kusursuz yaratıldığını fakat kötülüğün bir şekilde ortaya çıktığını savunuyor. Örneğin Grek mitolojisine göre kötülük, meraklı Pandora'nın kapalı kutuyu açıp dünyanın tüm kötülüklerinin dışarıya sızmasına yol açmasıyla başlamıştı (fakat bu inanış sözde o kutunun içinde bulunan kötülüklerin kökenini açıklamıyor).

Bunun tersine, Kutsal Kitap bizim sevgi dolu Tanrı'mızın her şeyden yüce olduğunu (1. Tarihler 29:10, 11) ve kusursuz olduğunu (Matta 5:48 CAN) öğretmektedir. O'nun her yaptığı da aynı şekilde kusursuz olmalıdır (Yasa'nın Tekrarı 32:4) ve O'nun yaratmış olduğu dünyamız da buna dahildir. O halde, kusursuz olan dünyada kötülük ve günah nasıl ortaya çıkabildi? Yaratılış kitabı 3. bölüme göre, buraya günahı, kötülüğü ve ölümü getiren Adem ve Havva'nın düşüşüydü.

Fakat bu yanıt başka bir soruyu ortaya çıkartmaktadır. Düşüş'ten bile önce, kötülük zaten vardı ve Havva'yı aldatan “yılan” ile açığa çıkmıştı (Yaratılış 3:1-5). Dolayısıyla, mevcut durumdaki varlığımıza böylesine hükmeden ve zaman zaman da onu oldukça acınası bir hale sokan kötülüğün kaynağını ve kökenlerini bulmak için geriye, Düşüş'ten bile öncesine gitmek zorundayız.

*1 Ekim Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Yaratılış, Bir Sevgi İfadesi

Mevcut durumu içinde doğa iyiyi ve kötüyü birbirine karıştıran belirsiz bir mesaj taşımaktadır. Gül bitkisi son derece güzel ve hoş kokulu güller ama bir yandan da zararlı ve acı veren dikenler meydana getirebilir. Tukan kuşu güzelliğiyle bizi etkilerken, diğer kuşların yuvalarına saldırıp onların korunmasız yavrularını yemesi bizi dehşete düşürebilir. İnsanlar bile bir an iyilikle doluyken, hemen sonrasında korkunç, nefret dolu ve hatta hiddetli olabilirler. Buğday ve deliceler hakkındaki benzetmede, kulların mal sahibine şu soruyu sormuş olmasına şaşmamalı: “Efendimiz, sen tarlana iyi tohum ekmedin mi? Bu deliceler nereden çıktı?” (*Matta 13:27*). Mal sahibi ise şöyle cevaplamıştı, “Bunu bir düşman yapmıştır” (*Matta 13:28*). Aynı şekilde, Tanrı evreni kusursuz yaratmıştı fakat bir düşman esrarengiz günah tohumlarıyla onu kirletti.

1. Yuhanna 4:8, 16 ayetlerini okuyun. “Tanrı sevgidir” kesin sözü, O’nun yaratıcı faaliyetlerinin doğası hakkında bize ne anlatmaktadır?

“Tanrı sevgidir” (*1. Yuhanna 4:8, 16*) gerçeği en azından üç temel çıkarım belirtmektedir. İlk olarak, sevgi kendi doğası gereği kendi başına var olamaz çünkü ifade edilmedir. (Nasıl bir sevgi ifade edilmez ki?) Tanrı’nın sevgisi içsel olarak Tanrılığın Üç Şahsı arasında, dışsal olarak da O’nun, tüm yaratıklarıyla olan ilişkisinde paylaşılmaktadır. İkinci olarak, Tanrı’nın yaptığı her şey O’nun koşulsuz ve değişmez sevgisinin bir ifadesidir. O’nun yaratımla ilgili işleri, kurtarıcı faaliyetleri ve hatta cezalandıran yargılamalarının dışavurumları buna dahildir. Aslında, “Allah’ın sevgisi O’nun lütfunda olduğu gibi adaletinde de açıkça görüldü. Adalet O’nun egemenliğinin temeli ve sevgisinin ürünüdür.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 753. Ve üçüncü olarak da, Tanrı sevgi olduğu ve O’nun yaptığı her şey sevgisini gösterdiği için, günahın yaratıcısı O olamaz çünkü günah O’nun karakterine taban tabana zıttır.

Peki, Tanrı evreni gerçekten yaratmak zorunda mıydı? O’nun egemenliğinin bakış açısından bakıldığında, “hayır” denilebilir çünkü bu O’nun özgür iradesinin bir kararıydı. Fakat O’nun sevgi dolu olan doğası açısından bakıldığında, O sevgisinin ifade bulması için aracı olacak bir evren istemişti. Öyleyse, O’nun insanlar gibi sadece Tanrı’nın sevgisine karşılık vermekle kalmayıp, aynı zamanda sadece Tanrı’ya duydukları sevgiyi değil, aynı zamanda başkalarına duydukları sevgiyi de paylaşma ve ifade etme becerisine sahip yaşam formları yaratmış olması ne kadar harikadır. (*Ayrıca bkz. Markos 12:30, 31*)

Etrafınızdaki yaratılmış olan dünyaya bakın. Günahın tüm tahribatına rağmen, onun içinde Tanrı’nın sevgisinin yansımalarını hangi şekillerde görüyorsunuz? Tanrı’nın sevgisinin Yaratılış’ta ortaya konan ifadesinden umut dersleri çıkarmayı nasıl öğrenebiliriz?

Sevginin Temeli, Özgür İrade

1. Yuhanna 4:7-16 ayetlerini okuyun. Bu metin özgür iradenin sevgiyi büyütme için bir koşul olması konusunda bize ne anlatmaktadır?

Yapma bitkiler çok güzel olabilirler fakat gerçek çiçekler gibi büyüyüp çiçek açamazlar. Robotlar konuşmak ve pek çok görevi yerine getirmek için önceden programlanırlar fakat onlarda hayat da duyuğu da bulunmamaktadır. Gerçekte, canlılık ve özgür irade bir kişinin sevgiyi alması, büyütmesi ve paylaşması için olmazsa olmaz koşullardır. Bu sebeple, sevgi dolu Tanrımız melekleri (Lusifer dahil) ve insanları kendi seçimlerini yapma özgürlüğüyle yaratmıştır ve yanlış bir yolu tercih etme olasılığı bu özgürlük kapsamındadır. Diğer bir deyişle, Tanrı, yaratıklarının sevgi ve bilgelik içinde büyümeleri için tüm evreni kusursuz ve uyumlu bir ortam olarak yaratmıştır.

1. Yuhanna 4:7-16 ayetlerinde elçi Yuhanna altını çizerek “Tanrı sevgidir” diyor ve O’nun bize duyduğu sevgiyi, günahlarımız için ölsün diye kendi Oğlu’nu göndererek göstermiş olduğunu söylüyor. Sonuç olarak, biz de onun sınırsız sevgisine duyduğumuz minnettarlığı, birbirimizi severek göstermeliyiz. Kökeni ilahi olan böyle bir sevgi, Tanrı’nın bizde yaşıyor olduğunu ve bizim de O’nda yaşıyor olduğumuzu gösteren en ikna edici kanıt olurdu. Bu, Tanrı’nın sevgisini birbirlerine yansıtma girişimi, ancak bu sevgiyi beslemeyi ve ifade etmeyi ya da tam tersine bencilce bir hayat yaşamayı seçme iradesine sahip varlıklara emanet edildiğinde anlam kazanmaktadır. Öte yandan, seçme özgürlüğü kolaylıkla kötüye kullanılabilir. Bu, Lusifer’in gökte başlattığı korkunç isyanla ortaya konmuş olan acı bir gerçektir.

Bazı kişiler özgür iradenin ne kadar önemli olduğunu anlamış olmalarına rağmen hâlâ şöyle düşünmektedirler: Tanrı, Lusifer’in isyan edeceğini biliyor idiye, onu neden yaratmıştı? Lusifer’in yaratılması sonuç olarak Tanrı’yı günahın kökeninden sorumlu yapmaz mı?

Bu, üzerinde kafa yormak için oldukça zor bir sorudur çünkü bu sorunun cevabı pek çok etmene bağlıdır ve “sorumluluk” sözcüğüyle tam olarak ne demek istendiği de bu etmenlerden biridir. Günahın kökeninin ve doğasının ne olduğu, kimsenin bütünüyle açıklayamayacağı gizemlerdir.

Öyle olsa bile, Tanrı günahın var olmasını takdir etmemiştir; O sadece onun var olmasına izin vermiştir ve sonra da, günahın nihai cezasını çarşıta Kendi üzerine almıştır. Bu da sonuç olarak O’nun günahın kökünü kurutmasını mümkün kılmaktadır. Kötülük hakkındaki can sıkıcı düşüncelerimiz sırasında, günahın ve kötülüğün var olması yüzünden en çok bedel ödemiş olanın Tanrı’nın Kendisi olduğunu (*bkz. Matta 5:43-48, Romalılar 5:6-11*) ve Tanrı’nın onlar yüzünden hepimizden daha çok acı çekmiş olduğunu asla unutmamalıyız.

Tanrı’nın bir armağanı olan özgür irade kutsaldır fakat sadece sizi değil başkalarını da etkileyen güçlü bedellerle yüklü olarak gelmektedir. Bu armağandan istifade ederek hangi önemli kararlar vermek üzeresiniz ve verdığınız kararların neticeleri neler olacaktır?

Akıl Almaz Nankörlük

Hezekiel 28:12-19 ayetlerini okuyun. Bu metinden günahın akıl almaz kökeni hakkında ne öğrenebiliriz?

Hezekiel kitabının büyük bölümü son zamanın simgesel dilinde yazılmıştır. Pek çok sefer, (insanlar, hayvanlar ya da objeler gibi) belirli varlıklar ve yerel olaylar, çok daha geniş kapsamlı evrensel ya da tarihsel gerçekleri temsil etmek ve/veya tarif etmek için kullanılmıştır. Hezekiel 28:1-10 ayetlerinde Rab Sur kralından (Sur, müreffeh bir Finike liman kentiydi), aslında sadece bir “insan” olan fakat tanrı olduğunu savunarak tanrıların tahtında oturduğunu iddia eden zengin ve gururlu bir hükümdar diye bahsediyor.

Daha sonra ise, Hezekiel 28:12-19 ayetlerinde bu tarihsel gerçeklik Lusifer’in göksel saraylardan düşüşünü tarif eden bir benzetmeye dönüşüyor. Yani, “denizlerin bağrında” (*Hezekiel 28:2, 8*) yaşayan bir insan olan Sur kralı, şimdi de “Tanrı’nın bahçesi Aden’de” (*Hezekiel 28:13*) ve “Tanrı’nın kutsal dağında” (*Hezekiel 28:14*) yaşayan “Meshedilmiş, koruyucu bir Keruv’u” (*Hezekiel 28:14*) temsil ediyordu.

Tüm bu öyküdeki en can alıcı ifadelerden biri Hezekiel 28:15 ayetinde bulunmaktadır: “Yaratıldığın günden sende kötülük bulunana dek yollarında kusursuzdun.” Yani, Lusifer’in kusursuzluğu kötülük olasılığını, yanlış yapma olasılığını barındırmaktaydı çünkü ahlâki bir varlık olarak Lusifer özgür iradeye sahipti ve kusursuz bir varlık olmanın anlamı da kısmen buydu.

Aslında Lusifer kusursuz yaratılmıştı ve onun özgürce seçim yapabilmesi bunun bir parçasıydı. Fakat özgür iradesini kötüye kullanarak suistimal etti ve kendisini aslında olduğundan daha önemli görerek yozlaştı.

Tanrı’nın onu yaratmasından ve onurlandırmasından artık tatmin bulamayan Lusifer, Tanrı’ya olan minnettarlığını kaybetti ve aslında hak ettiğinden daha fazla tanınmak istedi. Kusursuz bir evrende yaşayan kusursuz bir meleğin böyle bir şey yapmış olması, daha önce de belirtmiş olduğumuz gibi akıl almaz bir durumdur.

“Günah akıl almaz, açıklanamaz bir şeydir. Var olması için hiçbir sebep bulunmuyordu; onu açıklamaya çalışmak onun var olmasına sebep bulmak anlamına gelir ve bu ona hak vermek olur. Günah kusursuz bir evrende ortaya çıktı, bu mazeretsiz olduğu ortaya konmuş olan bir gerçektir.”—Ellen G. White, *The Truth About Angels* [Melekler Hakkındaki Gerçek], s. 30.

1. Selanikliler 5:18 ayetinde Pavlus’un “her durumda” şükretmemiz gerektiğini söylediğini hatırlayın. Bu sözler özellikle de zorlayıcı zamanlarda nankörlük ve kendine acıma duygularının üstesinden gelmemize nasıl yardımcı olabilir?

Gururun Bedeli

Kutsal Yazı içerisinde birbiriyle rekabet eden iki baskın tema ya da motif olduğu görülebilir. Bunlardan biri, Tanrı'nın krallığını temsil eden Salem, Siyon dağı, Yeruslaim ve Yeni Yeruslaim'dir. Diğeri de Şeytan'ın sahte nüfuz alanını simgeleyen Babil temasıdır. Tanrı halkını defalarca putperest Babil'den çıkıp Vaat Edilen Ülke'de Kendisine hizmet etmeye çağırır.

Örneğin Avram'dan (daha sonra İbrahim oldu) Kildaniler'in Ur kentinden ayrılıp Kenan ülkesine gitmesi istenmişti (*Yaratılış 11:31-12:9*). Uzun süren sür-günleri sona erdiğinde, Yahudiler Babil'i terk ederek Yeruslaim'e dönmüşlerdi (*Ezra 2*). Ve Vahiy kitabında da, Tanrı'nın halkı son dönem Babil'inden çıkıp (*Vahiy 18:4*) Siyon dağında ve yeni Yeruslaim'de sonunda O'nunla birlikte yaşa-maya çağrılmaktadır (*Vahiy 14:1; Vahiy 21:1-3, 10*).

Yeşaya 14:12-15 ayetlerini okuyun. Lusifer'in gökтейken sahip olduğu gurur, evren ve bu dünya için hangi geniş kapsamlı sonuçlara yol açtı?

Kutsal Kitap'ta Babil kenti Tanrı ve Tanrı'nın krallığını doğrudan karşısında duran bir güç olarak durmaktadır ve Babil kralı da (Nebukadnessar'a özellikle gönderme yapılarak) gururun ve kibrin bir simgesine dönüşmektedir. Tanrı Kral Nebukadnessar'a, Babil'in, birbirini takip eden imparatorlukları simgeleyen büyük heykelin sadece altından yapılmış başı olduğunu göstermişti (*Daniel 2:37, 38*). Kral, Tanrı'nın bu açıklamasına meydan okuyarak tümüyle altından bir heykel yaptırdı (bu onun krallığının sonsuza dek var olacağını simgeliyordu) ve hatta herkesten o heykeli tapınmalarını istedi (*Daniel 3*). Sur kralı bahsinde olduğu gibi (*Hezekiel 28:12-19*), Babil kralı da Lusifer'i simgelemektedir.

Yeşaya 14:3-11 ayetleri, mağrur ve zalim Babil kralının düşüşünü anlatmaktadır. Daha sonra ise, Yeşaya 14:12-15 ayetleri tarihsel alemden ayrılıp göksel saraylara geçmekte ve Lusifer'in düşüşüne yol açanın da benzer bir gurur ve kibir tavrı olduğunu vurgulamaktadır. Metinde Lusifer'in tahtını tüm göksel orduların üzerine çıkarmayı ve kendisini "Yüceler Yücesi'yle" (*Yeşaya 14:14*) eşit kılmayı planladığı açıklanmaktadır. Bu, Şeytan'ın bencilliği ve rekabetçiliğinin, Tanrı'nın fedakâr sevgisi ve işbirliğine meydan okuduğu yeni ve hasmane bir durumun başlangıcıydı. Düşman Tanrı'yı, aslında kendisinin yaptıklarıyla suçlamaktan ve yalanlarını diğer meleklerle yaymaktan korkmuyordu. İşte kötülüğün evrendeki akıl almaz varlığının kökenleri buradadır.

Sahip olduğumuz mevkiden veya başarılarımızdan ya da ikisinden de gurur duymak ve onlarla böbürlenmek neden çok kolaydır? Çarmıhı önümüzde tutmak bizi bu tuzağa düşmekten nasıl koruyabilir?

İnançsızlığın Yayılması

Vahiy kitabı 12. bölümü okuyun. Bu bölüm isyanın gökten yeryüzüne yayılması hakkında bize ne öğretiyor?

Lusifer'in düşüşü basit bir aykırı düşen fikirlerin çatışması vakası değildi. Vahiy 12. bölüm bize bir tarafta Lusifer ile melekleri ve öbür tarafta da Mesih ile O'nun melekleri olmak üzere gökte büyük bir savaş çıktığını anlatıyor. Bu metinde Lusifer'den, "büyük ejderha," "o eski yılan," "İblis ya da Şeytan" ve "kardeşlerimizin suçlayıcısı" (Vahiy 12:9, 10) diye bahsedilmektedir. Mesih'ten de "Mikail" (Vahiy 12:7) diye bahsedilmektedir ve bu ad, "Tanrı gibi olan" anlamına gelir.

Bazı yorumcular, "Başmelek Mikail" (Yahuda. 9) göndermesine dayanarak O'nun sadece bir melek olduğuna inanıyorlar. Fakat Daniel kitabında her büyük görüm Mesih ve O'nun sonsuza dek kalıcı krallığı ile neticelenmektedir; örneğin insan eli değmeden kesilen taş (Daniel 2:34, 45), İnsanoglu (Daniel 7:13), Gök ordusunun Önderi ve Önderler Önderi (Dan 8:11, 25) ve büyük önder Mikail (Daniel 12:1). Yani, Rab'bin meleğinin Rab'bin Kendisi olması gibi (Mısır'dan Çıkış 3:1-6, Elçilerin İşleri 7:30-33, v.s.) Mikail de aynı ilahi Kişi yani Mesih'in Kendisi olmalıdır.

Vahiy 12. bölüm, (1) Lusifer ve göksel meleklerin üçte birinin isyan etmesiyle gökte başlayan, (2) Mesih'in çarımhtaki kesin zaferiyle doruğa ulaşan ve (3) Tanrı'nın son zaman bakiye halkına karşı hâlâ devam eden bu süregelen çatışmaya dair genel bir bakış sunmaktadır.

Ellen G. White, bu çatışmanın başlangıcı konusunda şöyle yazmıştı, "Allah, büyük merhameti ile Parlak Yıldız'a uzun süre katlandı. Hoşnutsuzluk ruhunu ilk kez uyandırdığında, hatta yalan iddialarını sadık meleklerle sunmaya başladığında dahi, yüksek konumundan hemen alçaltılmadı. Uzun süre gökte tutuldu. Kendisine defalarca tövbe ve boyun eğme koşuluyla af fırsatı verildi."—Ellen G. White, Büyük Mücadele, s. 500.

Bu savaşın göksel âlemlerde ne kadar sürmüş olduğunu bilmiyoruz. Fakat ne kadar yoğun olduğundan ve ne kadar sürdüğünden bağımsız olarak, tüm mücadelenin en önemli sonucu şuydu: Şeytan ve meleklerinin "gücü yetmedi. Bu yüzden gökteki yerlerini yitirdiler" (Vahiy 12:8; ayrıca bkz. Luka 10:18). Elbette en büyük sorun onların buraya, yeryüzüne gelmeleriydi.

Bu savaşın yeryüzünde vuku bulmakta olduğu gerçeğini görebileceğimiz yollar nelerdir? Bu savaşta düşmanımıza galip gelmek için sahip olduğumuz yegâne umudumuz nedir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt'ten, 9-14 sayfaları arasındaki "Günaha Neden İzin Verildi?" ve *Büyük Mücadele* kitabından, 496-508 sayfaları arasındaki "Kötülüğün Kökeni" bölümlerini okuyun.

"Göğün ifade edilemez görkemine tanık olup onu tecrübe etmiş ve Allah'ın korkunç yüceliğini görmüş olmalarına rağmen tüm bu yüceliğin huzurunda O'na isyan etmiş olanların [Şeytan ve melekleri] kurtarılmaları için hiç umut yoktu. Allah'ın yüce kudretinin, onları derinden etkileyecek yeni ve muhteşem gösterimleri yoktu çünkü onlar bunları çoktan tecrübe etmişlerdi. Bu varlıklar ifade edilemez kendi huzurundayken isyan etmişlerse, denemeleri için yerleştirilebilecekleri daha avantajlı şartlar bulunmamaktaydı. Onların haset şüphelerine ve isyankâr homurdanmalarına boyun eğdirecek yedek güç de, sınırsız yüceliğin daha öte yüksekliği ya da derinliği de bulunmamaktaydı. Onların suçu da cezaları da göksel saraylarda sahip oldukları yüce ayrıcalıklarla orantılı olmaydı."—Ellen G. White, *Confrontation [Yüzleşme]*, s. 21.

"Allah ve Mesih, Şeytan'ın sapkınlık edeceğini ve sapkının aldatıcı gücü sayesinde insanın düşeceğini baştan beri biliyordu. Günahın var olmasını Allah takdir etmedi, ancak var olacağını önceden gördü ve korkunç tehlikeyi önlemek üzere hazırlık yaptı. O'nun dünyaya sevgisi o kadar büyüktü ki, biricik doğmuş olan Oğlu'nu vermeyi vaat etti, 'Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun.' Yuhanna 3:16."—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 16.

Tartışma Soruları:

1. Tanrı'nın, nihayetinde dünyamızdaki kötülüğün kökeni ve varlığından sorumlu olup olmadığı konusunu sınıfta derinlemesine tartışın. Böyle bir suçlamayı ne şekilde cevaplamaya çalışmalıyız?
2. Çarmıh, bizim bütün kötülük meselesiyle ilgili anlayışımıza ne şekilde uymaktadır? Çarmıh ve orada gerçekleşenler neden kötülüğün kökeniyle ilgili her anlayış için merkezi olmalıdır?
3. Dünyamızda binlerce yıldır süren günah ve ısraptan sonra, Şeytan artık isyanının yol açtığı feci sonuçların farkında olmalıdır. O halde Tanrı'ya karşı yürüttüğü isyama neden hâlâ sürdürmektedir?
4. Matta 5:43-48 ayetlerinde Mesih, Tanrı'nın tüm insanlara duyduğu koşulsuz sevgisinin bizim tüm ilişkilerimiz için bir model olduğundan bahsediyor. Bu modeli aileniz ve kiliseniz içerisinde nasıl daha yakından yansıtabilirsiniz?
5. Elçi Petrus bizi şöyle uyarıyor: "İblis kükreyen aslan gibi yutacak birini arayarak dolaşiyor" (1. Petrus 5:8). Ayrıca Efesliler 6:10-20 ayetlerini okuyun. "İblis'in hileleri" (Efesliler 6:11) karşısında nasıl galip gelebiliriz?

Zincirlerden Kurtuluş

Andrew McChesney Tarafından

Laos'un kırsal kesiminde çığlık sesleri yükseliyordu.

Kilise çalışanlarından oluşan küçük bir ekiple köyü ziyaret eden Yedinci Gün Adventisti bir pastör, neler olduğunu öğrenmek için yüksek sesli çığlıkların geldiği tarafa doğru yöneldi.

16 yaşındaki bir çocuğu ailesinin evinin ahşap zeminine zincirlenmiş halde görünce şaşırdı. "Oğlunuza ne oldu?" diye ailesine sordu. "Neden zincirlendi?"

Ailesi üzgün görünüyordu. Babası, "Oğlumuz Aer uzun yıllardır hasta," dedi. Annesi, "Birkaç saatliğine normalleşiyor ama sonra günde birkaç kez tekrar aklını kaybediyor" dedi.

Ailesi bir tedavi bulmak için tüm paralarını harcamıştı. Ancak, Aer'in kendisine ve başkalarına zarar vermesini önlemek için onu gönülsüzce zincire vurmaya karar verecek kadar durum giderek daha da kötüleşmişti..

Son altı aydır ahşap zemine bağlıydı.

Pastör, Aer ile konuştu ve ona ve ailesine İsa'nın kurtarıcı sevgisini anlattı. "İsa isterse, Aer'i iyileştirebilir" dedi.

Çocuk için dua etmek için izin istedi. Aer'in ailesi mutlu bir şekilde kabul etti. Oğullarının iyileşeceğine dair umutları yüzlerinden okunuyordu.

Birkaç gün sonra pastör ve ekibi Aer'i tekrar ziyaret etti ve onun için dua ettiler.

Pastör, aileyi komşu bir köydeki en yakın Adventist kilisesinde ibadet etmeye davet etti.

Bir sonraki Sebt günü, anne ve babası Aer ile birlikte kiliseye geldiler fakat Aer'in elleri zincirle bağlıydı.

Her kilise üyesi Aer için dua etti ve ardından pastör çocuğun babasından da onun için dua etmesini istedi. Baba, oğlu için İsa'ya dua ederken bütün başlar eğildi. O günden sonra çocuk iyileşti. Normale döndü ve artık zincirlemeye gerek kalmamıştı.

Komşular şaşırды ve Aer'in ailesini soru yağmuruna tuttular.

"Yıllardır hasta olan ve zincirlenen çocuk bu mu?" dedi içlerinden birisi.

"Neden şimdi iyileşti? Onu kim iyileştirdi?" dedi bir başka biri.

Ailesi, Hristiyan Tanrı'nın çocuklarını iyileştirdiğini açıkladılar.

Aer'in ailesi, iyileşmeden sonra İsa'yı kişisel Kurtarıcıları olarak kabul etmekle kalmadı, diğer birçok aile de öyle yaptı.

Bu aileler Nisan 2021'de kilisede vaftiz edilen ve kilise binasını dolduran 122 kişi arasında yer alıyor.

Hikayeyi Adventist Müjdecilik Hizmeti ile paylaşan Lao pastörü, "Bu alanda birçok insanın kurtarılmak üzere O'na gelmesiyle sonuçlanan bu kadar çok mucize gerçekleştirdiği için Tanrı'ya şükrediyoruz" dedi.

Laos'ta ve tüm dünyada müjdenin yayılmasını destekleyen Sebt Okulu sunularınız için şükranlarımızı sunarız.

Günahkâr Bir Dünyada Ölüm

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 2:16, 17; Yaratılış 3:1-7; Mezmurlar 115:17; Yuhanna 5:28, 29; Romalılar 5:12; 2.Korintliler 5:21.*

HATIRLAMA METNİ: Günah bir insan aracılığıyla, ölüm de günah aracılığıyla dünyaya girdi. Böylece ölüm bütün insanlara yayıldı. Çünkü hepsi günah işledi” (Romalılar 5:12).

Tanrı'nın evreni ve dünyayı var etmek için kullandığı İlahi Aracı Mesih'i (Yuhanna 1:1-3, 10; Koloseliler 1:16; İbraniler 1:2). Fakat Baba Tanrı Mesih'e özel onur bahsettiğinde ve Onların bu dünyayı beraber yaratacaklarını duyurduğunda, “Lusifer İsa Mesih'e karşı kıskançlık ve hasetle doldu” (Ellen G. White, *The Story of Redemption [Kurtuluş Öyküsü]*, s. 14) ve O'na komplolar kurdu.

Gökten kovulan Şeytan, Adem ve Havva'nın yeryüzündeki mutluluklarını bozmaya karar verdi ve böylece göktekilerin kederlenmesine yol açtı. “Eğer bir şekilde onların [Adem ve Havva'nın] akıllarını çelerek itaatsizlik etmelerini sağlarsa, Allah onların bağışlanmaları için bir koşul ortaya koyacaktı ve böylelikle hem kendisi hem de düşmüş meleklerin onlarla birlikte Allah'ın merhametinden faydalanmaları için adaletli bir yol açılmış olacaktı.”—Ellen G. White, *The Story of Redemption [Kurtuluş Öyküsü]*, s. 27. Şeytan'ın yürüttüğü stratejiden bütünüyle haberdar olan Tanrı, Adem ve Havva'yı, ayartıya maruz kalmamaları için uyardı (*Yaratılış 2:16, 17*). Bu, dünya hâlâ kusursuz ve lekesizken dahi, insanların itaat etmeleri gereken açık kısıtlamalar olduğu anlamına gelmektedir.

Bu hafta Adem ve Havva'nın düşüşü, günah ve ölümün dünyamızı nasıl ele geçirdiği ve de Aden bahçesinde Tanrı'nın insanlık için nasıl bir umut tohumu ektiği konuları üzerine düşüneceğiz.

*8 Ekim Sebte Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Tezat Oluşturan İfadeler

Dünya, Rab'den geldiği şekliyle kusursuzdu (*Yaratılış 1:31*). Ölüm, Adem ve Havva açısından bilinmeyen bir deneyimdi. Bu durum içinde Tanrı Aden Bahçesi'ne geldi ve şu uyarıda bulundu: “Bahçede istediğin ağacın meyvesini yiyebilirsin... Ama iyiyle kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün” (*Yaratılış 2:16, 17*).

Yaratılış 2:16, 17 ayetleri Aden'in kusursuzluğu içinde özgür irade gerçeğini nasıl göstermektedir? Yani, eğer özgürce seçme hakkına sahip olmasalardı Tanrı hangi sebeple onları uyarma gereği duyardı?

Tanrı'nın bu uyarısından bir süre sonra Şeytan da bir yılan kılığında bürünerek Aden bahçesine girdi. Havva yılanın neşeyle yasak meyveden yediğini ama ölmediğini gördü. “O, kendisi de yasak meyveden yemiştir” (Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 54), fakat ona hiçbir şey olmamıştı.

Yaratılış 3:1-4 ayetlerini okuyun. Kendinizi Havva yerine koyun ve şu soruya yanıt verin: Yılanın söyledikleri neden Havva'ya ikna edici gelmişti?

İnsan muhakemesi açısından bakıldığında, yılanın savı Tanrı'nın sözünden çok daha ikna edici gözüküyordu. Her şeyden önce, doğal dünyada o güne kadar günahın ve ölümün var olduğuna dair hiçbir kanıt bulunmamaktaydı. İkinci olarak, yılan gerçekten yasak meyveyi yiyor ve ondan çok keyif alıyordu. O halde, Havva'nın da bunu yapmaktan kendisini alıkoymasına için ne sebep olabilirdi? Tanrı'nın emri çok kısıtlayıcı ve anlamsız görünüyordu.

Maalesef, Havva birbiriyle çelişen iki ifade arasında karar verirken üç temel ilkeyi görmezden gelmişti: (1) İnsan muhakemesi manevi konuları değerlendirmek için her zaman en güvenli yol değildir; (2) Tanrı'nın Sözü bize mantıksız ve anlamsız gelebilir fakat o her zaman doğru ve güvenilirdir; (3) Kendi özlerinde kötü ya da yanlış barındırmayan fakat Tanrı'nın itaat sınaması olarak seçmiş olduğu şeyler bulunmaktadır.

Havva'nın Aden Bahçesi'ndeki tecrübesinin zamandaki tek bir vaka olmadığını anlamamız gerekiyor. Her gün ve her an (pek çok kişinin beğenmediği) Tanrı'nın Sözü ile bizi çevreleyen toplumun ayartıcı girişimleri arasında karar vermek zorunda kalıyoruz. Seçimimizin ebedi sonuçları olacaktır.

Kutsal Kitap'ın açık öğretilerinin dünyanın yollarıyla çatıştığı durumlar hangileridir?

Yılan Tarafından Aldatıldı

Yaratılış 3:1-7 ayetlerini okuyun. Havva Tanrı'nın Sözü ile yılanın söyledikleri arasında seçim yaparken hangi kıstaslardan yararlandı?

Yaratılış 3. bölüm ayartının psikolojisini ortaya koyan en açık örneklerden biridir. Tanrı Adem ve Havva'yı yasak ağaçtan yerlese kesinlikle ölecekleri konusunda uarmıştı (*Yaratılış 2:16,17*). Şeytan yılan kılığında bürünerek Havva'yı günah işlemeye yönlendirmek için süslü laflarla dolu çeşitli taktiklerden yararlandı.

Yılan ilk olarak Tanrı'nın belirli kısıtlamasını genelledi. Havva'ya, "Tanrı gerçekten, 'Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin' dedi mi?" diye sordu (*Yaratılış 3:1*). Havva karşı çıkarak, kısıtlamanın sadece belirli bir ağaçla ilgili olduğunu, çünkü ondan yerler ya da ona dokunurlarsa öleceklerini söyledi.

Şeytan bunun üzerine Tanrı'nın söylediğine karşı çıktı. "Kesinlikle ölmezsiniz" dedi (*Yaratılış 3:4*).

Ve sonunda da Şeytan Tanrı'yı temel bilgiyi kasten Havva ve kocasından gizlemekle suçladı. Ayartıcı şunu iddia etti: "Çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesini [yasak meyveyi] yediğinizde gözleriniz açılacak, iyiyle kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız" (*Yaratılış 3:5*).

Havva'nın merakı onu Şeytan'ın büyüdü zeminine yönlendirmişti. Orada Tanrı'nın kısıtlayıcı emrine sadık kalmak ile Şeytan'ın ayartıcı cazibeleri arasında bir karar vermeye zorlandı. Tanrı'nın sözünden şüphe ederek, birbiriyle çelişen iki ifade arasında bir seçim yapmak için kendi hislerine—kişisel gözleme dayanan tecrübeye dayalı yönleme—güvendi.

Öncelikle beslenme açısından değerlendirerek, ağacın "yemek için iyi" olduğunu gördü. İkinci olarak, estetik açıdan değerlendirdi ve ağacın "gözlere hoş" olduğunu gördü. Üçüncü olarak da mantıksal bir değerlendirme yaptı ve ağacın "ağaç, insanı bilge kılmak için arzulanır" olduğunu düşündü. Yani, kendi muhakemesine göre, Havva'nın yılanın sözlerini dikkate alıp yasak ağaçtan yemek için kayda değer sebepleri vardı. Maalesef bunu yaptı da.

Bazı kişiler "iyi olana sınıksız" (*1. Selanikliler 5:21*) tutduğumuz sürece her türlü bilginin geçerli olduğunu savunuyorlar. Fakat Adem ve Havva'nın Aden Bahçesi'nde yaşadıkları acı tecrübe, bize bilginin kendi başına oldukça zarar verici olabileceğini gösteriyor. Aslında bilmesek daha iyi olacak bazı şeyler bulunuyor.

Bu hikaye, günahkâr seçimleriniz için bahane bulmanın ve onları aklamının ne kadar kolay olduğu konusunda bize ne öğretiyor?

“Kesinlikle Ölmezsiniz”

Yaratılış 3:4 ayetini okuyun. Bu yalanın çağlar boyunca hangi farklı biçimlerde tekrarlanmıştır?

Bu yalanın güçlü tezahürlerinden biri de canın ölümsüz olduğunu iddia eden yaygın inanışta bulunmaktadır. Pek çok eski din ve felsefeye temel oluşturan bu inançtı. Bu inanış eski Mısır’da mumyalama uygulamalarının ve Piramitlerde de gördüğümüz mezar mimarisinin ortaya çıkmasına sebep olmuştu.

Grek felsefesinin ana sütunlarından biri de yine bu inanış oldu. Örneğin Platon’un Devlet kitabında, Sokrates Glaukon’a şu soruyu sorar: “Canımızın ölümsüz olduğunun ve asla yok olmadığının farkında değil misin?” Platon’un Phaidon kitabında, Sokrates benzer bir şekilde şu düşüncüyü savunmaktadır: “Can ölümsüz ve bozulmazdır ve canlarımız gerçekten Hades’te bulunacaklardır.” Batı kültürünün büyük bölümünü ve hatta Elçiler dönemi sonrası Hristiyanlığı şekillendiren işte bu felsefi kavramlardı. Fakat aslında bu fikirlerin kökeni çok daha öncesine, Aden bahçesine, Şeytan’ın kendisine dayanmaktadır.

Aden bahçesindeki ayartının merkezinde, Şeytan Havva’ya şu güvenciyi verdi: “Kesinlikle ölmezsiniz”(Yaratılış 3:4). Bu vurgulu iddia ile Şeytan kendi sözünü Tanrı’nın Sözü’nün üstüne koymuş oldu.

Aşağıdaki ayetler, canın ölümsüzlüğü düşüncesinin tersine ne öğretmektedir ve bu yalana karşı durmak için nasıl kullanılabilirler? (Mezmurlar 115:17; Yuhanna 5:28, 29; Mezmurlar 146:4; Matta 10:28; 1. Korintliler 15:51–58).

Kökeni Şeytana dayanan canın doğal ölümsüzlüğü düşüncesi, günümüz dünyasında dahi varlığını sürdürmektedir. Kitaplar, filmler ve televizyon programları, öldüğümüzde sadece başka bir bilinç durumuna geçiş yaptığımız düşüncesini yaymaktadır. Bu yanlışın pek çok Hristiyan kürsüsünde de duyuruluyor olması ne kadar da büyük bir talihsizliktir. Bilim bile bu işe karışmış durumdadır. Amerika Birleşik Devletleri’nde, iddialarına göre ölümlerle iletişim kurmamızı sağlayacak bir teknoloji geliştirmekle uğraşan bir vakıf bulunuyor. Bu kişiler ölümlerin hala canlı olduklarına, “madde ötesi” canlılar olarak varlıklarını sürdürdüklerine inanıyorlar. Bu kadar yaygın bir aldatmacanın insanlık tarihinin son olaylarında can alıcı bir işleve sahip olması hiç de şaşırtıcı olmayacaktır.

Bu yalan sizin kendi kültürünüzde hangi şekillerde ortaya konmaktadır? Neden hislerimizin bize söylediğine değil de Tanrı’nın Sözü’ne güvenmeliyiz?

Günahın Sonuçları

Yaratılış 3:7-19 ve Romalılar 5:12 ayetlerine göre, günahın önemli sonuçları nelerdi?

Yılanın ikna edici konuşmasıyla büyülenen Havva, girdiği yolun geniş kapsamlı sonuçlarını tahmin edemedi. Yasak meyveyi yeme eylemi, kendi başına aslında temsil ettiği göre o kadar da önemli değildi. Havva böyle bir itaatsizlik eylemi gerçekleştirerek, Tanrı'ya olan bağlılığını ortadan kaldırıp Şeytan'a bağlı olmuş oldu.

Yaratılış 3. bölüm Adem ile Havva'nın düşüşünü ve bu düşüşün yol açtığı son derece acıklı sonuçları anlatmaktadır. İlahi bakış açısından, her ikisi de Tanrı korkusuna kapıldılar ve kendilerini O'ndan saklamaya çalıştılar (Yaratılış 3:8). Psiko-sosyal açıdan değerlendirildiğinde ise, kendilerinden utanıyorlardı ve birbirlerini suçlamaya başlamışlardı (Yaratılış 3:7, 9-13). Fiziksel yönden ise, ter dökcek, acı hissedecek ve sonunda öleceklerdi (Yaratılış 3:16-19). Çevresel açıdan değerlendirildiğinde, doğal dünya yozlaşmıştı (Yaratılış 3:17-18).

Aden Bahçesi artık eskiden olduğu gibi güzel ve mutluluk verici bir yer değildi. "Adem ve eşi solan çiçekte ve düşen yaprakta bozulmanın ilk belirtilerine tanık olurken, günümüzde insanların ölümleri için tuttukları matemden daha derin bir mateme büründüler. Narin ve hassas çiçeklerin ölümü gerçekten de üzüntü nedeniydi; fakat güzel ağaçlar yapraklarını dökerken, bu sahne ölümün tüm canlıların payı olduğu acımasız gerçeğini net bir şekilde akla getiriyordu."— Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 62.

Adem ve Havva hemen o anda, yaşamlarını yitirmek anlamında ölmediler fakat o aynı gün, ölüme mahkum edildiler. Rab, Adem'e şöyle dedi: "Toprağa dönünceye dek ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksın. Çünkü topraksın, topraktan yaratıldın ve yine toprağa döneceksin" (Yaratılış 3:19). Düşüş aslında tüm insanlık için feci sonuçlar doğurdu. Elçi Pavlus şöyle açıklıyor: "Günah bir insan aracılığıyla, ölüm de günah aracılığıyla dünyaya girdi. Böylece ölüm bütün insanlara yayıldı. Çünkü hepsi günah işledi" (Romalılar 5:12).

Üzücü ve acı veren gerçek ise, tüm çağlar boyunca yaşayan insanlar gibi bugün biz de Aden bahçesinde olan şeyin sonuçlarına katlanıyoruz. Fakat İsa ve çarmılı sayesinde, günahın bir daha asla ortaya çıkmayacağı bir dünyada sonsuz yaşam umuduna sahip olduğumuz için ne kadar müteşekkir olsak azdır.

Havva'nın üzücü tecrübesi üzerine düşünürken, ondan kendi günahkâr davranışlarımızın sonuçlarına dair hangi dersleri çıkartabiliriz?

İlk Müjde Vaadi

Yaratılış 3:15, 21 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerde tüm insanlık için hangi umut bulunmaktadır?

Yaratılış 3. Bölüm Düşüş sonrasında dünyaya egemen olan korkunç trajediyi anlatmaktadır. Her şey değişmişti ve Adem ile Havva dünyanın eskiden olduğu haliyle dönüştüğü bu yeni hali arasındaki zıtlığı görebiliyorlardı.

Fakat bu hayal kırıklığı ve çaresizlikleri içinde Tanrı onlara o günleri için güvence ve gelecek için de umut verdi. İlk olarak Mesih'le ilgili bir umut barındıran sözleriyle yılanı lanetledi. Tanrı şöyle buyurdu: “Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın” (*Yaratılış 3:15*).

“Düşmanlık” sözcüğü (İbranicesi ‘eybah) sadece iyi ve kötü arasında uzun sürecek evrensel bir mücadeleyi değil, aynı zamanda Tanrı'nın lütfuyla insan zihnine ekilen kişisel bir günahahtan iğrenmeyi ima ediyor. Bizler doğamız gereği bütünüyle düşkünüz (*Efesliler 2:1, 5*) ve “günahın kölesiyiz” (*Romalılar 6:20*). Fakat Mesih'in her insanın yaşamına ektiği lütuf, içimizde Şeytan'a karşı bir düşmanlık oluşmasını sağlamaktadır. İşte O'nun kurtaran lütfunu kabul etmemizi sağlayan şey, Aden bahçesinden ilahi bir armağan olan bu “düşmanlıktır.” Bu dönüştürücü lütuf ve yenileme gücü olmazsa, insanlık Şeytan'a tutsak olmaya devam edecek, onun emirlerini yerine getirmeye her zaman hazır bir köle olacaktır.

Rab daha sonra Mesih'i işaret eden bu vaadi örnekle açıklamak için bir hayvan kurbanından yararlandı (*bkz. Yaratılış 3:21*). “Adem Allah'ın özel talimatlarına uyararak günah için bir sunu yaptığında, bu onun için son derece acı verici bir tören oldu. Sadece Allah'ın verebileceği canı almak için elini kaldırması ve günah için sunuda bulunması gerekmişti. Bu onun ölüme ilk tanıklık ediydi. Kanı dökülen, kıvrınarak can çekişmekte olan kurbanı bakarken, imanla onun temsil ettiği, gelecekte insanın kurbanı olarak ölecek olan Allah'ın Oğlu'na bakması gerekiyordu.”—Ellen G. White, *The Story of Redemption [Kurtuluş Öyküsü]*, s. 50.

2. Korintliler 5:21 ve İbraniler 9:28 ayetlerini okuyun. Bu ayetler ilk olarak Aden bahçesinde açıklanan şey hakkında bize ne öğretiyor?

Adem ve Havva sonunda ölecek olduklarının bilinciyle (*Yaratılış 3:19, 22-24*) Aden Bahçesi'nden ayrıldılar. Fakat çıplak ya da kendi yaptıkları incir yaprağından giysilerle ayrılmadılar (*Yaratılış 3:7*). Tanrı'nın Kendisi onlar için “deriden giysiler” yaptı ve hatta onları giydirdi (*Yaratılış 3:21*). Bu, O'nun örten doğruluğunun bir simgesiydi (*bkz. Zekeriya 3:1-5, Luka 15:22*). Yani, daha o zamanda dahi, en başından beri, Aden bahçesinde bile müjde insanlığa açıklanmıştı.

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, Geçmişten Sonsuzluğa 1. Cilt 20–26 sayfaları arasındaki “Adem ve Havva’nın Düşlüğü Zor Durum”; 27–31 sayfaları arasında yer alan “Kurtuluş Tasarısı açıklanıyor” ve *Education [Eğitim]* kitabından, 23–27 sayfaları arasındaki “The Knowledge of Good and Evil [İyiliği ve Kötülüğü Bilme]” bölümlerini okuyun.

Son yıllarda Ölüme Yakın Deneyimler (ÖYD) konusunda çeşitli çalışmalar yürütülmektedir. Olan şu: insanlar “öliyor,” yani kalpleri atmaya durduruyor ve nefes almaları da duruyor. Fakat daha sonra bu kişiler yaşama dönüyorlar ve beraberlerinde varlığın başka bir âlemine süzülükleri ve bir ışık varlığıyla buluştuklarına dair fantastik hikâyeler getiriyorlar. Hatta bazıları uzun süre önce ölmüş akrabalarıyla buluştuklarından bahsediyorlar. Pek çok kişi, hatta ölüm hakkındaki gerçeği kavrayamamış olan Hristiyanlar bile, bu hikâyelerin canın ölümsüz olduğunu gösteren ilave kanıtlar olduğuna inanıyor. Her nasılsa (ve bu bir şeyin yanlış olduğuna dair en açık uyarı olmalıdır ki) bu tecrübeleri yaşamış olan kişilerin çoğu, ÖYD sırasında gördükleri ruhsal varlıkların onlara sevgi, barış ve iyilikle ilgili rahatlatıcı sözler söylediklerini, hoş ifadeler kullandıklarını iddia ediyorlar. Fakat bu kişiler Mesih’te kurtuluş hakkında, günah hakkında ve yargılama hakkında hiçbir şey duymuyorlar. Bu kişilerin, Hristiyan ahiretinin tadına bakarken, en temel Hristiyan öğretilerinin de en azından küçük bir işaretini görmüş olmaları gerekiyor muydu? Gelgelelim onlara öğretilenler daha çok New Age (Yeni Çağ) doktrinlerine benziyor ki, bu durum bu kişilerden çoğunun “ölmelerinden” önceki yaşamlarına göre Hristiyanlığa daha az meyilli olmalarını açıklıyor. Ayrıca ÖYDlerinin Hristiyan göğünün bir ön-gösterimi olduğuna ikna olan Hristiyanlardan neden hiçbiri oradayken Hristiyan ilahiyatına dair bir şey görmemelerine rağmen bolca New Age (Yeni Çağ) duygusallığı edindi? Cevap şu: onlar da Aden bahçesinde Havva’yı aldatan aynı varlık tarafından, aynı yalanla aldatıldılar. (II. derse bakın.)

Tartışma Soruları:

1. Adem ve Havva’nın yaşadıkları, Tanrı’nın bağışlayıcılığının günahın tüm sonuçlarını mutlak surette bozmadığını bize ne şekilde göstermektedir? Bu neden her zaman hatırlamamız gereken çok önemli bir gerçektir?
2. İyiliği ve kötülüğü bilme ağacı. Adem ve Havva için düşmanın “büyülü yeriydi.” Bizim de girmemiz için ayartılabileceğimiz “büyülü yerlerden” bazıları nelerdir?
3. Şeytan Tanrı’nın halkını “Mesih’in taleplerinin hep sandıklarından daha az katı olduğuna ve dünyaya uyum sağlayarak, dünya işlerine gömülenlere daha fazla etki edeceklerine” (Ellen G. White, *Testimonies to Ministers and Gospel Workers [Din Görevlilerine ve Müjde İşçilerine Tanıklıklar]*, s. 474) inanmaya yönlendirmeye çalışmaktadır. Peki, biz bu ince tuzağa düşmek için ne yapmalıyız?

İşaretler ve Harikalar

Dmitry Bagal Tarafından

Birkaç çeyrek önce Yetişkinlere Yönelik Kutsal Kitap Çalışma Kitapçığında Yeşaya bölümünü çalışırken, özellikle bir ayet dikkatimi çekti: “Ben ve RAB’bin bana verdiği çocuklar, Siyon Dağı’nda oturan Her Şeye Egemen RAB’bin İsrail’deki belirtileri ve işaretleriyiz” (Yeşaya 8:18). Ayet benimle ilgili gözüküyordu. Karımın ve benim zaten bir çocuğumuz vardı ve ikinci çocuğumuzun doğumunu bekliyorduk. İşte, “Ben ve RAB’bin bana verdiği çocuklar!” diye düşündüm. Tanrı’dan işaretler ve harikalar almak da muhteşem olurdu!

Ayeti düşünürken, yalnızca imanla müjde projeleri için önemli para miktarları toplamayı başaran Adventistlerin hayatlarında Tanrı’nın harika aracılığını okuduğumu hatırladım. Dua ettim, “Tanrım, ben de bir bağış yapmak istiyorum. İyi bir sebebim bile var ki o da ikinci çocuğumun doğumudur. İyi bir hamilelik ve kolay bir doğum için minnettarlığımın bir işareti olarak, yardımınla bana ne kadar bağışta bulunmam gerektiğine dair bir fikir ver ve bağışı kimin alması gerektiğini bana bildir.”

Neredeyse hemen 1.000 Euro toplamak gerektiğini içimden hissettim. Almanya’da benim gibi sınırlı geliri olan biri için bu miktar elde edilemez görünüyordu. Dua ettim, “Tanrım, bu Senin için hedef, bu yüzden paranın bir yerden geleceğinden emin olmamı sağlamalısın. Maaşımın hiçbir kuruşunu kenara koymaya yetmediğini biliyorsun. Söz verebileceğim tek şey, her gün dua etmek ve maaşıma ek olarak alabileceğim parayı bir kenara koymak.”

Her gün, Yüce Tanrı’nın bir şekilde 1000 Euro hedefine ulaşmayı mümkün kılması için dua ettim. Bir aydan kısa bir süre içinde, miktarım yaklaşık yarısını almıştım. Yaşlı bir çift beklenmedik bir şekilde yeni evlerine taşınmalarına yardım etmem için bana 200 Euro verdi. Sonra bir Adventist iş adamı, karım ve benim misafirperverliğimizi göstermek için iş adamının iki çalışanını gece evimizde ağırladığımızdan dolayı 200 Euro verdi. Bunun üzerine evli bir çift haber vermeden 50 Euro’yu banka hesabımıza havale etti. Bebek doğmadan bir ay önce 1000 Euro’ya sahip olmuştum bile.

Maranatha Yessenia’nın doğumu 4 Mayıs’ta kolay ve hızlı oldu. Sabah 8:37’de hastanenin önüne park ettim ve 20 dakika sonra doğdu. Topladığım paralar da bir müjde projesine gitti.

Rab, bağış hedefine ulaşmayı mümkün kıldı. Karım ve iki çocuğumla bereketlenmiş olarak, gerçekten söyleyebilirim ki, İşte, “Ben ve RAB’bin bana verdiği çocuklar! Her Şeye Egemen RAB’bin İsrail’deki belirtileri ve işaretleriyiz!”

Haftalık Sebt Okulu sunusu, On Üçüncü Sebt Sunusu ve Yıllık Sunularınız aracılığıyla müjdecilik projelerini desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

İnsan Doğasını Anlamak

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 1:24–27; Yaratılış 2:7, 19; Matta 10:28; Vaiz 12:1–7; 1. Krallar 2:10; 1. Krallar 22:40.*

HATIRLAMA METNİ: “RAB Tanrı Adem’i topraktan yarattı ve burnuna yaşam soluğunu üfledi. Böylece Adem yaşayan varlık oldu” (*Yaratılış 2:7*).

Tanrı’nın “kesinlikle ölürsün” (*Yaratılış 2:17*) sözü ile Şeytan’ın sahte vaadi “kesinlikle ölmezsiniz” (*Yaratılış 3:4*) arasındaki gerilim sadece Aden Bahçesi ile kısıtlı değildi. Tarih boyunca yankılandı durdu.

Pek çok kişi Şeytan’ın sözlerini Tanrı’nın sözleriyle uyumlu kılmaya çalışıyor. Onların düşüncesine göre “kesinlikle ölürsün” uyarısı sadece fani bedenden bahsediyor fakat “kesinlikle ölmezsiniz” vaadi canın ya da ruhun ölümsüz olduğunu ima ediyor.

Fakat bu yaklaşım işe yaramamaktadır. Örneğin, Tanrı’nın ve Şeytan’ın birbirine tezat oluşturan sözleri uyumlulaştırılabilir mi? Bedenin ölümünden bilinçli bir şekilde sağ kalan tinsel bir can ya da ruh var mı? Bu soruları yanıtlamak için pek çok felsefi ve hatta bilimsel girişim bulunmaktadır. Fakat Kutsal Kitap’ı temel alan Hristiyanlar olarak, sadece her Şeye Gücü Yeten Tanrı’nın, Bizi Yaratan’ın bizi eksiksiz tanıyor olduğunun farkında olmalıyız (*bkz. Mezmurlar 139*). Bu sebeple, bu hayati soruların yanıtlarını O’nun Bize İlettiği Sözü’nde, Kutsal Yazılar’da bulabiliriz.

Bu hafta Eski Ahit’in insan doğasını nasıl tanımladığına ve insanların ölüm halindeki durumlarına bakacağız.

**15 Ekim Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

“Yaşayan Bir Varlık”

Yaratılış 1:24-27 ve Yaratılış 2:7, 19 ayetlerini okuyun. Tanrı'nın hayvanları ve insanlığı yaratma yöntemleri arasında hangi benzerlikleri ve hangi farklılıkları görüyorsunuz? Yaratılış 2:7 ayeti insan doğası hakkında bize ne anlatıyor?

Yaratılış öyküsü, Yaratılış haftasının altıncı gününde Rab Tanrı'nın kara hayvanlarını ve bir çift olarak ilk insanları yarattığını açıklıyor (*Yaratılış 1:24-27*). Bize, O'nun “yerdeki hayvanların, gökteki kuşların tümünü topraktan” yaratmış olduğu söyleniyor (*Yaratılış 2:19*). O ayrıca “Adem'i topraktan yarattı” (*Yaratılış 2:7*).

Hayvanlar da Adem de aynı şekilde “topraktan” yapılmış olsalar da, Adem'in yaratılması iki temel konuda hayvanların yaratılmasından ayrılmaktadır. Tanrı öncelikle Adem'in bedenini oluşturdu ve daha sonra “burnuna yaşam soluğunu üfledi. Böylece Adem yaşayan varlık oldu” (*Yaratılış 2:7*). O, yaşayan bir varlık olmadan önce fiziksel bir varlıktı. İkinci olarak, Tanrı insanı erkek ve dişi olarak Tanrılığın suretinde ve benzerliğinde yarattı (*Yaratılış 1:26, 27*).

Yaratılış 2:7 ayeti, Adem'in fiziksel bedenine “yaşam soluğu” üflenmesinin onu “yaşayan varlığa” (İbranicesi *Nephes chayyah*) ya da kelimesi kelimesine “yaşayan cana” (*KM*) dönüştürdüğü açıklıyor. Bu, bedenden bağımsız olarak var olabilecek bir cana sahip olmadığımız anlamına gelmektedir. Aslında her birimiz yaşayan bir varlık ya da yaşayan canız. “Canın” insan bedeninden bağımsız olarak var olabilecek bilinçli bir varlık olduğu savı, temeli Kutsal Kitap'ta değil putperestlikte bulunan bir düşüncedir. İnsanın gerçek doğasını anlamak, maddesiz bir can olduğu inancı ve bu inanç üzerine inşa edilen tüm tehlikeli yanlışları kabul etmemizi önleyecektir.

İnsanın, bir bütün olan kişiden ayrı biçimde var olan herhangi ayrı, bilinçli bir parçası bulunmamaktadır. Tanrı bizi müthiş ve muhteşem bir biçimde yarattı ve bu belirli konu hakkında Kutsal Yazılar'ın gerçekten söylüyor olduğunun ötesinde tahminde bulunmamalıyız. Aslında, yaşamın doğasının bir gizem olmasının yanında (bilim insanları bir şeyin canlı olmasının ne anlama geldiği konusunda hâlâ fikir birliği içerisinde değildiler), daha da gizemli olan bilincin doğasıdır. Kafamızın içindeki, beynimizdeki birkaç gramlık doku (hücreler ve kimyasallar) düşünceler ve duygular gibi maddesiz şeyleri nasıl muhafaza etmekte ve yaratmaktadır? Bu fikir üzerine çalışma yapan kişiler aslında bu sorunun cevabını bilmediğimizi itiraf ediyorlar.

Yaşam ne kadar büyük bir mucizedir! Neden sadece yaşam armağanı ile değil de, aynı zamanda daha da büyük bir mucize olan sonsuz yaşam armağanı ile sevinç duymalıyız?

“Ölecek Olan, Günah İşleyen Candır”

Hezekiel 18:4, 20 ve Matta 10:28 ayetlerini okuyun. Bu ayetler insan ruhunun doğasını anlamamıza nasıl yardım edebilir?

Bu günahkâr dünyadaki insan yaşamı kırılğan ve geçicidir (*Yeşaya 40:1-8*). Günahın bulaştığı hiçbir şey, doğası gereği ölümsüz olamaz. “Günah bir insan aracılığıyla, ölüm de günah aracılığıyla dünyaya girdi. Böylece ölüm bütün insanlara yayıldı. Çünkü hepsi günah işledi” (*Romalılar 5:12*). Günahın doğal sonucu ölümdür ve ölüm buradaki tüm yaşamı etkisi altına almış durumdadır.

Bu konuda iki önemli Kutsal Kitap kavramı bulunmaktadır. Bunlardan birincisi şudur: insanlar da hayvanlar da ölür. Kral Süleyman’ın söylediği gibi: “Çünkü insanların başına gelen hayvanların da başına geliyor. Aynı sonu paylaşıyorlar. Biri nasıl ölüyorsa, öbürü de öyle ölüyor. Hepsi aynı soluğu taşıyor. İnsanın hayvandan üstünlüğü yoktur . . . İkisi de aynı yere gidiyor; topraktan gelmiş, toprağa dönüyor” (*Vaiz 3:19, 20*).

İkinci kavram da şudur: bir kişinin bedenen ölümü, onun yaşayan bir can (İbranicesi *nephesh*) olarak varlığının sona erdiği anlamına gelmektedir. Yaratılış 2:16, 17 ayetinde, Tanrı Adem ve Havva’yı iyiliği ve kötülüğü bilme ağacından yiyerek günah işlerlerse ölecekleri konusunda uyarılmıştı.

Rab, Hezekiel 18:4, 20 ayetlerinde bu uyarıyı tekrarlayarak konuyu pekiştiriyor: “Ölecek olan, günah işleyen candır.” Bu ifadenin iki temel çıkarımı bulunmaktadır. Birincisi, tüm insanlar günahkâr oldukları için, hepimiz kaçınılmaz olan yaşlanma ve ölüm sürecine tabiyiz (*Romalılar 3:9-18, 23*). Bir diğer çıkarım da şudur: Kutsal Kitap kavramı, yaygın olan sözde canın ölümsüzlüğü düşüncesini geçersiz kılmaktadır. Eğer can ölümsüzse ve ölüm sonrasında başka bir alemde var olmayı sürdürüyorsa, o halde aslında ölmüş olmuyoruz, öyle değil mi?

Tersine, Kutsal Kitap’ın ölüm meselesindeki izahı, bedensiz canın ya Cennete ya da purgatoryaya veya hatta cehenneme göçüyor olması değildir. İzah aslında, Mesih’te ölen kişilerin sonunda dirilecek olmalarıdır. Mesih’in Yaşam Ekmeği vaazında açıkladığı üzere, “Babam’ın isteği, Oğul’u gören ve O’na iman eden herkesin sonsuz yaşama kavuşmasıdır. Ben de böylelerini son günde dirilteceğim” (*Yuhanna 6:40*).

Mesih’in ilk gelişle kesinleştirilmiş olan İkinci Geliş’in güvencesi (sonuçta ikincisi olmasa Mesih’in ilk gelişi ne işe yarar ki?) neden tüm inandıklarımız için çok önemlidir? O’nun döneceği vaadi olmasa başka ne umudumuz olurdu?

“Ruh Onu Veren Tanrı’ya Dönmeden”

Yaratılış 2:7 ve Vaiz 12:1-7 ayetlerini okuyun. Bu iki Kutsal Kitap metni arasında hangi tezatları görüyorsunuz? Bu metinler insanın ölüm halindeki durumunu daha iyi anlamamıza nasıl yardım edebilir? Ayrıca Yaratılış 7:22 ayetine bakın.

Daha önce gördüğümüz üzere, Kutsal Kitap insanın bir can olduğunu (*Yaratılış 2:7 KM*) ve beden öldüğünde canın da varlığının sona erdiğini (*Hezekiel 18:4, 20*) öğretmektedir.

Peki ya “Ruh”? Ruh, beden ölümü sonrasında bile bilinçli olarak kalmıyor mu? Bir çok Hristiyan öyle olduğuna inanıyor ve hatta görüşlerini savunmak için Vaiz 12:7 ayetinden alıntı yapıyorlar: “Toprak geldiği yere dönmeden, Ruh onu veren Tanrı’ya dönmeden, seni yaratanı anımsa.” Fakat bu ifade ölünün ruhunun Tanrı’nın huzurunda bilinçli olarak kaldığını söylemiyor.

Vaiz 12:1-7 ayetleri, sonunda ölümlü biten yaşlanma sürecini oldukça çarpıcı ifadelerle tarif etmektedir. 7. ayet, ölümün, Yaratılış 2:7 ayetinde belirtilen yaratım sürecinin tersine döndürülmesi olduğundan bahsetmektedir. Daha önce belirtildiği üzere, Yaratılış haftasının altıncı gününde, “RAB Tanrı Adem’i topraktan yarattı ve burnuna yaşam soluşunu üfledi. Böylece Adem yaşayan varlık oldu” (*Yaratılış 2:7*). Şimdi de Vaiz 12:7 ayeti bize “Toprak geldiği yere dönmeden, Ruh onu veren Tanrı’ya dönmeden, seni yaratanı anımsa” demektedir. Yani, Tanrı’nın Adem’in burnuna üflediği ve tüm diğer insanlar için sağlamış olduğu yaşam soluşu, Tanrı’ya dönmekte ya da diğer bir deyişle, onların içinden akıp geçmeyi bırakmaktadır.

Vaiz 12:7 ayetinin tüm insanlar için ölüm sürecini tarif ettiğini ve bunu doğru- lar ile kötüler arasında ayırım yapmadan yaptığını her zaman aklımızda tutmalıyız. Eğer ölen herkesin ruhu Tanrı’nın huzurunda bilinçli varlıklar olarak bulunuyorsa, o halde kötülerin ruhları da mı Tanrı ile birlikte? Bu düşünce Kutsal Yazılar’ın genel öğretisiyle uyumlu değildir. Ölüm süreci hem insanların hem hayvanların başına geldiği için (*Vaiz 3:19, 20*), ölüm canlı varlıklar olarak var olmanın sona ermesinden başka bir şey değildir. Mezmurcu’nun dediği gibi, “Yüzünü gizleyince dehşete kapılırlar, soluklarını kesince ölüp toprak olurlar” (*Mezurlar 104:29*).

Sıklıkla ölümün yaşamın bir parçası olduğunu söyleriz. Bu neden son derece yanlış bir söylemdir? Ölüm yaşamın tersi, yaşamın düşmanıdır. O halde şu ayette ne büyük bir umut bulunmaktadır: “Ortadan kaldırılacak son düşman ölümdür” (1. Korintliler 15:26)?

“Ölümler Hiçbir Şey Bilmiyor”

Eyüp 3:11-13; Mezmurlar 115:17; Mezmurlar 146:4 ve Vaiz 9:5, 10 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerden insanların ölüm halindeki durumlarıyla ilgili ne öğrenebiliriz?

Bazı Kutsal Kitap yorumcuları bu ayetlerin (*Eyüp 3:11-13; Mezmurlar 115:17; Mezmurlar 146:4; Vaiz 9:5, 10*), şiirsel bir dille yazılmış olduklarını ve insanların ölüm halindeki durumlarını tanımlamak için kullanılamayacaklarını savunuyorlar. Şiirselliğin zaman zaman muğlak olabileceği ve kolaylıkla yanlış anlaşılabilmesi doğrudur fakat bu ayetler söz konusu ise durum bu değildir. Bu ayetlerdeki dil gayet açıktır ve bahsedilen kavramlar konu hakkındaki Eski Ahit öğretileriyle bütünüyle uyum içerisindedir.

İlk olarak, Eyüp 3. bölümde, ata çektiği tüm acılar yüzünden doğmuş olduğu için hayıflanıyor. (Böyle vahim anlarda kim “keşke hiç doğmamış olsaydım” diye düşünmemiştir ki?) Eyüp eğer doğarken ölmüş olsaydı uyuyup dinlenmiş olacağını itiraf ediyor (*Eyüp 3:11, 13*).

115. Mezmur ölümlerin tutulduğu yeri bir sessizlik yeri olarak tanımlıyor çünkü “ölüler... RAB’be övgüler sunmaz” (*Mezmurlar 115:17*). Bu ifade ölümlerin, imanlı (ve müteşekkir) ölümlerin gökte olduklarını ve Tanrı’ya tapınıyor olduklarını söylüyor gibi değil.

146. Mezmur’a göre, kişinin zihinsel faaliyeti ölümle birlikte sona ermektedir: “O son soluğunu verince toprağa döner, O gün tasarıları da biter” (*Mezmurlar 146:4*). Bu, ölümlerde ne olduğunu açıklayan kusursuz bir Kutsal Kitap betimlemesidir.

Ayrıca Vaiz 9. bölüm “ölüler hiçbir şey bilmiyor” ve mezarda “iş, tasarı, bilgi ve bilgelik yoktur” diye eklemektedir (*Vaiz 9:5, 10*). Bu ifadeler, ölümlerin bilinçsiz olduğunu söyleyen Kutsal Kitap öğretisini doğrulamaktadır.

Ölümlerde bilinç olmadığını söyleyen Kutsal Kitap öğretisi Hristiyanların telaşlanmasına yol açmamalıdır. Öncelikle, sonsuza kadar cehennemde yanma ya da kurtarılmadan ölenler için geçici purgatory diye bir şey yoktur. İkinci olarak, Mesih’te ölenleri bekleyen muazzam bir ödül bulunmaktadır. Şüphe yok ki, “imanlı için ölüm küçük bir meseledir . . . Hristiyan için ölüm uykudan başka bir şey değildir, sessizlik ve karanlıkla dolu kısa bir andır. Hayat Mesih’le birlikte Allah’ta saklıdır ve ‘yaşamınız olan Mesih görüldüğü zaman, siz de O’nunla birlikte yücelmiş olarak görüneceksiniz.’ Yuhanna 8:51, 52; Koloseliler 3:4.”—Ellen G. White, Sevgi Öğretmeni, s. 774.

Mesih’te ölmüş olanları düşünün. Ölümle gözlerini kapattıktan sonra, mezarda geçen süre 1500 yıl da olsa 5 ay da olsa onlar için değişen bir şey yok. Bildikleri bir sonraki şey Mesih’in dönüşü olacak. O halde, bir anlamda ölümlerin biz yaşayanlara göre daha iyi olduğu söylenilebilir mi?

Atalarla Dinlenmek

Yaratılış 25:8; 2. Samuel 7:12, 1. Krallar 2:10 ve 1. Krallar 22:40 ayetlerini okuyun. Bu metinler ölüm hakkındaki anlayışımıza ne ekliyor?

Eski Ahit ölüm ve gömülme kavramlarını farklı biçimlerde ifade etmektedir. Bunlardan biri, kişinin atalarına kavuşması düşüncesidir. Örneğin, İbrahim hakkında bize şu söylenmektedir: “Kocamış, yaşama doymuş, iyice yaşlanmış olarak son soluğunu verdi. Ölüp atalarına kavuştu” (*Yaratılış 25:8*). Harun ve Musa da ayrıca kendi atalarına kavuşmuşlardı (*Yasa'nın Tekrarı 32:50*).

İyi kralların da kötü kralların da aynı yere gitmiş olması, ölümün doğası hakkında bize ne öğretmektedir? (2. Krallar 24:6, 2. Tarihler 32:33).

Ölümü tarif etmenin bir diğer yolu da, kişinin atalarıyla uyduğunu söylemektir. Kutsal Kitap Kral Davut'un ölümüyle ilgili şöyle demektedir: “Davud ataları ile uyudu, ve Davud şehrinde gömüldü” (1. Krallar 2:10). Diğer pek çok İbrani kralı için de, hem imanlı olan krallar hem iman etmemiş krallar için aynı ifade kullanılmıştır.

Atalarla uyuma kavramının en azından üç anlamlı unsurunu tanımlayabiliyoruz. Birincisi, er ya da geç kendi yorucu işlerimizden ve acılarımızdan dinlenme ihtiyacı içinde olacağımız zamanın geleceği düşüncesidir. Bir diğeri de, bu hoş gitmeyen yolu takip eden kişiler arasında ilk ve tek olmadığımız, çünkü atalarımızın zaten bizim önümüzde gittikleri düşüncesidir. Üçüncü olarak da, onlara yakın gömülerek, ölümün bilinçsizliği içindeyken dahi yalnız değil bir arada kalmamız düşüncesidir. Bu, günümüzün bireyci toplumlarında çok anlam ifade etmeyebilir fakat eski zamanlarda çok anlamlıydı.

Mesih'te ölenler, onlarla aralarında hiçbir iletişim olmasa dahi sevdiklerinin yanına gömülebilirler. Onlar, Mesih'te ölmüş olan sevdikleriyle yeniden bir araya gelmek için derin uykularından uyandırılacakları o görkemli güne değin bilinçsiz olarak kalacaklardır.

Ölüler gerçekten bilinçli olsa ve buradaki hayatın, özellikle de onların ölümleri sonrası korkunç acılar içerisinde olan sevdikleri için nasıl olduğunu görseler bunun nasıl olacağını hayal edin? O halde ölümlerin uyuyor oldukları gerçeği yaşayanlar için neden teselli edici olmalıdır?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Büyük Mücadele* kitabından 536-554 sayfaları arasındaki “İlk Büyük Aldatmaca” bölümünü okuyun.

Eğer bir ameliyat geçirdiyse ve genel anestezi ile uyutulduysanız, ölümlerin açısından durumun nasıl olduğuna dair zayıf da olsa bir fikre sahip olabilirsiniz. Fakat anestezi halindeyken dahi beyniniz işlemeye devam eder. Tüm beyin fonksiyonları, her şey tamamen durduğunda, ölümleri için durumun nasıl bir şey olduğunu hayal edin. O halde, onların ölümle tecrübe ettikleri, gözlerini kapamak ve yaşamış her ölü kişi için deneyimleyecekleri bir sonraki şey ya İsa'nın ikinci gelişi ya da O'nun bin yıl sonrasındaki dönüşü olacak (*bkz. Vahiy 20:7-15*). O zamana değin, tüm ölümler, doğrular ve kötüler dinleniyorlar fakat bu süreç onlar açısından bir andan farksızdır. Hayatta olan bizler için ölüm sanki uzun süren bir şeymiş gibi görünmektedir. Yaşayanlar için öyledir fakat ölümlere o süre sadece bir an gibi gelir.

“Tüm insanların ruhlarının ölüm anında doğrudan göğe alındıkları doğru olsaydı, yaşamdan çok ölümü arzulamamız daha mantıklı olurdu. Bu inançla, pek çok kişi yaşamlarına son vermeye yönlendirildi. Sorunlar, kafa karışıklığı ve hayal kırıklıkları altında bunalınca, yaşamın ince bağı kopararak sonsuz dünyanın mutluluğuna uçmak çok kolay görünür.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 544.

“Kutsal Yazılar'ın hiçbir yerinde, doğruların ödülleri, kötülerin ise cezalarını ölüm anında gördüklerine dair bir ifade bulunmaz. Atalar ve peygamberler bu yönde hiçbir açıklamada bulunmadılar. Mesih ve elçileri buna dair hiçbir ipucu vermediler. Kutsal kitap ölümlerin derhal göğe gitmediklerini açık bir şekilde öğretmektedir. Dirilişe kadar uyuyacakları bildirilir.”—s. 554.

Tartışma Soruları:

1. İnsanın –ancak tam bir kişi olarak bilinçli kalan–, bir bütün olduğu Kutsal Kitap kavramı ölümün doğasını daha iyi anlamamıza nasıl yardımcı olmaktadır?
2. Canın doğası gereği ölümsüz olduğu kuramı, yol açtığı tüm sayısız sonuçla birlikte dünyayı ele geçirmiş durumdadır. O halde ölümlerin durumuyla ilgili mesajımız neden çok önemlidir? Ayrıca, aslında harika bir öğreti olmasına rağmen buna Hristiyanlar bile neden çok karşı çıkmaktadırlar?
3. Ölümlerin durumunu anlamış olmamız, gözlerimiz önünde “belirebilecek” olan şeyden bizi nasıl korumalıdır? Yani, gördüğümüzü, özellikle de gördüğümüzü ya da gördüğümüzü sandığımızı, bazı kişilerin gördüklerini söyledikleri gibi ölü bir akrabamızın ruhuysa neden her zaman güvenemeyiz?

Her Kuruş Kutsaldır

Andrew McChesney Tarafından

Shyamala'nın gözleri, 110.52 ABD \$ değerinde iki para havalesinin bulunduğu bir zarfın içinde el yazısıyla yazılmış notu okurken şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı. Mektup ABD Doğu Kıyısı'ndan gelmişti ve bu bağışlar, müjdecileri ulaşılamayan bölgelerde yeni imanlı grupları başlatan Adventist Müjdeciliği'nin ön cephe kolu olan Küresel Hizmet'e yapılmıştı.

Mektupta, "İnsanların Tanrı'nın sevgisini öğrenmelerine yardımcı olmak için Küresel Hizmet'e bir bağış ekledim", "Tanrıyı seviyorum ve müjdenin çevremde yayılmasına yardım etmeye çalışıyorum" yazıyordu.

Notun bir sonraki kısmı, Küresel Hizmet'de bir bağışçı olan Shyamala'yı hayrete düşürdü. Yazar 110.52 Dolarlık bağışın sokakta bulunduğu kurşulardan oluştuğunu açıklamıştı. Kurşularda kumbarayı doldurduğunda, paraları bir bütün haline getirmiş ve bağışı göndermişti.

"Bu hediye, İsa için topladığım kurşulardır", "Umarım sizler Tanrı'nın sevgisini paylaşırken birilerinin yüzünü güldürür." diye yazmıştı.

Birkaç hafta önce Genel Konferansta Küresel Hizmet'in ofisine bir başka şaşırtıcı mektup geldi. ABD'nin Batı Kıyısı'ndan gelen mektupta herhangi bir not yoktu fakat ekteki 165 Dolar yazan çeki gördü. Hapishanedeki bir mahkûm adına hapishane tarafından gönderilmişti. Hapishanede ayda 55 Dolara kadar kazanan mahkûmlarla, bağışçının bunun için en az üç ay çalışması gerekiyordu.

Shyamala, "Bu onun ilk bağışı değildi" dedi.

Üçüncü bir mektup ise, Shyamala ile birlikte Küresel Hizmet'de bağışçı ilişkileri departmanını yöneten Nimfa tarafından açıldı. Mektup, Küresel Hizmet'in yardım hattını birkaç gün önce Küresel Hizmet'in web sitesi aracılığıyla gönderilen bir bağışı alıp almadığını sormak için arayan bir adamdan gelmişti.

Nimfa, arayan kişinin bankasının işlemi reddettiğini tespit etti. O kişi bağış yapmak için alternatif bir yol istediğinde çek veya banka havalesi önerilmişti. Birkaç gün sonra 70.000 Dolarlık bir çek geldi. Bağış, bir mülkün satışından elde edilen gelirdi. Nimfa, "Adam, mülk satılırsa eğer her şeyi bu müjde hizmetine vereceğine dair Tanrı'ya söz vermişti" dedi.

İnsanların Tanrı'nın hizmetine sadakat ile olan bağlılıkları hakkındaki hikayeler Shyamala, Nimfa ve Küresel Hizmet'de çalışan diğerlerinin kalplerine derinden dokundu. Bağış ister 1 Dolar, ister bir bağışçı yıllarca her ay üç 1 dolarlık banknot göndermiş olsun ya da 70.000 Dolar olsun, her kurşul bu işe gitmektedir.

Nimfa, "Aldığımız her kurşul sıradan bir para değil" dedi. "Bir bağış aldığımızda, özellikle o paranın bize nasıl ulaştığını veya neden bize gönderildiğini öğrendiğimizde, her kurşulun kutsal olduğunu hatırlatırız. Bu, Rab'bin parasıdır. Her kurşul, İsa'nın tekrar gelebilmesi için yalnızca işi bitirmeye yardım etmek için gidiyor."

Eski Ahit Umudu

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Eyüp 19:25-27; 1. Tımoteos 6:16; Mezmurlar 49; Mezmurlar 71; Yeşaya 26:14, 19; Daniel 12.*

HATIRLAMA METNİ: “İbrahim sınanıldığı zaman imanla İshak’ı kurban olarak sundu. Vaatleri almış olan İbrahim biricik oğlunu kurban etmek üzereydi . . . İbrahim Tanrı’nın ölüleri bile diriltebileceğini düşündü; nitekim İshak’ı simgesel şekilde ölümden geri aldı” (*İbraniler 11:17, 19*).

Eski Ahit umudu canın doğası gereği ölümsüz olduğunu söyleyen Grek düşüncelerini değil, bir Kutsal Kitap öğretisi olan ölülerin sonunda dirilmesini temel almaktadır.

Peki, yakılarak küle dönüşmüş ya da başka bir şekilde yok olmuş, artık var olmayan insan bedeni nasıl yeniden hayata getirilir? Yüzyıllar, hatta bin yıllar önce vefat etmiş biri hüviyetini nasıl baştan yenileyebilir?

Bu sorular bizi yaşamın gizemi üzerine düşünmeye yönlendirmektedir. Biz hayattayız Tanrı’nın inayetiyle bize her gün bahsettiği yaşama sahibiz. Yaşamın doğaüstü kökenini anlamaya başlamadan bile önce, Tanrı’nın başlangıçta Sözü’nün gücüyle yaşamı yoktan var ettiğini biliyoruz (Yaratılış 1; Mezmurlar 33:6, 9). Sonuçta, Tanrı yeryüzündeki yaşamı ilk olarak yokluktan (Latince *ex nihilo*) yaratabildiyse, O’nun insan yaşamını baştan yaratacağından ve yeniden asıl kimliğine döndüreceğinden neden şüphe edelim ki?

Bu hafta son diriliş düşüncesinin Eski Ahit zamanlarında nasıl geliştiğine bakacağız ve bunu yaparken özellikle Eyüp’ün, mezmurculardan bazılarının ve Yeşaya ile Daniel peygamberlerin ifadelerine odaklanacağız.

**22 Ekim Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

“Tanrı’yı Göreceğim”

Eyüp 19:25-27 ayetlerini okuyun ve Yuhanna 1:18 ile 1. Timoteos 6:16 ayetleriyle karşılaştırın. Eyüp ne zaman ve hangi şartlar altında “Tanrı’yı görmeyi” bekliyordu?

Hayat adil değil. Bu gerçeği özellikle “iyilerin” acı çektiklerini ve “kötülerin” refahını gördüğümüzde anlıyoruz (bkz. *Mezmurlar 73:12-17, Malaki 3:14-18*). Örneğin, Eyüp “kusursuz, doğru bir adamdı” ve “Tanrı’dan korkar, kötülükten kaçınırdı” (*Eyüp 1:1*). Öyle olmasına rağmen Tanrı Şeytan’ın çeşitli korkunç yollarla ona sıkıntı vermesine izin verdi. Fiziksel olarak, Eyüp’ün bedeni acı verici hastalık tarafından harap edilmişti (*Eyüp 2:1-8*). Maddi yönden, hayvanlarından ve malından çoğunu kaybetmişti (*Eyüp 1:13-17*). Ev halkı içerisinde hizmetkârlarını ve hatta kendi çocuklarını kaybetmişti (*Eyüp 1:16, 18*). Duygusal olarak da, onu sabırsız bir günahkâr ve başına gelen her şeyi hak etmiş olmakla suçlayan arkadaşlarla çevrilmişti (*Eyüp 4:1-5:27, Eyüp 8:1-22, Eyüp 11:1-20, v.s.*). Karısı bile “Hâlâ doğruluğunu sürdürüyor musun?... Tanrı’ya söv de öl baril!” dedi (*Eyüp 2:9*).

Eyüp Tanrı ile Şeytan arasındaki derin evrensel çatışmanın merkez üssü olduğunun farkına varmadı. Bu mücadelelerle sarsılan Eyüp, doğduğuna pişman olup, hiç doğmamış olmayı diledi (*Eyüp 3:1-26*). Yine de onun Tanrı’ya olan koşulsuz bağlılığı şu sözlerinde ifade bulmuştur: “Beni öldürse bile O’na güvenim sarsılmaz” (*Eyüp 13:15*). Yakında hayatının sona erecek olduğunu düşündüğünde dahi, ölümün son söz olmadığına güvenmeyi sürdürdü. Güçlü bir inançla, ölecek olsa da, Kurtarıcısı’nın bir gün ayağa kalkacağını ve kendisinin, yani Eyüp’ün kendi bedeniyle Allah’ı göreceğini bildirdi (*Eyüp 19:25-27*). “Bu, dirilişin açık bir ön görümüdür”—*The SDA Bible Commentary [Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi]*, 3. cilt, s. 549.

Böyle bir faciyanın ortasında ne kadar görkemli bir umut! Eyüp hastalık ve acıyla, mali bir yıkımla, toplum tarafından kınanmayla ve duygusal çöküşle çevrelenmiş durumdayken, hâlâ ölümden dirilip sevgili Kurtarıcısı’na bakacağı günün beklentisi içindeydi. Ashında Eyüp’ün dirilişle ilgili ifadesi, yüzyıllar sonra Marta’nın İsa’ya bildireceği aynı güvenceyle doluydu: “Son gün, diriliş günü onun [Lazar’ın] dirileceğini biliyorum” (*Yuhanna 11:24*). Eyüp de Marta gibi vadedini iman yoluyla talep etmek zorundaydı fakat Eyüp’ün tersine Marta’ya kısa süre sonra inancı için güçlü bir tecrübeye dayalı kanıt verilecekti.

Yaşamın sert adaletsizliği içindeyken dahi Tanrı’ya güvenmeyi nasıl öğrenebiliriz?

Mezarın Gücünden

49. Mezmuru okuyun. Mezmurcuyu, son diriliş güvencesine sahip olmadan ölenlerin tersine (Mezmurlar 49:6-14), ondan emin olmaya yönlendiren neydi (Mezmurlar 49:15)?

49. Mezmur, varlıklarına güvenen, büyük servetleriyle böbürlenen (Mezmurlar 49:6), topraklarına kendi adlarını veren (Mezmurlar 49:11) ve sadece kendilerini mutlu saymak için yaşayan (Mezmurlar 49:18) aptalların sahte güvenlerinden bahsetmektedir. Onlar konutları ve görkemleri sonsuza dek varlığını sürdüreceği gibi yaşarlar (Mezmurlar 49:11, 17).

Fakat aptallar onurlarının yok olduğunu ve hayvanlardan farksız şekilde çürüyeceklerini unuturlar (Mezmurlar 49:12). “Sürü gibi ölümler diyarına sürülecekler, ölüm güdecek onları... Cesetleri çürüyecek, ölümler diyarı onlara konut olacak” (Mezmurlar 49:14).

Eyüp’ün yüzyıllar önce dediği gibi: “Bu dünyaya çıplak geldim, çıplak gideceğim” (Eyüp 1:21, 1. Timoteos 6:7). Mezmurcu aptalların da bilgelerin de öldüğüne ve “mallarını başkalarına bıraktıklarına” işaret ediyor (Mezmurlar 49:10).

Fakat bu ikisi arasında köklü bir tezat bulunmaktadır. Bir tarafta kendi geçici varlıklarında ve başarılarında güvence bulmak için çabalamasına rağmen çürüyecek olan aptallar bulunmaktadır. Bilge ise onların tersine insan efsanesinin ve mezar hapishanesinin ötesine, Tanrı’nın onlar için ayırdığı görkemli ödüle bakmaktadır (1. Petrus 1:4). Mezmurcu, zihninde bu kavrayışla güven içinde şu sözleri söyleyebildi: “Tanrı beni ölümler diyarımın pençesinden kurtaracak ve yanına alacak” (Mezmurlar 49:15).

Bu ifade Eski Ahit umuduyla tutarlıdır ve mezmurcunun canının ölüm anında hemen göğe uçacağını iddia etmemektedir. Mezmurcu sadece sonsuza kadar mezarda kalmayacağını söylemektedir. Tanrı’nın onu ölümden kurtaracağı ve göksel saraylara götüreceği zaman gelecektir.

Mevcut var oluşumuza umut, güvence ve anlam veren gelecekteki dirilişin kesinliği bir kez daha açıklanmıştır. Yani, bilge, aptalın bu kısa yaşam içinde kendisi için edinebileceğinden çok daha görkemli ve sonsuza dek kalıcı bir ödüle sahip olacaktır.

Kendi varlıklarına ve başarılarına güvenenlerin akılsızlıklarına hangi şekillerde tanık oldunuz? Gözlerinizi çarınha dikmek aynı hataya düşmekten sizi nasıl koruyabilir?

“Toprağın Derinliklerinden”

71. Mezmuru okuyun. Davut, Tanrı’dan onu yeniden “toprağın derinliklerinden” (*Mezurlar 71:20*) çıkarmasını isterken ne demek istiyordu?

49. Mezmur’da, varlığına güvenen aptalın sahte güvencesine tezat olarak, dokunaklı bir diriliş umudu bulduk. 71. Mezmur’da ise, Tanrı’nın onu terk ettiğini söyleyen düşmanları ve sahte ithamcılarla çevrilmiş durumdayken, mezmurcu Tanrı’dan güvence ve umut talep etmektedir.

Davut, denemeleri içinde Tanrı’nın geçmişte onu nasıl gözettiğini anımsamaktan teselli ve güvence buluyor. Davut ilk olarak doğduğu günden beri onu ayakta tutanın Tanrı olduğunu ve hatta Tanrı’nın onu ana rahminden çıkardığını söylüyor (*Mezurlar 71:6*). Sonra da çocukluğundan beri onu yetiştirenin Tanrı olduğunu kabul ediyor (*Mezurlar 71:17*).

Davut, Tanrı’nın onun kayası ve kalesi olduğunun katiyetiyle O’na şöyle yalvarıyor: “Sığınacak kayam ol, her zaman başvurabileceğim” (*Mezurlar 71:3*). “Yaşlandığımda beni reddetme, gücüm tükendiğinde beni terk etme!” (*Mezurlar 71:9*). “Ey Tanrı, benden uzak durma, Tanrım, yardımına koş!” (*Mezurlar 71:12*). Sonra da şöyle ekliyor: “Sen ki, bana birçok kötü sıkıntı gösterdin, bana yeniden yaşam verecek, beni toprağın derinliklerinden çıkaracaksın” (*Mezurlar 71:20*).

“Toprağın derinliklerinden” ifadesiyle gerçekten Davut’un gelecekte fiziksel olarak dirilmesinden bahsediliyor olduğunu anlayabiliriz. Fakat bağlam göz önünde bulundurulduğunda, mezmurcunun içinde bulunduğu derin bunalım yüzünden sanki toprak onu yutuyormuş gibi hissettiği ve simgesel bir anlatım yaptığı görüşü daha anlamlıdır (*Mezurlar 88:6 ve Mezurlar 130:1 ile karşılaştırın*). Yani, bu ayet hakkında şöyle diyebiliriz: “Öncelikli olarak temsili bir dil kullanılmıştır fakat aynı zamanda fiziksel diriliş de ima edilmektedir.”—*Andrews Kutsal Kitap Dersi* Sayfa 726 *Mezurlar 71:20* yorumu.

Sonuçta, şu gerçeği kavramamız çok önemlidir: Her ne durumda olursak olalım Tanrı orada, bizi gözetiyor ve nihayetinde umudumuz bu hayatta değil gelecek hayatta, O’nun dönüşüyle dirildiğimiz zaman sahip olacağımız İsa’daki yaşamımızda bulunmaktadır.

Hepimiz korkunç çaresizlik anları yaşamışızdır. O halde, Rab’bin çok uzaktaymış gibi görüldüğü anlarda, O’nun geçmişte sizinle birlikte olduğu durumlara odaklanmak, imanda ve güvende kararlılıkla ilerlemenize nasıl yardımcı olabilir?

“Ölülerin Yaşayacak”

Yeşaya 26:14 ve 19 ayetlerini okuyun. Sonsuza kadar çürüyecek olanlarla (Yeşaya 26:14; ayrıca bkz. Malaki:4:1) sonsuz yaşama sahip olacak olanlar (Yeşaya 26:19) arasındaki tezat nedir?

Yeşaya kitabı Tanrı'nın ihtişamı ile bizim kırılğanlığımız arasındaki büyük tezadı ortaya koymaktadır (bkz. Yeşaya 40). Bizler kuruyan çimenler ya da solan çiçekler gibi olsak da, Tanrı'nın Sözü sonsuza dek kalıcıdır (Yeşaya 40:6-8). Fakat bizim insani günahkârlılığımıza rağmen, Tanrı'nın kurtaran lütfü tüm insanlara açıktır ve O'nun antlaşmasını benimseyip Sebt Günü'nü tutan Uluslardan olan kişiler için dahi geçerlidir (Yeşaya 56).

Yeşaya kitabında diriliş umudu önemli ölçüde genişletilmiştir. Kutsal Kitap'taki dirilişle ilgili daha önceki bahisler daha çok kişisel bakış açılarından ifade bulmuştu (Eyüp 19:25-27, Mezmurlar 49:15, Mezmurlar 71:20) oysa Yeşaya peygamber onun hem kendisini hem de antlaşmayla bağlı imanlılar topluluğunu kapsadığını söylemektedir (Yeşaya 26:19).

Yeşaya 26. bölüm kötülerle doğruların birbirinden farklı kaderlerini karşılaştırmaktadır. Bir tarafta, kötüler en azından “ikinci ölümden” (Vahiy 21:8) sonra bir daha hayata döndürülmeden ölü olarak kalmaya devam edeceklerdir. Onlar bütünüyle yok edilecekler ve tüm anları sonsuza dek çürüyecek (Yeşaya 26:14). Bu ayet, ölüm sonrasında canlı kalan hiçbir can ya da ruh bulunmadığı öğretisinin altını çizmektedir. Rab başka bir yerde, daha sonra gerçekleşecek olan kötülerin nihai yok edilişlerinden bahsederken, onların bütünüyle yakılacaklarını, “onlarda ne kök ne dal” (Malaki 4:1) bırakılmayacağını söylüyor.

Öte yandan ölümler arasındaki doğrular, kutsal ödülleri almaları için ölümden diriltilecekler. Yeşaya 25. bölümde, Rab Tanrı'nın “ölümü sonsuza dek yutacağı” ve “bütün yüzlerden gözyaşlarını sileceği” vurgulanıyor (Yeşaya 25:8). Yeşaya 26. bölümde ise şu ifadeleri bulabiliriz: “Ama senin ölümlerin yaşayacak, bedenleri dirilecek. Ey sizler, toprak altında yatanlar, uyanın, ezgiler söyleyin. Çünkü senin çiyin sabah çiyine benzer, toprak ölümlerini yaşama kavuşturacak” (Yeşaya 26:19). Diriltilen tüm doğrular, Rab'in tüm halk için hazırlayacağı sevinçli şölene iştirak edecekler (Yeşaya 25:6). Son diriliş, Mesih'te ölmüş olan sevdiğimiz de dahil olmak üzere tüm çağlardan doğruları bir araya getirecek.

Hiçbir umuda, hiçbir güvenceye, ölümümüzün bizim için her şeyin sonu olmadığını düşünmemiz için herhangi bir sebebe sahip olmadığımızı hayal edin. Sonra da, daha da kötüsü bizi tanıyan herkesin yok olacağını ve bir süre sonra sanki hiç yaşamamışız ve yaşamımız asla hiçbir şey ifade etmemiş gibi olacağını düşünün. Bu kader, sahip olduğumuz umutla nasıl bir tezat oluşturmaktadır?

Toprakta Uyuyanlar

Göreceğimiz üzere, Yeni Ahit ölümlerin dirilişinden pek çok defa bahsetmektedir ve görmüş olduğumuz üzere, ölümlerin dirilişi kavramı Eski Ahit'te de karımıza çıkmaktadır. Eski Ahit zamanlarında yaşayan bu insanlar da bizim gibi nihai diriliş umuduna sahiplerdi. İsa zamanında yaşayan Marta, çoktan bu umuda sahipti (Yuhanna 11:24). Yahudilerin de, hepsi inanmasalar bile son günlerdeki dirilişe dair biraz bilgiye sahip olduklarına şüphe yok. (Bkz. Elçilerin İşleri 23:8.)

Daniel 12. bölümü okuyun. Burada, bu büyük peygamberin yazılarında hangi diriliş umudu bulunmaktadır?

Daniel 12:1 ayetinde, kimliği hakkında çok fazla tartışma bulunan Mikail'den "büyük önder" diye bahsedilmektedir. Daniel kitabındaki her büyük görünüm Mesih ve O'nun krallığı ile sonuçlandığı için, bu belirli ayet için de aynı durum söz konusu olmalıdır. Daniel kitabında aynı ilahi varlığın farklı ifadelerle tanımlandığını görüyoruz: "Gök Ordusu'nun Önderi" (Daniel 8:11), "Önderler Önderi" (Daniel 8:25), "meshedilmiş olan önder" (Daniel 9:25) ve son olarak da "büyük önder Mikail" (Daniel 12:1). Bu yüzden Mikail'i de Mesih olarak tanımlamalıyız.

Buraya kadar olan Eski Ahit metinlerinin hepsi (Eyüp 19:25–27, Mezmurlar 49:15, Mezmurlar 71:20, Yeşaya 26:19) doğru kişilerin dirilişinden bahsetmişlerdi. Fakat Daniel 12 hem doğruların hem de doğru olmayanların dirilişinden bahsetmektedir. Mikail kalktığında, "yeryüzü toprağında uyuyanların birçoğu uyanacak: Kimisi sonsuz yaşama, kimisi utanca ve sonsuz iğrençliğe gönderilecek" (Daniel 12:2).

Pek çok kişi bu ayetin, Mesih'in dönüşünde hem imanlılar arasından hem de imansızlar arasından belirli kişilerin özellikle diriltilmesinden bahsettiğini düşünüyor.

"Mezarlar açılır ve 'yeryüzü toprağında uyuyanların birçoğu uya[nır]: kimisi sonsuz yaşama, kimisi utanca ve sonsuz iğrençliğe gönderi[lir].' Daniel 12:2. Üçüncü meleğin mesajına iman ederek ölmüş olanların tümü mezardan yüceltilerek çıkar ve Allah'ın Kendi yasasını tutanlarla yaptığı esenlik antlaşmasını iştirler. 'O'nun bedenini deşmiş olanlar' (Vahiy 1:7), Mesih'in ölüm acılarıyla alay edenler ve kakhahalarla gülenler, O'nun gerçeğine ve O'nun halkına en şiddetli şekilde karşı koyanlar, O'nun yüceliğine tanık olmaları ve sadık ve itaatkâr imanlıların nasıl şereflendirildiğini görmeleri için diriltirler."—Ellen G. White, Büyük Mücadele, s. 642.

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişin Sonsuzluğa* 2. Ciltten, 358-363 sayfaları arasındaki “Kahin ve Yazman Ezra” bölümünü okuyun.

Günümüz bilimi tüm maddenin atomlardan meydana geldiğini, atomların da kuark ve lepton adı verilen daha küçük iki tanecikten oluştuğunu ve bunların tüm fiziksel gerçekliği meydana getiren yapı taşları olduğunu öğretmektedir. O halde, fiziksel dünyanın özünde kuarklar ve leptonlar bulunuyorsa, bu dünyayı sadece yaratmakla kalmayan, aynı zamanda onu ayakta tutan Tanrı, bizi diriltme zamanı geldiğinde kuark ve leptonları yeniden şekillendiremez mi? Tanrı tanımaz Bertrand Russel, dirilişle dalga geçerek yamyamların yediği kişilere ne olduğunu sormuştu. O kişilerin bedenleri artık yamyamların bir parçası olduğuna göre, dirilişte kimin payına ne düşecekti? Fakat Rab’in var oluşun mutlak yapı taşları olan kuark ve leptonları herhangi bir yerden aldığı düşünün. Her birimiz hakkında sahip olduğu bilgiye dayanarak bu kuark ve leptonlarla bizi baştan inşa edemez mi? O’nun, bizim asıllarımıza ihtiyacı yoktur, herhangi bir şey işe yarar. Ya da aslında, sözüyle yeni kuark ve leptonlar var edebilir ve oradan devam edebilir. Bu ne şekilde yaparsa yapsın, evreni yaratmış olan Tanrı, ölümlerin dirilişinde yapacağına söz verdiği üzere bizi yeniden yaratabilir.

“İlk dirilişte, Hayat Veren satın almış olduğu Kendi malını çağıracaktır. Son borazanın sesinin duyulacağı ve büyük ordunun ebedi zafere uyanacağı o muzaffer saate kadar, Allah’ın adlarını bildiği uyuyan her kutsal güvenlik içinde tutulacak ve değerli bir mücevherler gibi muhafaza edilecektir. Onlar, hayat-tayken onlarda ikamet eden Kurtarıcı’nın gücüyle ve ilahi tabiatın hissedarları oldukları için, ölümden uyandırılacaklar.”—Ellen G. White Yorumları, *The SDA Bible Commentary [Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi]*, 4. cilt, s. 1143.

Tartışma Soruları:

1. Orada tahminen 2 trilyon galaksi var ve her birinde milyonlarca yıldız bulunmakta. Ayrıca, bizim güneş sistemimizde güneşin yörüngesinde dönen gezegenler gibi, bu yıldızlardan bazılarının da yörüngesinde dönen gezegenler var. Şimdi, tüm bu yıldızları yaratmakla kalmamış, aynı zamanda onları ayakta tutan ve onları adlarıyla çağırın Tanrı’nın muazzam gücü hakkında düşünün (*Mezmurlar 147:4*). Bu şaşırtıcı gerçek bu aynı Tanrı’nın ölümleri diriltebileceğini ya da dirilteceğini kanıtlamıyor olsa da, O’nun sahip olduğu muazzam kudreti ve diriliş gibi bir şeyin kesinlikle O’nun gücünün ötesinde olamayacağını ne şekilde ortaya koymaktadır?

2. İbraniler 11. bölüm eski zamanın “iman kahramanı” denilen pek çok kişinin sadakatliliğini ve beklentilerini vurgulamaktadır. Bu bölüm, İsa’nın dirilişinden bile önce Eski Ahit’teki kişilerin taşıdıkları bu umut konusundaki anlayışımızı nasıl zenginleştirebilir?

Yaşam Suyunu Paylaşmak

David Maldonado Tarafından

Antonio Maldonado çok fazla İngilizce bilmiyordu, bu yüzden Washington'daki ABD Beyaz Saray'daki resepsiyonda bulunan bir tercümana eli ile işaret etti.

Peru'dan gelen bir maden heyeti üyesi olan Antonio, konuklara kaliteli viski servis edildiğini gördü, ancak Başkan Lyndon B. Johnson ile kadeh kaldırmak için bir bardak saf su istedi. Tercüman aracılığıyla konuşarak, kibarca bir garsona isteğini dile getirdi.

Yapılması zor bir istekti. Herkes elinde viski bardağı tutuyor gibiydi ve Antonio olay çıkarmak istemedi. ABD görüşmeleri sırasında diğer temsilcilere sıkıntı çıkarmak istemedi. Ancak genç bir adam olarak, alkolün Peru'daki evlere getirdiği yıkımı gördükten sonra asla içmemeye söz vermişti. İki yıl önce, 1963'te Voice of Prophecy (Peygamberliğin Sesi) adlı radyo yayınlarını duyduktan sonra kalbini İsa'ya vermişti.

Antonio Beyaz Saray garsonuyla usulca konuşurken bir çift göz onu izledi. Bu gözler, Antonio'ya bir bardak su getiren garsonu takip etti. Antonio suyu kabul ederken bir sesin konuştuğunu duydu.

"Garson, bekle" dedi ses. "Beyefendi sizden ne istedi?"

"Bu misafir, viski bardağını saf su ile değiştirmemizi istedi sayın Başkan," diye yanıtladı garson.

Lyndon Johnson kolunu kaldırıp kendi viski bardağını garsona uzattı. "Lütfen bana da bir bardak su getir," dedi.

Kadeh kaldırdıktan sonra başkan Antonio'ya yaklaştı ve neredeyse fısıldayarak, "Neden diğerleri gibi içmiyorsun?" diye sordu. Antonio, tercümanın yardımıyla kocaman bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Gençken asla içmeyeceğime dair kendime söz verdim ve yıllar sonra Tanrı'ya verdiğim bu sözü yeniledim" dedi. "Şimdiye kadar her şey yolunda gitti."

Başkan elini uzatıp. "Böyle muhteşem bir örnek olduğun için tebrikler" dedi. "Ben de bir imanlıyım. Tanrı seni korusun." Sıkı bir el sıkışma ile konuşmayı sonlandırdı.

Antonio resepsiyona doğru giderken, meraklı bakışların kendisini süzdüğünü hissetti. İmanı güçlenen alkolden uzak durma alışkanlığı, dünyanın en güçlü insanlarından biriyle beklenmedik bir karşılaşmayla sonuçlanmıştı. Kalbi, Beyaz Saray'da Tanrı'yı temsil edebildiği için sevinç dolmuştu.

Bugün Antonio, karısı Enma ile birlikte yaşadığı Peru, Concepción'da her gün Tanrı'yı temsil etmeye çalışıyor. O 99 yaşında ve eşi de 90 yaşında - "Sonuç olarak, ne yer ne içerseniz, ne yaparsanız, her şeyi Tanrı'nın yüceliği için yapın." (1.Korintliler 10:31, Yeni Çeviri) ayeti imanlarının yaşayan bir tanığıdır.

Bu müjdecilik hikayesi, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "I Will Go" [Gideceğim] stratejik plânının 5 No'lu Ruhsal Büyüme Hedefini göstermektedir: "Bireyleri ve aileleri ruhla dolu yaşamlara yönlendirmek." Devamını okumak için: IWillGo2020.org.

Çarmıh Öncesindeki Dirilişler

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yahuda 9, Luka 9:28-36, 1. Krallar 17:8-24, Luka 7:11-17, Markos 5:35-43, Yuhanna 11:1-44.*

HATIRLAMA METNİ: “İsa ona, ‘Diriliş ve yaşam Ben’im’ dedi. ‘Bana iman eden kişi ölse de yaşayacaktır. Yaşayan ve bana iman eden asla ölmeyecek. Buna iman ediyor musun?’ ” (*Yuhanna 11:25, 26*).

Bu zamana kadar incelediğimiz dirilişle ilgili Eski Ahit alıntıları büyük ölçüde kişisel beklentilere (*Eyüp 19:25-27, İbraniler 11:17-19, Mezmurlar 49:15, Mezmurlar 71:20*) ve gelecek vaatlerine (*Daniel 12:1, 2, 13*) dayanmaktaydı. Fakat elimizde aynı zamanda insanların gerçekten ölümden dirildiği vakalara dair ilhamla yazılmış kayıtlar mevcut. İlk diriliş Musa’nınkiydi (*Yahuda 9, Luka 9:28-36*). İsrail’in krallık olduğu zamanda Serefatlı dul kadının oğlu (*1. Krallar 17:8-24*) ve Şunemli kadının oğlu (*2. Krallar 4:18-37*) diriltmişti. Mesih bedenlen burada olduğu dönemde Nainli dul kadının oğlunu (*Luka 7:1-17*), Yair’in kızını (*Luka 8:40-56*) ve sonra da Lazar’ı (*Yuhanna 11*) diriltmişti. Musa dışında bu kişilerin hepsi sonunda yeniden ölecek olan ölümlüler olarak diriltildiler. Bu vakalar aynı zamanda ölümlülerin bilinçsiz olduğu söyleyen Kutsal Kitap öğretisini doğrulamaktadır (*Eyüp 3:11-13; Mezmurlar 115:17; Mezmurlar 146:4; Vaiz 9:5, 10*). Ne bu öykülerden herhangi birinde ne de dirilişle ilgili diğer Kutsal Kitap anlatılarında sözde öbür dünya deneyimine dair hiçbir bahis bulunmamaktadır.

Bu hafta Mesih’in Kendi ölümü ve dirilişinden önce gerçekleşmiş olan dirilişleri daha yakından inceleyeceğiz.

*29 Ekim Sebte Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Musa'nın Dirilişi

Yahuda 9 ve Luka 9:28-36 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerde Musa'nın bedenlenirilmesine dair hangi kanıtları buluyorsunuz?

İskenderiyedeki bazı Grek kilise babaları, Musa öldüğünde iki Musa görüldüğünü iddia ettiler: biri ruhun içinde canlı, öteki bedeninin içinde ölüydü; bir Musa meleklerle birlikte göğe yükselirken, öteki toprağa gömüldü. (Bkz. Origenes, *Homilies on Joshua 2.1 [Yeşu 2:1 üzerine Vaazlar]*; İskenderiyeli Klement, *Stromata* 6.15.) Canın göğe kabul edilmesi ve bedeninin gömülmesi arasındaki bu ayrım, bir Grek kavramı olan canın ölümsüzlüğüne inananlar için anlam ifade edebilir fakat bu düşünce Kutsal Kitap'ta bulunmamaktadır. Yahuda 9 Musa'nın bedeninin dirilişiyle ilgili Kutsal Kitap öğretisini doğrulamaktadır çünkü çekişme herhangi bir yaşamayı sürdürdüğü zannedilen can hakkında değil, "Musa'nın cesedi konusundaydı."

Yasa'nın Tekrarı 34:5-7 ayetleri bize Musa'nın 120 yaşında öldüğünü ve Rab'in onu Moav ülkesinde bir vadide gizli bir yere gömdüğünü söylemektedir. Fakat Musa uzun süre mezarda kalmadı. "Bizzat Mesih, Musa'yı gömen meleklerle birlikte gökten inerek uyuyan azizi çağırdı . . . Mesih ilk kez ölümlere hayat vermek üzereydi. Yaşam Önderi ve maiyetindeki parlayanlar mezara yaklaştıklarında, Şeytan üstünlüğünü korumak için telâşlandı . . . Mesih Şeytan'la münakaşaya girmeye tenezzül etmedi . . . Fakat Mesih 'Seni Rab azarlasın' diyerek tüm bu konuları Babası'na havale etti. Yahuda 9 . . . Diriliş sonsuza dek kesinleştirildi. Şeytan'ın avı elinden alındı; ölümler arasındaki doğrular tekrar yaşayacaklardı."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 478, 479.

Musa'nın dirilişine dair açık kanıt, İsa'nın görünümünün değiştiği olayda bulunmaktadır. Musa orada ölümü görmeden göğe alınmış olan İlyas peygamber ile birlikte görünmüştü (2. Krallar 2:1-11). Hatta Musa ve İlyas İsa ile konuştular (bkz. Luka 9:28-36). "O anda görkem içinde beliren iki kişi İsa'yla konuşmaya başladılar. Bunlar Musa ile İlyas'tı. İsa'nın yakında Yeruşalim'de gerçekleşecek olan ayrılışını konuşuyorlardı" (Luka 9:30, 31). Mesih'in günah ve ölüm üzerine kazanacağı yaklaşan zaferin kanıtı olan Musa'nın görünmesi, burada çok açık ifadelerle tarif edilmektedir. Orada İsa'ya görünenler Musa ve İlyas'tı, onların "ruhları değil" (sonuçta İlyas ölmemişti).

Musa'nın yeryüzündeki Kenan ülkesine girmesine izin verilmemişti (Yasa'nın Tekrarı 34:1-4) fakat o göksel Kenan'a götürüldü. Bu, Tanrı'nın "bizde etkin olan kudretiyle, dilediğimiz ya da düşündüğümüz her şeyden çok daha fazlasını yapabilecek güçte" (Efesliler 3:20) olduğuna dair bize ne öğretmektedir?

İki Eski Ahit Vakası

1. Krallar 17:8-24 ve 2. Krallar 4:18-37 ayetlerini okuyun. Bu iki diriliş arasında gördüğünüz benzerlikler ve farklılıklar nelerdir?

İbraniler 11. bölümde, kadınların imanla “dirilen ölülerini geri” (*İbraniler 11:35*) aldıklarını okuyoruz. Bugünün metinlerinde aktarılan her iki dirilişte de durum buydu.

İlki (*bkz. 1. Krallar 17:8-24*), kral Ahav ve putperest karısı İzebel’in tesiri altındaki İsrail’in büyük sapkınlık döneminde gerçekleşti. Şiddetli bir kuraklığın ülkeyi kasıp kavurduğu günlerde Tanrı İlyas’a İsrail’in dışında bir kasaba olan Sarefat’a gitmesini söyledi. İlyas orada Fenikeli yoksul bir dul kadınla karşılaştı. Kadın elinde kalan çok az malzemeyle kendisi ve oğlu için son defa yemek hazırlamak üzereydi, sonra da ölümü bekleyeceklerdi. Fakat kuraklık sona erinceye kadar bitmeyen un ve yağ mucizesi sayesinde hayatları kurtuldu. Bir süre sonra kadının oğlu hastalandı ve öldü. Anne, çaresizlik içinde İlyas’tan ricada bulundu, İlyas da Rab’be yalvardı. “RAB İlyas’ın yalvarışını duydu. Çocuk dirilip yeniden yaşama döndü” (*1. Krallar 17:22*).

İkinci diriliş (*bkz. 2. Krallar 4:18-37*) Gilboa dağının güneyinde küçük bir kasaba olan Şunem’de gerçekleşti. Elisha, pek çok kabı zeytinyağı ile doldurma mucizesiyle yoksul bir dul kadının borçlarını ödemesini sağlayarak ona yardım etti (*2. Krallar 4:1-7*). Daha sonra, Şunem’de çocuğu olmayan zengin bir kadınla tanıştı. Peygamber ona bir oğlu olacağını söyledi ve aynı öngördüğü gibi oldu. Çocuk sağlıklı bir şekilde büyüdü fakat bir gün hastalamp öldü. Şunemli kadın Karmel dağına giderek Elisha’dan oğlunu görmek için kendisiyle birlikte gelmesini istedi. Elisha Rab’be ısrarla dua etti ve sonunda çocuk hayata döndü.

Bu kadınlar çok farklı hayatlara sahip olsalar da aynı kurtaran imana sahiptiler. Fenikeli kadın İlyas peygamberi, onun için İsrail’de güvenli hiçbir yerin bulunmadığı, son derece sıkıntılı bir dönemde misafir etti. Şunemli kadın ve kocası da Elisha peygamberin kendi kasabalarına geldiğinde kalması için özel bir oda yaptırdılar. İki çocuk da öldükleri zaman, imanlı anneleri Tanrı’nın bu peygamberlerine başvurdular ve çocuklarının hayata döndüğünü görüp sevindiler.

Bunlar çok değerli hikayeler fakat başka anlatılmayan ve böyle mucizelerin gerçekleşmediği kaç tane daha hikaye mevcut? Bu üzücü gerçek, zamanın sonundaki vaat edilen dirilişin imanımız açısından ne kadar önemli olduğuna dair bize ne öğretmelidir?

Nainli Dul Kadının Oğlu

Kutsal Kitap şöyle aktarıyor: “İsa her yanı dolaşarak iyilik yapıyor, İblis’in baskısı altında olanların hepsini iyileştiriyordu” (*Elçilerin İşleri 10:38*). Aslında müjdelerin hepsi İsa’nın ihtiyaç içindeki ve yaralı canlılara hizmet ettiği öykülerle doludur. Pek çok Yahudi’nin daha sonra İsa’nın vaat edilmiş Mesih olduğuna inanmaya başlamaları bundandır.

“Tek bir hastası olmayan köyler vardı, zira İsa oradan geçip tüm hastaları iyileştirmişti. Yaptığı işler, Allah tarafından meshedildiğinin kanıtıydı. Sevgi, merhamet ve şefkat, yaptığı her şeyde açığa vuruldu; insanoğulları için kalbi merhametle sızladı. İnsanın isteklerini karşılamak için girdi insan haline. En yoksul ve en zavallılar bile O’na başvurmaktan çekinmediler. Küçük çocuklar bile O’nun çekimine kapıldılar.”—Ellen G. White, *Yol Gerçek ve Yaşam*, s. 5.

Luka 7:11-17 ayetlerini okuyun. Bu dirilişte gerçekleşen ile dünün dersinde incelediklerimiz arasında hangi önemli farklılık bulunmaktadır?

İsa Celile’deki hizmeti sırasında hastaları iyileştirdi ve cinleri kovdu. Bir gün, O’nu takip edenlerle birlikte Nain kentinin kapılarına yaklaşmak üzereyken, kapılardan bir cenaze kafilesinin geçiyor olduğunu gördü. Açık tabutun içinde, yatıştırılmaz bir biçimde ağlamakta olan dul kadının oğlu yatıyordu. Acılar içindeki anneye merhamet eden İsa, ona “Ağlama” dedi. İsa daha sonra kadının tabutta yatan ölü oğluna döndü ve ona “Delikanlı” dedi, “Sana söylüyorum, kalk!” Kadının oğlu hayata döndü ve İsa “onu annesine geri verdi” (*Luka 7:13-15*). İsa’nın varlığı tüm yaşananları bütünüyle değiştirmişti. Bu mucizeye tanıklık eden pek çok kişi hayret verici bir şeyin gerçekleşmiş olduğunun farkında olmakla kalmayıp, aynı zamanda çok özel birinin de aralarında bulunduğunu (O’na “büyük bir peygamber” dediler) anlamıştı.

Fenikli dul kadın da (*1. Krallar 17:8-24*), Şunemli kadın da (*2. Krallar 4:18-37*) sırasıyla İlyas ve Elişa’dan yardım istemişlerdi. Fakat Nainli dul kadına, o daha istemeden yardım edildi. Bu, biz O’ndan yardım isteyecek durumda olmadığımızda ya da kendimizi bunu yapmak için yeterince değerli görmediğimizde dahi, Tanrı’nın bizi gözetiyor olduğu anlamına gelmektedir. İsa sorunu gördü ve çözdü. Bu, O’nun tüm hizmeti boyunca yaptığı gibi O’na özgüydü.

Gerçek din, çevremizdeki yetimleri ve dulları gözetmeyi gerekli kılmaktadır (*Yakup 1:27*). Elbette İsa’nın yaptığı gibi mucizeler gerçekleştirecek olmasak da, etrafımızda acı çeken kişilere hizmet etmek için ne yapabiliriz?

Yair'in Kızı

İsa'nın kendi ölümünden önce gerçekleşen dirilişler herhangi bir ırkla ya da sosyal sınıfla sınırlandırılmış değildi. Musa belki de Tanrı'nın halkının gelmiş geçmiş en iyi insan önderiydi (Yasa'nın Tekrarı 34:10-12). Onun tersine, yoksul Fenikeli dul, bir İsraili bile değildi (1. Krallar 17:9). Şunemli kadın kendi toplumunda zengin biriydi (2. Krallar 4:8). Nainli dul kadının sadece bir oğlu vardı ve muhtemelen ona muhtaçtı (Luka 7:12). Tersine, Yair muhtemelen Kefernahum'da havranın yöneticisiydi (Markos 5:22). Birbirlerinden çok farklı kültürel geçmişlere ya da sosyal statülere sahip olmalarına rağmen, bu kişilerin hepsi Tanrı'nın hayat veren gücüyle bereketlendiler.

Markos 5:21-24, 35-43 ayetlerini okuyun. Mesih'in, "Çocuk ölmedi, uyuyor" (Markos 5:39) sözlerinden ölüm hakkında ne öğrenebiliriz?

Yair'in 12 yaşındaki kızı ölümcül bir hastalığa yakalanmıştı, evde yatıyordu. O da İsa'ya gitti ve O'na evine gelip ellerini kızının üzerine koymasını için yalvardı. Fakat onlar daha oraya varmadan birisi kötü haberi ulaştırdı: "Kızın öldü... Öğretmeni neden hâlâ rahatsız ediyorsun?" (Markos 5:35). Bunun üzerine İsa acı içindeki babaya şöyle dedi: "Korkma, yalnız iman et!" (Markos 5:36). Gerçekten de babanın tek yapabileceği Tanrı'nın müdahalesine bütünüyle güvenmekti.

İsa eve vardığında orada toplanmış olan kişilere, "Niye gürültü edip ağlıyorsunuz?" dedi. "Çocuk ölmedi, uyuyor." (Markos 5:39). O'nunla alay ettiler çünkü (1) kızın öldüğünü biliyorlardı, (2) O'nun sözlerinin anlamını kavrayamamışlardı. "Ölüm" yerine teselli edici 'uyku' benzetmesini kullanmak, Mesih'in bu tecrübeden bahsederken başurmamayı en çok sevdiği yöntem gibi gözüküyor ([Matta 9:24; Luka 8:52;] bkz. Yuhanna 11:11-15). Ölüm bir uykudur fakat kişiyi ancak yüce Hayat-Veren'in uyandırabileceği derin bir uykudur çünkü kabrin anahtarları sadece O'ndadır (bkz. Vahiy 1:18; Yuhanna 3:16; Romalılar 6:23).—The SDA Bible Commentary [Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi], 5. Cilt, s. 609.

Bu kızın diriltilmesi sonrasında, olayı görenleri "derin bir şaşkınlık aldı" (Markos 5:42). Ona şüphe yok. Şimdilik ölüm sonudur, kesindir ve görünüşe göre tersine çevrelemez. Kendi gözleriyle böyle bir şeye tanıklık etmek elbette şaşırtıcı, hayat değiştiren bir deneyim olmuş olmalı.

İsa'nın "Korkma, yalnız iman et!" (Markos 5:36) sözleri bugün bizim için hâlâ anlamlıdır. Korkutucu şartlar altındayken dahi, ki inancınızı korumanın en önemli olduğu zaman böyle anlardır, bunu yapmayı nasıl öğrenebiliriz?

Lazar

Yuhanna 11:1-44 ayetlerini okuyun. İsa, Lazar'ın hastalanması ve ölümü sayesinde, ne anlamda "yüceltildi" (Yuhanna 11:4)?

İsa burada da ölümden bahsederken uyku benzetmesini kullanıyor. "Dostumuz Lazar uyudu... Onu uyandırmaya gidiyorum" (*Yuhanna 11:11*). Bazıları onun gerçekten uykudan bahsediyor olduğunu sandığında (*Yuhanna 11:11-13*), İsa açıkça "Lazar öldü" dedi (*Yuhanna 11:12-14*). Gerçekten de İsa Beytanya'ya vardığında Lazar öleli dört gün olmuştu; cesedi çoktan çürümeye başlamıştı (*Yuhanna 11:17, 39*). Bedenin kokacak kadar çözülmeye başladığı zaman geldiyse, şüphe yok ki o kişi ölmüştür.

Bu şartlar altında, İsa Marta'ya "Kardeşin dirilecektir" (*Yuhanna 11:23*) dediğinde, Marta son dirilişe olan inancını yeniden doğruladı. Bunun üzerine İsa ona "Diriliş ve yaşam Ben'im" dedi. 'Bana iman eden kişi ölse de yaşayacaktır. Yaşayan ve bana iman eden asla ölmeyecek. Buna iman ediyor musun?' (*Yuhanna 11:23-26*). Ve İsa şöyle ekledi: "İman edersen Tanrı'nın yüceliğini göreceksin" (*Yuhanna 11:40*). Marta iman etti ve erkek kardeşinin dirilişinde Tanrı'nın yüceliğini gördü.

Kutsal Kitap yaşamın Tanrı'nın sözüyle yaratılmış olduğunu söylemektedir (*Yaratılış 1:20-30, Mezmurlar 33:6*) ve Lazar'ın durumunda olduğu gibi O'nun sözüyle yaşam yeniden yaratılabilir. İsa, kısa bir duadan sonra şöyle emretti: "Lazar, dışarı çık!" (*Yuhanna 11:43*). İşte o anda ve hemen orada o kişiler Tanrı'nın yaşam veren gücüne, sözüyle dünyamızı var eden ve zamanın sonunda, dirilişte ölüleri yeniden yaşama çağırarak olan aynı güce tanık oldular.

İsa Lazar'ı diriltirek ölümü mağlup edecek kudrete sahip olduğunu kanıtlanmış oldu. Bizim gibi kaçınılmaz olarak ölen varlıklar için Tanrı'nın yüceliğinin daha büyük bir tecellisi olabilir mi?

Yuhanna 11:25, 26 ayetlerini okuyun. İsa bir satırda imanlıların öldüğünden, bir sonraki satırda ise asla ölmediklerinden bahsediyor. İsa burada ne öğretmektedir ve ölümün bilinçsiz bir uyku olduğu anlayışı, Mesih'in sözlerinin doğru anlaşılması için neden çok önemlidir? Ayrıca, kaderinde mezar olan bizim gibi varlıklar için O'nun sözleri neden çok fazla umut barındırmaktadır?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, Geçmişten Sonsuzluğa 1. Ciltten, 264–268 sayfaları arasındaki “Musa’nın Ölümü” bölümünü; Geçmişten Sonsuzluğa 2. Ciltten, 75–84 sayfaları arasındaki “Sert Bir Azar” ve 141–145 sayfaları arasındaki “Barış Peygamberi” bölümlerini; Sevgi Öğretmeni kitabından, 295–300 sayfaları arasındaki “Yüzbaşı,” 325–328 sayfaları arasındaki, “İmanlı Dokunuş” ve 515–527 sayfaları arasındaki, “Lazar Dışarı Çık” bölümlerini okuyun.

“İsa’da gerçek ve sonsuz yaşam vardır. ‘Kendisinde Tanrı’nın Oğlu bulunanda yaşam vardır.’ 1. Yuhanna 5:12. İsa’nın ilahlılığı, inanan kişinin sonsuz yaşam güvencesidir. İsa ‘Diriliş ve yaşam benim’ dedi. ‘Bana iman eden kişi ölse de yaşayacaktır. Yaşayan ve bana iman eden asla ölmeyecektir. Buna iman ediyor musun?’ İsa burada [Yuhanna 11:25,26 ayetlerinde] ikinci kez geleceği zamanı işaret eder. O zaman doğruluk içinde ölenler, bedenleri çürümez bir şekilde dirilecekler ve halen yaşamakta olan doğrular ise ölümü hiç görmeden gökyüzüne alınacaklardır. İsa’nın Lazar’ı diriltmek için gerçekleştirmek üzere olduğu mucize, tüm dürüst ölümlerin dirilişini temsil edecektir. Sözleri ve yaptığı işlerle İsa, kendisinin dirilişin kaynağı olan Kişi olduğunu bildirdi. Çok yakında kendisi çarmıh üzerinde ölecek olan Kişi, elinde ölümün anahtarlarıyla, sonsuz yaşam verme gücüyle ve yetkisiyle onların yanında duruyordu.”—Ellen G. White, Sevgi Öğretmeni s. 522.

Tartışma Soruları:

- İlyas ve Elişa’nın peygamberlik hizmetleri ve Mesih’in Kendisinin yeryüzündeki hizmeti sırasında pek çok kişi öldü. Fakat sadece birkaç kişi diriltildi. (Bkz. Luka 4:24–27.) Tüm ölümlerin tecrübelerini de düşünün, yani en azından ölü olmanın nasıl bir şey olduğu söz konusu olduğunda, geçmişte diriltilmiş olmak ya da İkinci Geliş’te diriltilmiş olmak ne fark yaratır?
- Yüzyıllar boyunca pek çok yazar her zaman ölümle sonuçlanan hayatın beyhudeliği konusunda yazdılar. Tüm diğer canlı varlıklar—tavuklar, kunduzlar, istiridyeler v.s.—gibi hepimiz ölüyoruz. Fakat biz insanların durumu hayvanlarınkinden daha kötü çünkü biz hepimizin ölecek olduğumuzu biliyoruz. (Bkz. Vaiz 9:5.) Tavuklar, kunduzlar ve istiridyeler ise bilmiyorlar. O halde diriliş vaadi bizim için neden çok değerlidir?
- Canın ölümsüz olduğunu ve ölümlerin, özellikle ölümler arasındaki doğruların öldükten sonra cennette yaşadıklarını düşünürseniz, zamanın sonundaki dirilişe ne gerek kalır ki?
- Birisi size “Sally orada mı” diye sorduğunda, “Evet, fakat şu anda uyuyor” diye cevap verebilirsiniz. Fakat birisi size “Sally orada mı” diye sorduğunda, “Evet, fakat öldü” diye cevap vermezsiniz. Peki neden? Bu, ölümün doğası hakkında bize ne öğretiyor?

Mesih'in Elçisi

Benjie Leach Tarafından

Orlando, Florida'daki Forest Lake Academy'nin pastörü olarak hedeflerimden biri, her öğrenciyi tanımaktı. 1970'lerin ortalarında 450 öğrencisi olan bir okulda bu bir meydan okumaydı.

Okul yılının başında bir öğrenci yanıma gelip "Paul ile tanışma fırsatın oldu mu?" diye sordu. Bunun için fırsatım olmamıştı.

Öğrenci, "Tanışman gerekiyor," dedi. "Sadece nereli olduğunu sor."

Merakım arttı, bu yüzden Paul'u ofisime davet ettim. 16 yaşında oldukça utangaç biri olduğunu anladım.

"Ee Paul," dedim, "nerelisin?"

"Ben Georgia'nın Plains adındaki küçük bir kasabasındanım" dedi.

Ağzım açık kaldı. "Ne?" diye karşılık verdim. "Amerika Birleşik Devleti başkanı Jimmy Carter burada yaşıyor!"

Bunu sormak zorunda kaldım: "Paul," dedim, "başkanı tanıyor musun?"

"Ah, evet," dedi.

O yazın başlarında, Forest Lake Academy'deki öğrenim ücretini ödemek için bir işe ihtiyacı vardı ve Plains'de ana endüstri olan bir fıstık deposunda iş bulmuştu. İş bulma konusunda heyecanlıydı ve Sebt günlerinde çalışmamayı açıkça belirttiğini düşündü. Ancak müdür, Paul'un Cuma günü ayrılıp Pazartesi günü geri döneceğine söz verdiğinde onu durdurdu.

"Hayır," dedi müdürü. "Yarın gel. Cumartesi açığız."

Paul, "Ama görüyorsun, ben bir Yedinci Gün Adventist'iyim," dedi.

Müdür, "Yarın gel, yoksa bir daha işin olmayacak," dedi.

Paul bir an düşündü. "Buranın sahibiyle görüşebilir miyim?" diye sordu.

"Ama buranın sahibi başkan!" diye bağırды müdür.

"Şehirde mi diye sordu?" Paul.

Müdürü, "Evet, ama bunun bir fark yaratacağını sanmıyorum" dedi.

Paul, Carter'ın evine gitti. Gizli Servis'ten geçmesi gerekti ancak başkanla oturmayı başardı.

Jimmy Carter durumu ve yedinci gün Sebti'ne uymasını açıklarken dikkatle dinledi.

Başkan, "İnancı olan ve inandığı şeyi savunan her gence saygı duyuyorum" dedi. "Sebt günlerinizde çalışmayabilirsiniz."

Sakince konuşan 16 yaşındaki genç, Mesih'in elçisi olmuştu.

Sen ve ben de Mesih'in elçileriyiz. "Böylece, Tanrı aracılığımızla çağrıda bulunuyormuş gibi Mesih'in adına elçilik ediyor, O'nun adına yalvarıyoruz: Tanrı'yla barışın." (2.Korintliler 5:20). Mesih'in yardımıyla sadık elçiler olalım.

Bu müjdecilik hikayesi, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "I Will Go" [Gideceğim] stratejik plânının 1 No'lu Müjdecilik Hedefini göstermektedir: "Dünya çapında müjdecilik kavramını canlandırmak ve bir yaşam tarzı olarak müjdecilik için fedakârlık yapmaktır." Devamını okumak için: IWillGo2020.org.

O Bizim için Öldü

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Vahiy 13:8; Matta 17:22, 23; Markos 9:30-32; Yuhanna 19:1-30; Romalılar 6:23; 1. Korintliler 1:18-24.*

HATIRLAMA METNİ: “Musa çölde yılanı nasıl yukarı kaldırırsa, İnsanoğlu’nun da öylece yukarı kaldırılması gerekir. Öyle ki, O’na iman eden herkes sonsuz yaşama kavuşsun” (*Yuhanna 3:14, 15*).

Ölümden ve vergiden kaçamayacağımız söylenir. Bu, bütünüyle doğru değildir. İnsanlar vergi vermekten kaçabilirler fakat ölümden kaçamazlar. Ölümü birkaç yıl ertelemeyi başarabilirler fakat er ya da geç ölüm hep gelir. Biz ölümlerin, hem doğruların hem de kötülerin ilk başta aynı yere düşeceklerini bildiğimiz için, diriliş umudumuz bizim için her şeydir. Pavlus’un dediği gibi, bu umut olmasa “Mesih’e ait olarak ölmüş olanlar da mahvolmuşlardır” (*1. Korintliler 15:18*). Eğer “Mesih’e ait olarak ölmüş olanlar” gökte Tanrı’nın huzurunda bulunuyorlarsa, bu olukça garip bir ifade olur.

Yani, Mesih’in dirilişi imanımız için merkezi önemdedir çünkü kendi dirilişimizin güvencesi O’nun dirilişinde bulunmaktadır. Fakat elbette, Mesih ölümden diriltirmeden önce, ölmeliydi. Bu sebeple, Getsemani bahçesindeki ıstırapı içerisinde, Kendi ölümünün beklentisiyle şöyle dua etmişti: “Şimdi yüreğim sıkılıyor, ne diyeyim? ‘Baba, beni bu saatten kurtar’ mı diyeyim? Ama ben bu amaç için bu saate geldim” (*Yuhanna 12:27*). Ve o amaç ölmektir.

Bu hafta Mesih’in ölümüne ve o ölümün sonsuz yaşam vaadi için ne ifade ettiğine odaklanacağız.

*5 Kasım Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Dünya Kurulalı Beri

Vahiy 13:8, Elçilerin İşleri 2:23 ve 1. Petrus 1:19, 20 ayetlerini okuyun. Mesih nasıl “dünya kurulalı beri boğazlanmış Kuzu” olarak kabul edilebilir?

“Yeryüzünde yaşayan ve dünya kurulalı beri boğazlanmış Kuzu’nun yaşam kitabına adı yazılmamış olan herkes ona tapacak” (*Vahiy 13:8*). Burada bizim için çok önemli olan, Mesih’in “dünya kurulalı beri boğazlanmış Kuzu” olması düşüncesidir. Bunu elbette temsili anlamda düşünmeliyiz (Vahiy kitabı simgelerle doludur), çünkü Mesih yeryüzü yaratıldıktan binlerce yıl sonra çarmıha gerildi. Bu metnin söylediği, kurtuluş tasarısının dünya daha yaratılmadan önce yürürlüğe konmuş olduğudur. Ve bu tasarının merkezinde de İsa’nın, Tanrı’nın Kuzusu’nun çarmıhtaki ölümü bulunmaktadır.

Titus 1:2 ayetini okuyun. Bu ayet, merkezinde Mesih’in ölümü bulunan kurtuluş tasarısının ne kadar zaman önce yürürlüğe konmuş olduğunu söylemektedir?

“Kurtuluşumuz için hazırlanmış olan plan sonradan akla gelen bir düşünce, Adem’in düşüşünden sonra şekillendirilen bir plan değildi . . . Bu, sonsuz çağlardan beri Allah’ın tahtının temeli olan ilkelerin gözler önüne serilmesi idi.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 22.

Tasarı ilk olarak Aden Bahçesi’nde Adem ile Havva’ya açıklandı (*Yaratılış 3:15, 21*) ve Eski Ahit dönemi boyunca da her kan kurbanlığında örnekledi. Örneğin, Tanrı İbrahim’in imanını smarken, İshak yerine kurban edilecek bir koç temin etti (*Yaratılış 22:11-13*). Bu yerine koyma, Mesih’in çarmıhtaki kefaretilici kurbanlığının vekâlet eden doğasını daha da açık bir şekilde örnekliyordu.

Yani, tüm kurtuluş tasarısının merkezinde İsa’nın vekâletlen ölümü bulunmaktadır. Bu ölüm yüzyıllar boyunca, her biri İsa’nın “dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu” (*Yuhanna 1:29*) olarak çarmıhtaki ölümünü simgeleyen hayvanların kurban edilmesiyle temsil edilmiştir.

Hayvan kurban edilmesi ürkütücü ve kanlıdır, buna şüphe yok. Fakat mesele neden tam olarak da Mesih’in bizim yerimize ölmesini ve günahın bedelinin ne kadar berbat olduğunu öğreten bu ürkütücülük ve kanlılıktır?

Çarmıha Bir Önsöz

Öğrenciler, İsa'nın Kendi acıları ve ölümüyle ilgili öngörülerine ne tepki verdiler ve bu tepkiler Kutsal Yazılar'ı yanlış anlamann tehlikeleri konusunda bize ne anlatmalıdır?

Matta 16:21-23: _____

Matta 17:22, 23; Markos 9:30-32; Luka 9:44, 45 _____

Luka 18:31-34 _____

İsa ölmek için doğdu ve ölmek için yaşadı. Attığı her adım, O'nu Golgota'nın çarmıhındaki büyük kefaretilerine daha da yaklaştırdı. O, tamamen görevinin bilincinde olarak, kimsenin ya da hiçbir şeyin Kendisini ondan uzaklaştırmasına izin vermedi. Aslında, "O'nun tüm yaşamı, çarmıhtaki ölümü için bir önsözdü."—Ellen G. White, *Fundamentals of Christian Education [Hristiyan Eğitiminin Temelleri]*, s. 382.

İsa dünyadaki hizmetinin son yılında, öğrencilerine yaklaşan ölümünden gittikçe daha açık bir şekilde bahsetmeye başladı. Fakat öğrenciler onun sözlerindeki gerçekliği kabul etmekte yetersiz ve isteksiz görünüyordular. Mesih'in işlevi konusunda yanlış düşüncelerle dolu oldukları için, bekledikleri en son şey O'nun, İsa'nın özellikle de Mesih olarak ölmesiydi. Kısacası, yanlış itikatları gereksiz bir acı ve ıstırap çekmelerine yol açtı.

İsa Nikodim'e çoktan açıklamıştı: "Musa çölde yılanı nasıl yukarı kaldırıdıysa, İnsanoğlu'nun da öylece yukarı kaldırılması gerekir. Öyle ki, O'na iman eden herkes sonsuz yaşama kavuşsun" (*Yuhanna 3:14, 15*). İsa, Filipus Sezarıyesi'ndeyken, "Yeruşalim'e gitmesi, ileri gelenler, başkâhinler ve din bilginlerinin elinden çok acı çekmesi, öldürülmesi ve üçüncü gün dirilmesi gerektiğini öğrencilerine anlatmaya başladı" (*Matta 16:21*). Gizlice Celile'den geçtikleri sırada (*Markos 9:30-32*) ve Yeruşalim'e yaptığı son yolculukta (*Luka 18:31-34*), öğrencilerine bir kez daha ölümünden ve dirilişinden bahsetti. Duymak istemedikleri bir şey olduğu için O'nu dinlemediler. Bizim için de bunu yapmaktan ne kadar kolaydır.

İnsanlar, özellikle de Tanrı'nın seçilen halkı İsa'nın ilk gelişi hakkında yanlış görüşlere sahip. Peki ya günümüzde İsa'nın ikinci gelişi hakkındaki yanlış görüşlerden bazıları nelerdir?

“Tamamlandı!”

Yuhanna 19:1-30 ayetlerini okuyun. İsa'nın “Tamamlandı” ifadesiyle hepimize verilen önemli mesaj nedir?

Sonunda, Mesih için, insanlık için ve tüm evren için çok önemli olan anlar gelmişti. İsa, derin bir ıstırap içinde karanlığın güçleriyle mücadele etti. Yavaşça Getsemani Bahçesi'nden adaletsiz yargılanmasına ve oradan da Golgota tepesine doğru yola koyuldu. Kötü melekler O'na boyun eğdirmeye çalışıyorlardı. İsa çarmıhta asılı durumdayken, başkâhinler, yazıcılar ve ihtiyarlar şu sözlerle O'nunla alay ettiler: “Başkalarımı kurtardı, kendini kurtaramıyor... İsrail'in Kralı imiş! Şimdi çarmıhtan aşağı insin de O'na iman edelim” (*Matta 27:42*).

Mesih çarmıhtan inip Kendisini kurtarabilir miydi? Evet bunu yapabiliirdi fakat yapmak istemedi. O'nun, bu alaycılar da dahil insanlığa duyduğu koşulsuz sevgi, vazgeçmesine izin vermedi. Aslında “o alaycılar O'nun kurtarmak için öldüğü insanlar arasındaydı. O, çarmıhtan inip Kendisini kurtaramazdı çünkü O'nu bağlayan, çiviler değil o kişileri kurtarma isteği idi.” Alfred Plummer, *An Exegetical Commentary on the Gospel According to S. Matthew [Matta'ya göre Müjde Tefsiri Yorumu]*, s. 397.

Burada, Mesih'in çektiği ıstırapta, Yahuda'nın ihaneti de dahil, çarmıha yol açan olayları başlatan Şeytan olmasına rağmen, İsa Şeytan'ın krallığını mağlup ediyordu (*Yuhanna 6:70; Yuhanna 13:2, 27*). “Nasıl olduysa, Müjdecilerin açıklanmaya çalışmadıkları biçimde, İsa'nın ölümü bir yandan Şeytan'ın bir işidir, öte yandan İsa'nın Şeytan'a karşı zafer kazandığı iştir.”—George E. Ladd, *A Theology of the New Testament [Bir Yeni Ahit İlahiyatı]*, s. 192.

Mesih çarmıhta “Tamamlandı” (*Yuhanna 19:30*) diye haykırdığında sadece acısının sona erdiğini söylemiyordu, aslında Şeytan ve onun kötücül güçlerine karşı yürüttüğü büyük evrensel ve tarihsel mücadeleyi kazanmış olduğunu söylüyordu. “Tüm gökyüzü Kurtarıcı'nın bu zaferine ortak oldu. Şeytan, kendisinin yenilgiye uğradığını ve egemenliğini yitirdiğini biliyordu.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 749.

Buradaki muazzam tezadı kavramak kolay değil: O, bizim için ve evren için en büyük ve en görkemli zaferi, Tanrı'nın Oğlu'nun mutlak şekilde aşağılanma-sıyla kazanmıştı.

Bedelinin ödenmesi için Mesih'in ölmesinin gerektiğine göre, günahın ne kadar kötü olduğunu düşünün. Bu gerçek, Tanrı katında erdem kazanmak için kendi işlerimizin ne kadar faydasız olduğu konusunda bize ne öğretilmelidir? Sonuçta, Mesih'in bizim için çoktan gerçekleştirilmiş olduğu şeye eklemek için biz ne yapabiliriz ki? Cevabınızı Sebti günü derste söyleyin.

O Bizim İçin Öldü

Yuhanna 3:14-18 ve Romalılar 6:23 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Mesih'in ölümünün bizim için neyi gerçekleştirdiğini öğretiyor?

İsa vaftiz edilmek için Ürdün Nehri'ne vardığında, Vaftizci Yahya şöyle dedi: "İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!" (*Yuhanna 1:29*). Bu ifade Mesih'in, Eski Ahit'in tüm gerçek kurbanlarının işaret ettiği, öreğin aslı olan Tanrı Kuzusu olduğunu kabul etmektedir.

Fakat hayvan kurbanlıkları günahı kendi başlarına ortadan kaldıramıyordu (*İbraniler 10:4*). Kurbanlar ancak Mesih'in gelecekte çarmıhta gerçekleşecek olan kurbanlığının etkili olmasına bağlı, şartlı bir bağışlanma sağlıyordu. "Ama günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır" (*1. Yuhanna 1:9*).

Yuhanna 3:16, 17 ayetlerini okuyun. Özellikle de yaptığınız bir şey için suçlu çıkarılmanız gerektiğini gerçekten hissettiğiniz zamanlarda, bu ayetlerde hangi büyük umudu bulabilirsiniz?

Bütün bunların ne anlama geldiğini düşünün. İsa, evreni yaratan Kişi (*Yuhanna 1:1-3*), her birimiz için, tamamen biz aslında hak ettiğimiz gibi suçlanmayalım diye, günahlar için bir kurban olarak Kendisini sundu. Müjdenin büyük vaadi işte budur.

İsa Mesih şöyle duyurmuştu: "Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, [bizim için ölsün diye] biricik Oğlu'nu verdi" (*Yuhanna 3:16*). Fakat İsa'nın bizim yararımız için gönüllü olarak Kendisini vermiş olduğunu asla unutmamalıyız (*İbraniler 9:14*). Martin Luther çarmıhtan şöyle bahsetmektedir: "Çarmıh, O'nun [Mesih'in], yüreğinde yanan sınırsız sevgi ateşi tarafından tüketildiği sunaktır. Çarmıh, O'nun bedeni ve kanından oluşan canlı ve kutsal kurbanı, hararetle şefaitle, yüksek sesli feryatlarla ve sıcak, sıkıntılı gözyaşlarıyla Baba'ya sunmuştur (*İbraniler 5:7*)."—Luther's Works [*Luther'in İşleri*], 13. Cilt, s. 319. Mesih herkes için bir kere öldü (*İbraniler 10:10*) ve bu tek sefer sonsuza dek geçerlidir (*İbraniler 10:12*) çünkü O'nun kurbanlığı her şeye yeter ve asla gücünü kaybetmez.

Ve dahası da var: "Eğer O'nun lütfunun müjdesini kabul edecek sadece bir can olsaydı dahi, Mesih o kişiyi kurtarmak için zahmet ve aşağılanma dolu yaşamını, utançla dolu ölümünü seçerdi."—Ellen G. White, *The Ministry of Healing* [*Şifa Hizmeti*], s. 135.

Yuhanna 3:16 ayetini, "dünya" ve "her kim" sözcüklerinin yerine kendi adınızı yerleştirerek bir daha okuyun. Özellikle günah işlemek için ayartıldığınız zamanlarda, an be an bu harika vaadi sahiplenmeyi nasıl öğrenebilirsiniz?

Çarmıhın Anlamı

1. Korintliler 1:18-24 ayetlerini okuyun. Pavlus burada çarmıh hakkında ne söylüyor ve onu “dünyanın bilgeliği” ile nasıl karşılaştırıyor? “Dünyanın bilgeliğine,” “maddeciliğin” (tüm gerçekliğin sadece maddeden oluştuğuna ve dolayısıyla Tanrı’nın ya da doğaüstü varlıkların olmadığına dair inanç) hakim olduğu günümüzde dahi, çarmıhın mesajı neden çok önemlidir?

Kurtuluş tarihinin tam merkezinde Mesih’in çarmıhı bulunmaktadır. “Sonsuzluk, Golgota’nın çarmıhında ortaya konan sevginin derinliğini asla ölçemez. Mesih’in sonsuz sevgisi ile Şeytan’ın sınırsız bencilliği orada karşı karşıya geldi.”—Stephen N. Haskell, *The Cross and Its Shadow* [*Çarmıh ve Gölgesi*].

Mesih alçakgönüllülükle insan ırkı için bir fidiye olarak Kendisini sunarken, Şeytan bencillikle O’nu acı ve ıstırapta çekiyordu. Mesih, her insanın sonunda karşılaşacağı doğal ölümlle ölmedi. O, O’nu kabul eden hiç kimse bir daha ölmesin diye ikinci ölümü öldü.

Çarmıh’ın ne anlama geldiği konusunda aklımızda tutmamız gereken çeşitli önemli özellikler bulunmaktadır. İlk olarak, Çarmıh Tanrı’nın günaha karşılık olarak adil gördüğü yüce açıklamadır (*Romalılar 3:21-26*). İkinci olarak, Çarmıh Tanrı’nın günahkârlara duyduğu sevginin yüce açıklamasıdır (*Romalılar 5:8*). Üçüncü olarak, Mesih günahın zincirlerini kırmak için büyük güç kaynağıdır (*Romalılar 6:22, 23; 1. Korintliler 1:17-24*). Dördüncü olarak, Çarmıh bizim yegâne sonsuz yaşam umudumuzdur (*Filipililer 3:9-11; Yuhanna 3:14-16; 1. Yuhanna 5:11, 12*). Ve beşinci olarak da, Çarmıh gelecekte evrende gerçekleşecek bir isyanın tek panzehiridir (*Vahiy 7:13-17, Vahiy 22:3*).

Çarmıh hakkındaki bu çok önemli hakikatlerden hiçbiri “dünyanın bilgeliğiyle” keşfedilemezdi. Tersine, günümüzde olduğu gibi o zaman da dünyanın bilgeliği gözünden çarmıh öğretisi “budalalıktan” başka bir şey değildi. Oysa dünyanın bilgeliği olabilecek en bariz hakikati, bir Yaratıcı’nın var olduğunu bile genellikle kabul etmemektedir (*bkz. Romalılar 1:18-20*).

“Budalalık” için kullanılan Grekçe sözcük, İngilizcedeki “geri zekalı” sözcüğüyle ilişkilidir; yani, “dünyanın bilgeliğine” göre çarmıh öğretisi “geri zekalıdır”. Dünyanın bilgeliği İsa’yı ya da O’nun çarmıhtaki vekâleten ölümüyle bize sunduğu kurtuluşu bilemez.

“Dünyanın bilgeliğinin” kazandıracığı değer her ne olursa olsun, onun İsa’yla ilgili ve “saçma sayılan bildiriyle” (1. Korintliler 1:21) bize sunulan umutla ilgili inancımızla çatışmasına neden asla izin vermemeliyiz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni* kitabından, 677-687 sayfaları arasındaki, “Getsemani Bahçesinde” ve 733-748 sayfaları arasındaki “Golgota” bölümlerini; *Yol, Gerçek ve Yaşam* kitabından, 13-17 sayfaları arasındaki “Tövbe” bölümünü okuyun.

“Tüm göğün bizim kurtuluşumuzla ilgilendiğini gördüm; peki ya biz umursamaz mı olmalıyız? Kurtarılmamız ya da kaybolmamız önemsiz bir meseleymiş gibi ilgisiz mi kalmalıyız? Bizim için gerçekleştirilmiş olan kurbanlığı hafife mi alacağız? Bazıları bunu yaptı. Kendilerine sunulan merhameti önemsemediler. Allah’ın hiddeti onların üzerindedir. Allah’ın Ruhu sonsuza kadar kederlenmeyecek. Biraz daha kederlenmeye devam ederse uzaklaşacak. Allah’ın insanları kurtarmak için yapabileceği her şey yapıldıktan sonra, insanlar yaşamlarında İsa’nın sunduğu merhameti önemsemediklerini gösterirlerse, onların payına ölüm düşecek ve bunun bedelini ağır bir biçimde ödeyecekler. Bu korkunç bir ölüm olacak çünkü onlar, Mesih’in onların reddettikleri kurtuluşlarını satın almak için çarımhta hissettiği şiddetli ıstırapı hissetmek zorunda kalacaklar. Ancak o zaman neyi kayb ettiklerinin farkına varacaklar—sonsuz yaşamı ve ölümsüz mirası. Canları kurtarmak için gerçekleştirilen büyük fedakârlık bize onların ne kadar değerli olduklarını gösteriyor. Değerli can bir kere kaybedildiğinde, sonsuza kadar kaybedilmiştir.”—*Ellen G. White, Testimonies for the Church [Kilise İçin Tamaklıklar]*, 1. cilt, s. 124.

Tartışma Soruları:

1. İbraniler 10:4 ayeti şöyle demektedir: “Çünkü boğalarla tekelerin kanı günahı ortadan kaldıramaz.” O halde Eski Ahit zamanlarında insanlar nasıl kurtarılıyordu? (Ödeme yaparken kullandığımız fakat daha sonra kart ekstresi uyarınca bankaya ödeme yapmak zorunda olduğunuz) kredi kartı benzetmesi bu konuyu daha iyi anlamamıza nasıl yardımcı olur?
2. 2. Korintliler 5:18-21 ayetlerini okuyun. Mesih tüm dünyanın günahları için öldüyse, neden herkes kurtarılmayacak? Çarımhla kimin kurtarılabacağı ve onlar için gerçekleştirilen büyük kurbanlığa rağmen kimin kaybedileceğini belirlemede kişisel seçim neden önemli bir işleve sahiptir?
3. “Dünyanın bilgeliğinin” öğrettiği fakat Tanrı için “budalalık” olan bazı şeyler nelerdir? Peki, dünyanın muazzam tasarımının ve güzelliğinin sadece şans eseri ortaya çıkmış olan bir yaratım olduğu düşüncesine ne demeli? Ya da evrenin mutlak yokluktan var olduğu düşüncesine? Aklınıza başka hangi örnekler geliyor?
4. Salı gününün çalışmasındaki son soru üzerine düşünün. Çarımh ve orada gerçekleşenlerle ilgili olan hangi gerçek, işlerle kurtuluş fikrini son derece gereksiz, hatalı ve kurtuluş tasarısına aykırı yapmaktadır?

Diğer Yanağı Çevirmek

Rick McEdward Tarafından

Ortadoğu'da bir üniversite öğrencisi olan Omar'ın umutsuzca bir işe ihtiyacı vardı ama işe alınmak için hiçbir şey yapmaya hazır değildi. Bir iş görüşmesi sırasında, şirket temsilcisine, cumartesi günleri kutsal gün olduğu için çalışmayacağını açıkça söyledi. Firma bunu onaylamadı.

"Sıkıntı yok," diye yanıtladı. "Sana ihtiyacımız yok."

Doğruydum. Ulusal işsizlik o kadar yüksekti ki şirketin Omar'a gerçekten ihtiyacı yoktu. Birçok insan iş arıyordu ve cumartesi günleri çalışmak isteyen birini bulmak daha kolay olurdu.

Ne yazık ki, Omar şirketin ofisinden ayrıldı. Omar, birkaç gün önce hayatını Mesih'e adanmış yeni bir imanlıydı. Altı yıl boyunca imanlılarla iç içe yaşamış ve kararını vermeden önce Kutsal Kitap'ı araştırmıştı. İşten reddedildikten sonra, simit satarak para kazanma plânıyla üç tekerlekli bir araba satın aldı.

Omar'ın Sebti gününü tutan arkadaşları, onun İsa'ya olan sadık duruşundan etkilendiler ve onun için dua etmeye başladılar.

Birkaç gün sonra, Omar heyecanla şirketin kendisini geri aradığını ve cumartesi günleri izinli olabileceği bir iş teklifi sundular. O kadar heyecanlıydı ki, Mesih'i anlatmak için günde en az bir kişi bulmaya karar verdi.

Birkaç gün sonra yerel bir kafede içeceğini yudumlarırken o ve yaşlı bir adam din hakkında konuşmaya başladılar. Omar, ailesinin geleneksel din kitabından Kutsal Kitap'a yolculuğunu ve bulduğu inanılmaz huzuru paylaştı.

Ömer kafeden çıkarken, yakındaki bir masadan konuşmaya kulak misafiri olan bir adam onu takip etti. "Böyle şeyler söyleyebildiğine inanmıyorum!" diye bağırdı. "Utanmıyor musun? Bu ülkede büyüdün!" dedi ve adam Omar'a yumruk atarak dövmeye başladı.

O günün ilerleyen saatlerinde, Sebti tutan bir arkadaşını Omar'ı aradığında, büyük, şişmiş bir göz ve daha da büyük bir sevinç gülümsemesi tarafından karşılandı. "Polisi arayabilirsin!" dedi arkadaşını. "Evet" dedi Ömer. "Ama İsa'nın bize diğer yanağımızı çevirmemizi söylediğini hatırladım."

"Göze göz, dişe diş' dendiğini duydunuz. Ama ben size diyorum ki, kötüye karşı direnmeyin. Sağ yanağınıza bir tokat atana öbür yanağınızı da çevirin. (Matta 5:38-39).

Bu müjdecilik hikayesi, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "I Will Go" [Gideceğim] stratejik plânının 2 No'lu Müjdecilik Hedefini göstermektedir: 10/40 Penceresi boyunca ve Hristiyan olmayan dinlere Adventistlerin erişimini güçlendirmek ve çeşitlendirmek." Devamını okumak için: IWillGo2020.org. (Omar takma isimdir.)

Mesih'in Ölüm Karşısındaki Zaferi

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Matta 27:62-66; Yuhanna 10:17, 18; Matta 27:51-53; Yuhanna 20:11-29; 1. Korintliler 15:5-8.*

HATIRLAMA METNİ: “O’nu görünce, ölü gibi ayaklarının dibine yığıldım. O ise sağ elini üzerime koyup şöyle dedi: ‘Korkma! İlk ve son Ben’im. Diri Olan Ben’im. Ölmüştüm, ama işte sonsuzluklar boyunca diriyim. Ölümün ve ölümler diyarının anahtarları bendedir’ ” (*Vahiy 1:17, 18*).

Hristiyan inancının merkezinde İsa’nın dirilişi bulunmaktadır. Pavlus şu sözleri yazarken bunu güçlü bir şekilde vurgulamıştır: “Ölümler dirilmezse, Mesih de dirilmemiştir. Mesih dirilmemişse imanınız yararsızdır, siz de hâlâ günahlarınızın içindedesiniz. Buna göre Mesih’e ait olarak ölmüş olanlar da mahvolmuşlardır” (*1. Korintliler 15:16-18*). Bu hafta bunu daha da detaylı bir biçimde inceleyeceğiz.

Yani, Pavlus’un Mesih’in ölümüne ve o ölümün ne kadar önemli olduğu konusuna yaptığı onca vurguya rağmen—“aranızdayken, İsa Mesih’ten ve O’nun çarmıha gerilişinden başka hiçbir şey bilmemeye kararlıydım” (*1. Korintliler 2:2*)—, O’nun dirilişi olmasa ölümünün bize hiçbir faydası bulunmamaktadır. İsa’nın dirilişi tüm Hristiyan inancı ve kurtuluş tasarısı açısından işte bu kadar önemlidir.

Bununla birlikte, pek çoklarımızın inandığı gibi Mesih’te ölmüş olanlar “Rab ile birlikte olsunlar diye” eve döndükleri için çoktan göğün mutluluklarına sahip iseler, Mesih’in dirilişinin ve onunla birlikte bizim dirilişimizin neden çok önemli olduğunu anlamak zordur.

Tüm bunlar bir yana, bu hafta Mesih’in dirilişini ve ona inanmamız için O’nun bize vermiş olduğu tüm ikna edici kanıtları inceleyeceğiz.

**12 Kasım Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Kilitli Mezar

Çarmıhtaki ölümüyle Mesih'in görevi sona ermişe (hatta başarısızlığa uğramışa) benziyordu. Şeytan, Kurtarıcı'ya ihanet etmesi için Yahuda'yı (*Luka 22:3, 4; Yuhanna 13:26, 27*) ve O'nu ölüme mahkum etsinler diye de başkâhinlerle ihtiyarları (*Matta 26:59, Matta 27:20*) kışkırtmayı başardı. İsa tutuklandıktan sonra, "öğrencilerin hepsi O'nu bırakıp kaçtı" (*Matta 26:26*) ve Petrus O'nu üç kere inkâr etti (*Matta 26:69-75*). İsa şimdi bir kayanın içine oyulmuş, büyük ve mühürlü bir taşla kapatılmış, Romalı muhafızların koruduğu (*Matta 27:57-66*) ve görünmeyen şeytani güçler tarafından izlenen bir mezarın içinde yatıyordu. Şeytan "yapabilseydi Mesih'i mezarın içinde kilitli tutardı."—Ellen G. White, *Manuscript Releases [Yayımlanan El Yazmaları]*, 12. Cilt, s. 116.

İsa dünyadaki hizmeti sırasında sadece çarmıhtaki ölümünü değil, dirilişini de önceden bildirmişti. İsa, Orta Doğu'nun (günün bir bölümünün tüm bir gün anlamına geldiği) kapsayıcı dilini kullanarak şöyle açıklamıştı: "Yunus, nasıl üç gün üç gece o koca balığın karnında kaldıysa, İnsanoğlu da üç gün üç gece yerin bağrında kalacaktır" (*Matta 12:40*). İsa, başka seferlerde ise öldürüleceğini fakat üç gün sonra yeniden ayağa kalkacağını vurgulamıştı (*Matta 16:21; Matta 17:22, 23; Matta 20:17-19*). Başkâhinler ve Ferisiler bu açıklamaları biliyorlardı ve O'nun dirilişini önleyeceğini umut ettikleri önlemler aldılar.

Matta 27:62-66 ayetlerini okuyun. Bu yaptıkları daha sonra İsa'nın dirildiğine dair dünyaya daha çok kanıt sunulmasına nasıl yardımcı oldu?

İsa'yı mezarda kilitli tutmak için aldıkları tüm güvenlik önlemleri, O'nun ölüm ve kötülüğün orduları karşısında asla zafer kazanmamasını sağlamak için onca önlem ve tedbir almış oldukları için sadece hadiseyi daha da dikkat çekici yapmaya yaradı.

Ayrıca, bu kişiler mutlaka İsa'nın mucizelerini duymuş, bazılarına da tanık olmuşlardı. Buna rağmen, mezarın başında bekleyen muhafızların O'nun, onca mucize gerçekleştiren İsa'nın dirilmesini engelleyebileceğini düşündüler.

Ayrıca hangi ihtimale karşı mezarın başına muhafız dikmişlerdi? Öğrenciler İsa'nın bedenini çalıp, sonra da O'nun ölümden dirildiğini savunabilir miydi? İnsanlar, "dirilmiş olan İsa nerede?" diye sorduklarında da "bizim sözüme güvenin" diyebilirdi.

Hiç değilse, bu yaptıkları başkâhinlerin, O öldükten sonra bile İsa'dan ne kadar korkuyor olduklarını ortaya koydu. Belki de yüreklerinde neticede O'nun diriltileceği ihtimalinden korkuyorlardı.

“O Dirildi!”

Mesih'in Şeytan ve onun kötücül güçleri karşısındaki zaferi çarşıta kazanıldı ve boş mezar sayesinde de doğrulanmış oldu. “İsa mezarda yatarken Şeytan buna çok seviniyordu. Kurtarıcı'nın tekrar dirilmemesini umuyordu. İsa'nın yattığı mezarın başında kendi kötü meleklerini görevlendirerek O'nun orada tutsak kalması için çaba gösterdi. Gökyüzünden o güçlü meleğin geldiği an kendi meleklerinin kaçması onu son derece öfkelenmişti. Mesih'in mezardan görkemli bir şekilde çıktığını gördüğünde, Şeytan kendi egemenliğinin sona ereceğini ve en sonunda kendisinin de öleceğini biliyordu.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 772. Evet, Mesih'in insan doğası ölmüştü fakat ilahi doğası ölmemişti. Mesih, ilahi doğasıyla ölümün zincirlerini kıracak güce sahipti.

Matta 28:1-6; Yuhanna 10:17, 18 ve Romalılar 8:11 ayetlerini okuyun. İsa'nın diriltilmesi işine doğrudan kim dahil olmuştur?

İsa, Samiriye-Perea'daki hizmeti sırasında Kendi canını alma ve geri verme kudretine Bizzat sahip olduğunu ifade etmişti (*Yuhanna 10:17, 18*). Marta'ya şöyle demişti: “Diriliş ve yaşam Ben'im” (*Yuhanna 11:25*). Başka metinlerde de O'nun dirilişinden Tanrı'nın bir işi diye bahsedilmektedir (*Elçilerin İşleri 2:24, Romalılar 8:11, Galatyalılar 1:1, İbraniler 13:20*). Bu muhteşem olayın gerçekleştirilmesi işine, Rab'bin kudretli bir meleği bile dahil olmuştu (*Matta 28:1, 2*).

Bu arada, *Matta 28:11-15* ayetleri öderlerin İsa'ya karşı mücadele etme çabalarının beyhudeliğini ve budalahlığını ortaya koymaktadır. Romalı muhafızlar “olup bitenleri başkâhinlere bildirdiler” (*Matta 28:11*). Bu anlatıda, muhafızların İsa'nın dirilişini görmüş oldukları ima edilmektedir. Eğer öyle olmasaydı, sözleri ne anlam ifade ederdi ki? Gökten bir melek inmiş, taşı kaldırmış, üzerine oturmuş ve muhafızlar da bayılmışlardı öyle mi? Daha sonra hatırladıkları ilk şey ise mezarın boş olduğu muydu? Belki de Romalılar baygın haldeyken melek İsa'nın bedenini alıp götürmüştü? Ya da bu işi öğrenciler yapmış olamaz mıydı? Veya başka birisi çalmış olabilir. Her ne olursa, İsa'nın bedeni açık bir şekilde ortadan kaybolmuştu.

Gökten bir meleğin inmesi, adamların korkudan bayılması ve mezarın boşalmış olması, dini önderler için yeterince kaygı verici haberler olmalıydı. Fakat önderlerin, sessiz kalmaları için “askerlere yüklü para” (*Matta 28:12*) vermiş olmaları, onların anlattıkları şeyler yüzünden son derece rahatsız olduklarını düşündürüyor. Çünkü onlara anlatılan şey elbette İsa'nın dirilişiydi.

Bazı kişiler Mesih'in dirildiğini ilk görenlerin Romalılar olması düşüncesiyle dalga geçiyorlar. Peki, neden? Bu gerçek hangi yönlerden yakın gelecekteki, müjdenin Uluslar'a gitmesi olayını simgelemektedir?

Onunla Birlikte Pek Çokları Da Dirildi

“O anda tapınımtaki perde yukarıdan aşağıya yırtılarak ikiye bölündü. Yer sarsıldı, kayalar yarıldı. Mezarlar açıldı, ölmüş olan birçok kutsal kişinin cesetleri dirildi. Bunlar mezarlarından çıkıp İsa'nın dirilişinden sonra kutsal kente girdiler ve birçok kimseye göründüler” (Matta 27:51-53). Bu muazzam hikaye İsa'nın dirilişi ve dirilişin neyi başardığı konusunda bize ne öğretmektedir?

İsa öldüğünde bir yer sarsıntısı meydana gelmişti (Matta 27:50, 51), dirildiğinde de başka bir yer sarsıntısı meydana geldi (Matta 28:2). İsa öldüğü anda “mabedin perdesi yukarıdan aşağıya kadar iki parça oldu. Yer sarsılıp kayalar yarıldı; kabirler açılıp uykuda olan nice mukaddeslerin cesetleri kıyam ettiler. Onlar kabirlerden çıkıp İsanın kıyamından sonra mukaddes şehre girdiler, ve bir çok kimselere göründüler” (Matta 27:51-53 KM). Bu kutsallar, Mesih'in Kendi dirilişine tanıklar olarak ve son dirilişte uyandırılacak olan kişilere ilk örnekler olarak diriltildiler. Yani, İsa'nın diriltilmesinden hemen sonra, Yahudi halkının büyük bölümüne O'nun dirilişine inanmaları ve O'nu Kurtarıcıları olarak kabul etmeleri için güçlü kanıtlar gösterilmiş oldu. Bir çok rahip de dahil olmak üzere pek çoğu da öyle yaptı (bkz. *Elçilerin İşleri* 6:7).

“İsa yeryüzündeki yaşamı boyunca da birçok ölüyü yaşama döndürmüştü. Nainli dul kadının oğlunu, havra yöneticisi Yair'in kızını ve Lazar'ı diriltmişti. Onlar ölümsüzlükle donatılmamışlardı ve zamanı geldiğinde yine öleceklerdi. Fakat Mesih ile birlikte dirilenler sonsuza dek yaşamak için dirilmişlerdi. Onlar Mesih'in ölüme ve mezara karşı aldığı zaferin ödülü olarak Rab'leriyle birlikte göklerin görkemine yükseldiler . . . Mesih ile birlikte dirilen bu kişiler şehre giderek Mesih'in dirildiğini ve kendilerini de dirilttiğini herkese duyurdular. İsa'nın dirilişinin kutsal gerçeği böylece ölümsüzleşti.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 774.

İnsani açıdan, başkahinler ve ihtiyarlar büyük avantaja sahiplerdi. Ulusun dini gücü onların elindeydi, hatta Romalı yetkilileri ve kalabalıkları çevirdikleri dolaplarda kendilerine yardım etmeleri için ikna edebiliyorlardı. Fakat, “Yüce Olan'ın insan krallıkları üzerinde egemenlik sürdüğünü ve krallığı dilediği kişiye verdiğini” unutmışlardı (Daniel 4:32). Bu dirilen kutsal insanlar sayesinde onların yalanları tekzip edildi ve geçersiz kılındı.

Bugün işler ne kadar kötüye giderse gitsin, biz bu düşmüş dünyada hâlâ mücadele ederken, Tanrı'nın hepimiz için olan nihai zaferine neden güvenebiliriz?

Dirilen Mesih'in Tanıkları

Yuhanna 20:11-29 ve 1. Korintliler 15:5-8 ayetlerini okuyun. Öğrenciler dirilmiş olan Mesih'le ilk defa karşılaştıklarında ne tepki verdiler?

Boş mezardaki iki melek Mecdelli Meryem ve diğer kadınlara İsa'nın dirilmiş olduğunu söylediler (*Matta 28:1, 5-7; Markos 16:1-7;; Luka 24:1-11*). Fakat kısa süre sonra İsa Bizzat onlara göründü ve onlar da O'na tapındılar (*Matta 28:1, 9, 10; Yuhanna 20:14-18*). O ayrıca Petrus'a (*Luka 24:34, 1. Korintliler 15:5*) ve Emmaus'a giden iki öğrenciyeye göründü, İsa onlarla konuşurken öğrencilerin yürekleri yanıyordu (*Markos 16:12, Luka 24:13-35*). İsa Yukarı Oda'ya geldiğinde, öğrenciler başlangıçta korktular ve ürktüler fakat sonrasında sevinçle dolarak gerçekleşmiş olan bu olaya şaşıldılar (*Luka 24:33-49, Yuhanna 20:19-23*). Bir hafta sonra İsa kapıları açmadan aynı odaya bir daha geldi ve Tomas bile O'nun dirilmiş olduğuna inandı (*Yuhanna 20:24-29*).

İsa, dirilişi ile göğe yükselmesi arasında geçen kırk gün içinde, “beş yüzden çok kardeşe aynı anda göründü” (*1. Korintliler 15:6*) ve ayrıca Yakup'a göründü (*1. Korintliler 15:7*). Celile denizi kıyısında bazı öğrencilerin arasına katıldı ve onlarla kahvaltı yaptı, sonrasında ise Petrus ile konuştu (*Yuhanna 21:1-23*). İsa göğe yükselirken son defa görünmeden önce (*Luka 24:50-53, Elçilerin İşleri 1:1-11*), başka seferlerde de insanlara görünmüş olabilir (*Elçilerin İşleri 1:3*). Pavlus da kendisini dirilen Mesih'in bir tanığı olarak kabul ediyordu çünkü Şam yolunda Mesih ona görünmüştü (*1. Korintliler 15:8; Elçilerin İşleri 9:1-9 ile karşılaştırım*).

Diğer öğrenciler, orada olmayan Tomas'a dirilmiş olan Rab'bi gördüklerini söylediklerinde, Tomas şöyle tepki verdi: “O'nun ellerinde çivilerin izini görmedikçe, çivilerin izine parmağımın dokunmadıkça ve elimi böğrüne sokmadıkça inanmam” (*Yuhanna 20:25*). Bir hafta sonra, İsa öğrencilere bir kez daha görüldüğünde, Tomas da aralarında idi ve İsa ona şöyle dedi: “Parmağımı uzat... Ellerime bak, elini uzat, böğrüme koy. İmansız olma, imanlı ol!” (*Yuhanna 20:27*). Bunun üzerine Tomas “Rabbim ve Tanrım!” diye ikrar etti. “İsa, ‘Beni gördüğün için mi iman ettin?’ dedi. ‘Görmeden iman edenlere ne mutlu!’ ” (*Yuhanna 20:29*).

**“Görmeden iman edenlere ne mutlu!” Dirilmiş olan Mesih'i kendi gözle-
rinizle görmemiş olsanız da, İsa'ya iman etmek için başka hangi sebeplere
sahipsiniz?**

Ölmüş Olanların İlk Örneği

Yasa'nın Tekrarı 26:1-11 ayetlerinin ışığında, 1. Korintliler 15:20 ayetini okuyun. Pavlus hangi anlamda dirilmiş olan İsa'dan "ölmüş olanların ilk örneği" diye bahsetmektedir?

"İlk meyvenin (örneğin)" sunulması, derin dini anlamlar taşıyan eski bir İsrail tarım geleneğiydi. Bu gelenek, ekinlerin büyüdüğü ve hasat edilmeye hazır olduğu toprakları vekilharçlarına emanet etmiş olan Tanrı'nın, lütfkâr bir Tedarikçi olduğunun kutsal bir şekilde tanınması anlamına geliyordu (bkz. *Mısır'dan Çıkış 23:19, Mısır'dan Çıkış 34:26, Levililer 2:11-16, Yasa'nın Tekrarı 26:1-11*). İlk meyveler sadece hasadın başlıyor olduğunu belirtmekle kalmıyor, aynı zamanda ürünlerinin kalitesini de ortaya koyuyordu.

Wayne Grudem'e göre, "Pavlus Mesih'ten 'ilk örnek' diye bahsederken, tarımla ilgili bir mecaz kullanarak, bizim de Mesih gibi olacağımızı işaret ediyordu. Olgunlaşan ekinin 'ilk örneği' ya da ilk tadımının, söz konusu ekin için hasadın devamının nasıl olacağını göstermesi gibi, 'ilk örnek' olan Mesih de, Tanrı nihai 'hasadında' bizi ölümden uyandırıp Kendi huzuruna çıkarttığımda bizim dirilen bedenlerimizin nasıl olacağını göstermektedir."—Wayne Grudem, *Systematic Theology [Sistemli İlahiyat]*, s. 615.

İsa'nın mezardan yüceltilmiş bir insan bedeni ile çıkmış olduğunu hatırlamakta fayda var fakat O çarmıha gerilişinin izlerini üzerinde taşımaya devam ediyordu (*Yuhanna 20:20, 27*). Peki bu, Tanrı'nın uyandırılan çocuklarının da aynı şekilde kendi acılarının fiziksel izlerini taşıyacakları anlamına mı gelmektedir? Örneğin Elçi Pavlus, yüceltilmiş bedeninde "bir diken" (*2. Korintliler 12:7*) ve "İsa'nın yara izlerini" (*Galatyalılar 6:17*) hâlâ taşıyor olacak mı?

Pavlus, ölene değin "Mesih'in yüceliğinin işaretlerini sonsuza kadar kendi bedeninde, göksel ışıkla kör edilen gözlerinde taşıyacaktı [bkz. Elçilerin İşleri 9:1-9]."—Ellen G. White, *The Story of Redemption [Kurtuluş Öyküsü]*, s. 275. Fakat bu, onun ya da yüceltilmiş olarak kurtarılanlardan herhangi birinin kendi acılarının izleriyle uyandırılacağı anlamına gelmemektedir (*1. Korintliler 15:50-54 ile karşılaştırın*). Mesih ise "O'na yapılan zalimliğin izlerini her zaman taşıyacaktır. Çivilerin bıraktığı her iz, insanın muhteşem kurtuluşunun ve onun için ödenen kıymetli bedelin öyküsünü anlatmaya devam edecektir."—Ellen G. White, *Early Writings [İlk Yazuları]*, s. 179. O'nun bedenindeki izler, bizim izlerimizin sonsuza kadar yok olacağının güvencesidir.

Mesih, çarmıha gerilişinin izlerini sonsuza kadar taşıyacak. Bu, Tanrı'nın bize duyduğu sevgi ve bizi kurtarmanın neye mal olduğu konusunda ne söylemektedir? Aynı zamanda, Tanrılığın bizi kurtarmak için ne kadar büyük bir yatırım yapmış olduğunu ne şekilde göstermektedir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni* kitabından, 757-766 sayfaları arasındaki “Yusuf’un Mezarında”; 769-775 sayfaları arasındaki “Rab Dirildi”; 777-782 sayfaları arasındaki “Neden Ağlıyorsun?”; 783-787 sayfaları arasındaki “Emayus Yolunda” ve 789-794 sayfaları arasındaki “Size Esenlik Olsun!” bölümlerini okuyun.

Modern düşünce, İsa’nın diriltilmesi gibi bir şeye inanmamaktadır. Fakat tarihsel kanıtlar çok kuvvetli olduğu için, dirilişin gerçek olduğunu kabul edemeyen kişiler dahi, pek çok kişinin dirilmiş olan İsa’yı gördüğüne inandığını kabul etmek zorunda kalmaktadır. Bu sebeple, diriliş karşıtı olan sav büyük ölçüde bu çok sayıdaki kişinin dirilmiş olan İsa’yı gördüğünü sanmasına sebep olan şeyin ne olduğunu açıklama çabasından oluşmaktadır.

Bazı kişiler öğrencilerin hepsinin dirilmiş İsa’yı hayal olarak gördüğünü savundular; bazıları ise, İsa’nın aslında ölmediğini, sadece bayıldığını, çarpmaktan indirildiğinde kendine geldiğini ve ortaya çıktığında da takipçilerinin O’nun ölümünden dirildiğini sandıklarını savundular. İster inanır ister inanmayım, İsa’nın bir ikiz kardeşi olduğunu ve öğrencilerin onu dirilmiş Mesih sandığını savunanlar oldu. Diğer bir deyişle, Mesih’in dirildiğine dair tarihi kanıtlar o kadar kuvvetlidir ki, insanlar bu gerçeği reddetmek için böyle savlar uydurmak zorunda kalmışlardır. Dirilişin kendisi bu kadar önemli olduğu için, ona inanam diyen bize bunca iyi sebep sunulmuş olmasına şaşırmamamız gerekir.

“İsa’nın çarmıhta ‘Tamamlandı!’ diye haykırışı ölümler tarafından da duyuldu. Mezarlar açıldı ve ölümler dirildi. Aynı şekilde Mesih’in sesi gökyüzünden duyulduğu zaman da böyle olacaktır. Bu sesle mezarlar açılacak ve Mesih’e iman etmiş ölümler dirileceklerdir. Kurtarıcının dirilişinde mezarlar açıldı ve sadece birkaç kişi dirildi; fakat ikinci gelişinde O’nun sesi duyulacak O’na iman etmiş olan herkes dirilecektir. Mesih’i dirilten ilahi güç, imanlı topluluğunu da diriltecek ve onları sadece bu dünyada değil, gelecek dünyada da yüceltecektir.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 775.

Tartışma Soruları:

1. “Tamamlandı!” (Yuhanna 19:30) ve “O... dirildi” (Matta 28:6), söylenmiş en anlamlı ifadelerinden ikisidir. Bu iki ifade, kurtuluş tarihi içinde birbirini nasıl tamamlamaktadır? Bu sözlerde bizim için hangi büyük umut bulunmaktadır?
2. Başlangıçta dini önderler öğrencileri İsa’nın bedenini çalmasıyla diye mezarın başında muhafızların durmasını istemişlerdi. Sonra ise O’nun bedenini öğrencileri çaldı demeleri için muhafızlara para verdiler. Bu hikaye Mesih’in boş mezarının gerçek olduğunun ortaya konmasına nasıl yardım etmektedir ve boş mezar biz Hristiyanlar için neden çok önemlidir?

Söz'ü Kabul Etmek, 1.Bölüm

Andrew McChesney Tarafından

Eulalia Rashid birasını bitirdi ve Pasifik Okyanusu'ndaki bir ABD eyaleti olan Kuzey Mariana Adaları'nda daha fazlasını satın almak için mağazaya gitti.

Noel arifesiydi. Yalnızdı ve tatili kutlayacak kimsesi yoktu. 37 yıldır alkolik, dört çocuğunu ve 13 torununu neredeyse terk etmişti. Ayrıca kolon kanseri hastasıydı.

Eulalia yürürken, karanlık sokakta yerde küçük bir tahta kutu gözüne çarptı. Onu aldı ve içinde biraz para olabileceğini düşünerek salladı. Gerçekten de, içinde bir kaç kuruş vardı ve kutuyu cebine koydu. Dakikalar sonra, dükkânın ışıklarının altında dururken kutuyu çıkardı ve üstte yazılı sözleri gördü, "Sözün adımlarım için çıra, Yolum için ışıktır." (Mezmurlar 119:105).

Ertesi sabah, Noel Günü, Eulalia kutunun üzerindeki kelimeleri okudu ve tekrar okudu. "Bu 'kelimeler' nedir?" diye merak etti. "Yolum için ışık olan nedir?" diye düşündü. Eulalia her zaman İsa'ya inanmıştı ama O'nunla hiçbir zaman bir ilişkisi olmamıştı. Şimdi Mezmurlar 119:105'i kendi konuştuğu diller olan Tomoro ve Palau dillerine çevirmeye çalıştı. Birkaç Kutsal Kitap çevirisinde ayeti aradı. Sözleri hâlâ anlayamadığı için Kutsal Kitap'ın tamamını okumaya karar verdi. Belki bir yerlerde bir açıklama bulabilirdi.

Bir gün Yuhanna 1:1'e ulaştı ve şöyle yazıyordu: "Başlangıçta Söz vardı ve Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı." Gözleri sevinçle parladı. Devamını okudu, "Söz insan olup aramızda yaşadı" (Yuhanna 1:14). "İşte cevap!" diye düşündü. "Söz İsa'dır! İsa, adımlarım için çıra, Yolum için ışıktır!"

Artık Kutsal Kitap'ı okumayı seviyordu. Okumaya devam etti ve düzenli olarak dua etmeye başladı. Okudukça ve dua ettikçe hayatı değişti. Mısır'dan Çıkış 20'de Tanrı'nın yedinci günü Sebt Günü olarak belirlediğini okudu ve Sebt'i evinde tutmaya başladı. Levililer 11'deki temiz ve kirli yiyecekleri okudu ve beslenmesini değiştirdi. Tanrı'nın Adem ve Havva'ya bitki temelli bir beslenme düzeni verdiğini görünce, tatlı patates, ıspanak, çalı fasulyesi, patlıcan, domates, tapyoka, papaya, mango, limon, ejder meyvesi, ekşi sos, dut ve hindistancevizi yetiştirdi.

Ailesi ne olduğunu anlamadı. İçmeyi bıraktığını görünce şaşırıldılar. Onlara bir gün içki içmemeye karar verdiğini ve İsa'nın alkol arzusunu göz açıp kapayıncaya kadar giderdiğini söyledi.

Eulalia bunu bilmiyordu fakat onun örneğiyle şimdiden ailesine bir müjdeci olmaya başlamıştı.

Yeni Ahit Umudu

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 1. Korintliler 15:12–19, Yuhanna 14:1–3, Yuhanna 6:26–51, 1. Selanikliler 4:13–18, 1. Korintliler 15:51–55.

HATIRLAMA METNİ: “Tanıklık da şudur: Tanrı bize sonsuz yaşam verdi, bu yaşam O’nun Oğlu’ndadır. Kendisinde Tanrı Oğlu bulunanda yaşam vardır, kendisinde Tanrı Oğlu bulunmayanda yaşam yoktur” (1. Yuhanna 5:11, 12).

Grek dilinde yazıyor olsalar da, Yeni Ahit yazarlarının (Luka dışında) hepsi Yahudiydi ve elbette insan doğasına, putperest Grek bakış açısından değil, bütüncül İbrani bakış açısından yaklaşıyorlardı.

Yani, Mesih ve elçiler için Hristiyan umudu yeni bir umut değil tersine atalar ve peygamberler tarafından zaten büyütülmüş olan kadim umudun belirmesiydi. Örneğin, Mesih İbrahim’in O’nun gününü önceden gördüğünü ve sevdiğini belirtmişti (Yuhanna 8:56). Yahuda, Hanok’un İkinci Geliş hakkında peygamberlik sözü söylediğini ifade etmişti (Yahuda 14, 15). İbraniler kitabı da, iman kahramanlarının biz kendi ödülümüzü almadan almayacakları göksel ödülleri beklediklerinden bahsetmektedir (İbraniler 11:39, 40). Onların ruhları şimdiden gökte Rab ile birlikte olsa, bu ifade anlamsız olurdu.

Yuhanna, sadece Mesih’te olanların sonsuz yaşama sahip olduklarını söyleyerek (1. Yuhanna 5:11, 12) canın doğası gereği ölümsüz olduğu kuramını çürütmektedir. Gerçekte, Mesih ile kurtaran bir ilişkiye sahip olmak dışında sonsuz yaşam bulunmamaktadır. O halde, Yeni Ahit umudunun merkezinde Mesih bulunmaktadır ve bu ölümlü var oluşun bir gün ölümsüz olacağına dair yegâne umut odur.

*19 Kasım Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Bu Hayatın Ötesindeki Umut

Eski Grek tarihçisi Heredot (M.Ö. 5. YY), çocuk yetişkinliğe ulaşırsa çekeceği acıları öngördükleri için, bebeğin doğumuyla birlikte yas tutma sürecine başlayan bir kabileden bahsetmişti. Bu adet bugün bize çok yabancı gelse de, bir mantık barındırmaktadır.

İki bin yıl sonra, 20. yüzyıl başında Amerika'daki bir reklam afişinde şöyle yazıyordu, "On dolara gömülecekseniz, yaşamamın ne anlamı var?"

Tanrı'ya ve sonsuzluk umuduna inanıyor olsak da, hayat son derece zor olabilir, bunu biliyoruz. Peki ya buradaki kısa ve sıklıkla sorunlu var oluşun ötesinde hiçbir umuda sahip olmayan kişiler için ne kadar zor olduğunu düşünün. Pek çok laik yazar insan var oluşunun anlamsızlığından bahsetmiştir çünkü sadece ölmekle kalmıyoruz, hepimiz öleceğimizi bilerek bir yaşam sürüyoruz. Sıklıkla kendi başına zor ve acı verici olan tüm insan hayatı tasavvurunu görünürde hükümsüz ve boşuna kılan işte bu farkındalıktır. Bir düşünür insanlar için "bozulan et ve dağılan kemik yığınları" demişti. Korkunç bir tanımlama olsa da, yine mantık olarak karşı çıkılmayacak bir önerme.

Elbette, tüm bunların tersine bizler Kutsal Kitap'ın *İsa'daki* sonsuz yaşam vaadine sahibiz. Anahtar da tam olarak budur: bu umuda *İsa'da* ve O'nun ölümü ile dirilişinin bize sunduklarında sahibiz. Bu olmasa başka ne umudumuz var ki?

1. Korintliler 15:12-19 ayetlerini okuyun. Pavlus burada Mesih'in dirilişinin, bizim kendi diriliş umudumuzla ne kadar yakından ilişkili olduğuna dair ne söylüyor?

Pavlus bu konuda çok açık: dirilişimiz, ayrılmaz biçimde Mesih'in dirilişine bağlıdır. Biz dirilmeysek, bu Mesih'in de dirilmemiş olduğu anlamına gelir ve Mesih dirilmemişse ne olur? "İmanınız yararsızdır, siz de hâlâ günahlarınızın içindediniz." Diğer bir deyişle, öldüğümüzde sonsuza kadar ölmüş oluruz ve bu sebeple her şey anlamsız olur. Pavlus 1. Korintliler 15:32 ayetinde neredeyse şöyle demektedir: "Ölüler dirilmiyorsa 'Yiyelim içelim, nasıl olsa yarın öleceğiz.'"

Eğer mevcut varlığımız olan karbon temelli protoplazmadan ötesi yoksa ve sahip olduğumuz tümüyle yetmiş yıldan ibaretse (o da şanslıysak ve sigara içip hamburgerle beslenmiyorsak), çok zor bir durumdayız demektir. Ellen G. White boşuna şu sözleri söylememişti, "Gök bizim için her şeyden daha değerlidir, göğü kaybedersek her şeyi kaybederiz."—*Sons and Daughters of God [Allah'ın Oğulları ve Kızları]*, s. 349.

Umudumuzun ve imanımızın ne kadar değerli olduğunu düşünün. Tanrı'nın lütfuyla onu muhafaza etmek için neden elimizden gelen her şeyi yapmalıyız?

Yeniden Geleceğim

Yuhanna 14:1-3 ayetlerini okuyun. İsa yeniden geleceğine dair söz verdiğinden beri neredeyse 2000 yıl geçti bile. Bu vaadin, üzerinden çok zaman geçmiş olsa da (ki aslında bunun hiçbir önemi yoktur) İsa'nın onu dile getirdiği zamandan son derece uzak olan bizim kuşağımız için bile geçerli olduğunu başka insanların da görmelerine nasıl yardımcı olabiliriz?

İsa, Vahiy kitabında üç defa şu ifadeyi kullandı: “Tez geliyorum!” (*Vahiy 3:11; Vahiy 22:7, 12, 20*). Elçisel kilisenin görevini harekete geçiren ve yüzyıllar boyunca sayısız Hristiyanın hayatını umutla dolduran, O'nun tez gelişi beklentisiydi. Fakat kuşaklar birbiri ardına ölmüş olsa da vaat edilen bu olay henüz gerçekleşmedi. Bu sebeple pek çok kişi, “İsa'nın tez geliyor olduğunu daha ne kadar vaaz etmek zorunda kalacağız?” diye soruyor. Bu sözler gerçek dışı bir beklenti oluşmasına mı yol açtı? (*Bkz. 2. Petrus 3:4*).

Pek çok Hristiyan bu uzun süren “gecikmeden” şikâyet etti (*Matta 25:5 ile karşılaştırm*). Peki, biz onun gerçekten uzun bir “gecikme” olduğunu nereden biliyoruz? Mesih'in dönüşü için “doğru” zaman hangisi olurdu? 50 sene önce, ya da 150 veya 500 sene önce? Asıl önemli olan şu Kutsal Kitap vaadidir: “Bazılarının düşündüğü gibi Rab vaadini yerine getirmekte gecikmez; ama size karşı sabrediyor. Çünkü kimsenin mahvolmasını istemiyor, herkesin tövbe etmesini istiyor (*2. Petrus 3:9*).

İsa'nın göğe yükselmesinin üzerinden uzun yüzyıllar geçmiş olsa da, O'nun döneceği vaadi bugün dahi geçerliliğini sürdürmektedir. Peki, neden? Çünkü sahip olduğumuz sadece kendi kısa hayatımız (*Mezmurlar 90:10*), onu mezarda bilinçsiz bir dinlenme takip ediyor (*Vaiz 9:5, 10*) ve sonrasında da kaderimizi değiştirmek için hiçbir fırsata sahip olmayacağımız son diriliş geliyor (*İbraniler 9:27*). Tüm ölümler uykuda ve bilinçsiz olduğu için, ölümlerden herhangi biri için (üçüncü derste açıklandığı üzere) İsa'nın ikinci gelişi ölümlerinden sadece bir an uzaklıkta, daha fazla değil. Sizin kendi kişisel deneyiminiz açısından (Tanrı'nın halkından olan her yaştaki her kişi için olduğu gibi), Mesih'in dönüşü ölümünüzden sadece bir an uzaklıkta. Bu yeterince tez, öyle değil mi?

Geçen her gün bizi Rab İsa Mesih'in göğün bulutları arasında görkemle görünmesine bir gün daha yaklaştırıyor. O'nun *ne zaman* geleceğini bilmiyor olsak da, *geleceğinden* emin olabiliriz ve aslında önemli olan da budur.

Bir pastör Mesih'in ne zaman döneceğini umursamadığını açıklayan bir vaaz veriyordu. Onun için önemli olan tek şey Mesih'in dönecek olmasıydı. Bu düşünce biçimi sizin aklınıza yatıyor mu ve Mesih henüz dönmemiş olduğu için umudunuz kırıldıysa size nasıl yardımcı olabilir?

“Ben Onu Dirilteceğim”

İsa mucizelerinden birinde az miktar ekmek ve balıkla beş bin kişiyi doyurmuştu (*Yuhanna 6:1-14*). Kalabalığın Kendisini kral ilan edeceğinin farkına varan İsa (*Yuhanna 6:15*), öğrencileriyle birlikte denizden Celile denizinin diğer tarafına geçti. Fakat ertesi gün kalabalık O’nu oraya kadar takip etti ve İsa da orada güçlü Yaşam Ekmeği vaazını verdi. Bu vaazda sonsuza dek kalıcı hayat konusuna özellikle vurgu yaptı (*Yuhanna 6:22-59*).

Yuhanna 6:26-51 ayetlerini okuyun. İsa sonsuza dek kalıcı yaşam armağanını ile kutsalların son dirilişini nasıl ilişkilendiriyor?

İsa vaazında sonsuz yaşama dair üç temel kavramın altını çizdi. Öncelikle Kendisini, “Tanrı’nın ekmeği, gökten inen ve dünyaya yaşam veren” (*Yuhanna 6:33*) diye tanımladı. İsa, “Yaşam ekmeği Ben’im [Grekçesi egō eimi]” (*Yuhanna 6:35, 48*) diyerek, Kendisini Eski Ahit’teki Yüce “Ben” (*Mısır’dan Çıkış 3:14*) olarak takdim etti. İkinci olarak, sonsuza dek kalıcı yaşamın O’nda elde edileceğini açıkladı: “Bana gelen” ve “Bana iman eden” bu bereketi alacaktır (*Yuhanna 6:35*). Ve son olarak da, Kendisini dinleyenlere üç kere güvence vererek ölümsüzlük armağanını son dirilişle bağlantılı kıldı: “son günde ben onu dirilteceğim” (*Yuhanna 6:40, 44, 54 CAN*).

İsa ayrıca şu muhteşem vaatte bulundu: “Size doğrusunu söyleyeyim, iman edenin sonsuz yaşamı vardır” (*Yuhanna 6:47*). Yani sonsuz yaşam armağanı çoktan var olan bir gerçekliktir. Fakat bu iman eden kişinin asla ölmeyeceği anlamına gelmiyor çünkü “onu dirilteceğim” (*Yuhanna 6:40 CAN*) ifadesi, kişi öldükten sonra yaşama geri dönüş olmasını gerektirmektedir.

Resim çok açık: Mesih olmadan kimsenin sonsuz yaşamı olamaz. Fakat Mesih’i kabul ettikten ve sonsuz yaşam güvencesini aldıktan sonra dahi şimdilik ölümlü olmayı sürdürüyoruz ve bu sebeple doğal ölüme tabiyiz. İsa, İkinci Geliş’te bizi diriltecek ve zaten bizim olan ölümsüzlük armağanını bize orada o zaman verecek. Armağan güvence altındadır fakat bunun sebebi sözüm ona canın ölümsüzlüğü değil, O’na iman etmemiz sayesinde bize gelen İsa’nın doğruluğudur.

İsa’nın O’na iman ederseniz, (hemen şimdi anlamında) sonsuz yaşama sahipsiniz sözleri üzerinde düşünün! Bu harika vaat bugün sahip olduğumuz fakat geçici ve ölümlü olan mevcudiyetimizin acı verici gerçekliğiyle baş etmemize nasıl yardım edebilir?

Trompet Sesi Duyulduğunda

Selanikliler sonsuz yaşamın sadece İkinci Geliş'e kadar hayatta kalan kişilere verileceğine inandırılmışlardı. “Ölerek Rableri'nin gelişinde almayı umdukları bereketi kaybetmemeleri için, dostlarının canlarını dikkatle korumuşlardı. Fakat sevdikleri kişiler birbiri ardınca kendilerinden alınmıştı, ve Selanikliler ölülerinin yüzüne ızdırap içinde son bir kez daha bakmışlar, onlarla gelecekteki bir hayatta tekrar buluşmayı umut etmekte bile zorlanmışlardı.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 236.

1. Selanikliler 4:13-18 ayetlerini okuyun. Pavlus bu yanlış anlamayı nasıl düzeltti?

“Aynı şekilde Tanrı, İsa'ya bağlı olarak gözlerini yaşama kapamış olanları da O'nunla birlikte geri getirecektir.” (1. Selanikliler 4:14) ifadesinden, ayetin söylediğinden daha fazla anlam çıkartmaya çalışmak tarih boyunca varlığını sürdüren bir eğilim olagelmıştır. Canın doğası gereği ölümsüz olduğu düşüncesini kabul eden pek çok kişi, Mesih'in ikinci gelişinde yanında, çoktan beri gökte Tanrı ile birlikte olan ölümler arasındaki doğruların canlarını getireceğini iddia etmektedir. Bu canlar böylece dirilmiş olan bedenleriyle yeniden birleşeceklerdir. Fakat bu yorum Pavlus'un bu konudaki öğretileriyle uyumlu değildir.

Adventist olmayan bu ilahiyatçının, bu ayetin gerçek anlamıyla ilgili şu sözlerini okuyun: “Selanikli Hristiyanların, kiliselerinin ölmüş üyeleri için hüznülenirken bir umuda sahip olabilmelerinin sebebi, Tanrı'nın onları 'getireceği' gerçeğidir. Yani, O bu merhum imanlıları diriltecek ve Mesih'in dönüşünde mevcut bulunmalarını sağlayacaktır, öyle ki onlar 'O'nunla olacaklar.' Burada anlatılmak istenen şudur: bu merhum imanlıların Mesih'in ikinci gelişinde herhangi bir dezavantajları olmayacak, tersine O'nun dönüşünde yaşanan sevinci, onlar da hayattaki kutsallarla eşit derecede paylaşacaklar.”—Jeffrey A. D. Weima, 1–2 Thessalonians, *Baker Exegetical Commentary on the New Testament [Baker Yeni Ahit Yorumu, 1–2 Selanikliler]*, s. 319.

Ölümlerin canları çoktan gökte Rab'bin yanında olsaydı, Pavlus son dirilişten Hristiyan umudu diye bahsetme gereği duymazdı; kutsalların çoktan Rab ile birlikte olduklarını belirtirdi. Fakat Pavlus bunun yerine, “İsa aracılığıyla uyuyanların” (1. Selanikliler 4:14 CAN) zamanın sonunda ölümden diriltileceklerini söylüyor.

Son diriliş umudu, hüznülenen Selaniklileri teselli etti. Aynı umut, ölümün soğuk pençesi sevdiklerimizi bizden aldığı anda yaşadığımız acı verici anları güvenle karşılamamızda bize yardım edebilir.

Sonsuza Dek Kalıcı Karşılaşma

1. Korintliler 15:51-55 ayetlerini okuyun. Pavlus burada hangi “sırrı” açıklıyor (1. Korintliler 15:5)?

Bazı sevilen vaizler bu “sırrın,” İsa’nın görkemli ikinci gelişinden yedi yıl önce gerçekleşecek olan, kilisenin “gizlice alınması” olduğunu savunuyorlar. Bu “gizlice alınmada” imanlı Hristiyanlar aniden, sessizce ve gizlice göğe alınacaklar, burada kalan diğer herkes de onlara ne olduğunu merak edecek. İnsanlar bir anda kendilerini sürücüsü olmayan bir arabada bulabilirler çünkü sürücü göğe alındı ve “geriye sadece kıyafetleri kaldı.” Dört adet filme uyarlanan, 16 ciltlik çok satan *Left Behind [Geride Bıraktı]* serisi, bu yanlış öğretiyi savunuyordu ve bu düşünceyi milyonlarca kişiye yaydı.

Elbette alınma ile İkinci Geliş arasında böyle yapay bir ayrım olduğunu doğrulayan tek bir Kutsal Kitap ayeti bile bulunmamaktadır. Pavlus’un bahsettiği “sır,” hayattaki kutsalların, Mesih’in ikinci gelişinde diriltilen kutsallara katılmak için dönüştürülmeleridir. “Alınma” işte budur. “Gizlice alınma” diye bir şey yoktur çünkü İkinci Geliş her insan için görülür olacaktır (*Vahiy 1:7*) ve ölülerin diriltilmesi de, hayattakilerin dönüştürülmesi de Mesih’in dönüşündeki boru sesiyle gerçekleşecektir (*1. Korintliler 15:51, 52*).

Mesih’in ikinci gelişi karşılaşmaların en şaşırtıcısına yol açacaktır. Yaşayan doğrular “bir anda, göz açıp kapayana dek değiştirilecek” (*1. Korintliler 15:52*). Tanrı’nın sesi ile yüceltildiler; şimdi ise ölümsüz kılındılar ve ölümden dirilen kutsallarla birlikte Rab’bi havada karşılamak üzere götürülüyorlar. Melekler “O’nun seçtiklerini göğün bir ucundan öbür ucuna dek, dünyanın dört bucağından toplayacaklar” (*Matta 24:31*).

“Kutsal melekler küçük çocukları annelerinin kucaklarına taşır. Ölümün uzun zamandır ayırdığı arkadaşlar bir daha hiçbir zaman ayrılmamak üzere yeniden bir araya gelir ve mutluluk ilahileriyle hep birlikte Allah’ın Kentine yükselirler.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 650.

Bu ne kadar muhteşem bir vaattir. Tecrübe ettiğimiz her şeyden o kadar farklıdır ki kavraması kolay değildir. Fakat evrenin ne kadar büyük olduğunu ve buradaki yaşamın ne denli karmaşık olduğunu düşünün. Yarılışın kendisi Tanrı’nın muazzam kudretine tanıklık etmektedir. Bunların hepsi, İsa’nın ikinci gelişinde Tanrı’nın yaşayanları dönüştürme ve ölüleri diriltme kudretine sahip olduğuna dair bize ne öğretiyor?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Elçilerin İşleri* kitabından, 232-245 sayfaları arasındaki “Selaniklilere Mektuplar” ve 283-295 sayfaları arasındaki “Daha Yüksek Bir Standarda Ulaşmaya Çağrı” bölümlerini okuyun.

Stephen Cave şöyle yazmıştı: “Romalılar Hristiyanların bir gün bedenlen mezardan dirileceklerine dair inançlarının gayet farkındaydılar. Bu umutları engellemek ve onlarla alay etmek için yapabilecekleri her şeyi yaptılar. Gaul kentinde M.S. 177 yılında yapılan bir işkenceyle ilgili kayıtlarda, şehitlerin önce idam edildiği, sonrasında cesetlerinin gömülmeden altı gün boyunca çürümeye bırakıldığı ve daha sonra da yakılarak küllerinin Rhône ırmağına döküldüğü yazmaktadır. Bu sırada Romalıların ‘hadi şimdi dirilsinler de görelim’ dediği rapor edilmiş.”—Stephen Cave, *Immortality: The Quest to Live Forever and How It Drives Civilization [Sonsuza Dek Yaşam Arayışı ve Uygarlığa Etkisi]*, s. 104, 105.

Teolojik şüphecilğe dair bu küçük örnek ders ne kadar çarpıcı olsa da, yersizdir çünkü Kutsal Kitap’ın diriliş vaadi ile ilgili hiçbir şey kanıtlanamamaktadır. İsa’yı ölümden diriltmiş olan güç, bedenimiz her ne durumda olursa olsun bizim için de aynı şeyi yapabilir. Sonuçta tüm evreni yaratmış ve sürdürmekte olan bu aynı Güç ise, O elbette hayatta olanları dönüştürme ve ölüleri diriltme kudretine sahiptir.

“Pavlus ‘aynı şekilde Tanrı, İsa’ya bağlı olarak gözlerini yaşama kapamış olanları da O’nunla birlikte geri getirecektir’ yazdı [1. Selanikliler 4:14]. Pek çok kişi bu metni uyumakta olanların Mesih’le birlikte gökten getirilecekleri şeklinde yorumlamaktadır; fakat Pavlus burada Mesih’in ölümden diriltildiği gibi, Allah’ın da uyumakta olan kutsalları mezarlarından çağıracağını ve onları O’nunla birlikte göğe götürüleceğini kastetmişti. Ne değerli bir teselli! Ne yüce bir umut! Yalnızca Selanik kilisesi için değil, fakat her nerede olurlarsa olsunlar, bütün Hristiyanlar için.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 236, 237.

Tartışma Soruları:

1. Birisi şöyle demişti: “Ölüm sizi yok eder... Tümüyle, bıraktığı tüm izlerle yok edilmek, kişinin yaşamının anlamını mahvetmek için son derece yararlıdır.” O halde, hayatlarımızın bu anlamsızlığı içinde biz hangi umuda sahibiz?
2. Yetkinliğe doğru büyümeye olan ihtiyacımızla (*Filipililer 3:12-16*), ancak Mesih’in ikinci gelişinde çürümeyen ve günahsız bir doğaya sahip olacağımız gerçeğini (*1. Korintliler 15:50-55*) nasıl uyumlaştırabiliriz?
3. “Gizli alınma” fikrine kapılmış olan birinin, bu öğretinin neden yanlış olduğunu görmesine nasıl yardımcı olabiliriz?
4. 1. Korintliler 15:12-19 ayetlerini yeniden okuyun. Bu ayetlerde, ölümlerin gökte İsa ile birlikte değil de, uyuyor olduklarına dair hangi güçlü kanıtlar bulunmaktadır? Ölümler arasındaki doğru kişiler gerçekten şu anda gökte İsa ile birlikteyse bu ayetlerin ne anlamı kahr?

Söz'ü Kabul Etmek, 2.Bölüm

Andrew McChesney Tarafından

Eulalia Rashid, üç yıl içinde Pasifik adası olan Saipan'da Kutsal Kitap'ı baştan sona okuma hedefini tamamladı. Okuduklarına dayanarak, Sebt gününü tutmaya ve sebze bazlı bir beslenmeye başladı. 37 yıldır alkolik olarak ailesine, İsa'nın içme arzusunu ortadan kaldırdığını söyledi.

Ancak Kutsal Kitap'ı okumaya başlamadan önce kendisine kolon kanseri teşhisi konuldu. Daha sonra ağırlı bir hastalık olan zona hastalığı ile iyice çöktü. İki hastalık korkunç acılara neden olmuştu. Ama dikkati başka yerdedi. Kutsal Kitap'ın tamamını okumuş olmasına rağmen neden İsa'yı gerçekten tanıyamıyormuş gibi hissettiğini anlamıyordu. Samimiyetle dua etti.

Aniden, Saipan Yedinci Gün Adventist Kliniği'ni aramak için açıklanamaz bir istek duydu. Eulalia, telefonu açan kişiye, "Üzgünüm ama bu klinikle ilgili değil," dedi. "Kiliseden biriyle konuşmam gerekiyor. Kutsal Kitap'ın tamamını okudum ama hâlâ aç ve susuzum."

Kısa bir süre sonra Eulalia'nın kapısında genç bir pastör belirdi. İkiisi hemen anlaştılar. Eulalia, pastörü tüm hayatı boyunca tanıyormuş gibi hissetti ve birlikte Kutsal Kitap'ı çalışmaya başladılar. Eulalia vaftiz olmak istedi.

2019 sonbaharında vaftiz töreninden yaklaşık bir ay önce, Eulalia'nın korkunç acısı aniden ortadan kayboldu. Bir doktor, Eulalia'ya zona hastalığının tedavi edilemez olduğunu ve aylarca acı çekeceğini söylemişti. Ama şimdi ağrı gitmişti. Karnına dokundu bir şeylerin farklı olduğunu hissetti. Kısa bir süre sonra, doktor kanseri yendiğini söyledi.

Bugün, Eulalia, Saipan'daki komşularına, dört çocuğuna ve 13 torununa bir müjdecidir. Dua bahçesi adım verdiği yemyeşil bahçesiyle alâkadar olurken onlar için dua ediyor. Emeklerinin meyvesini komşularına vermektedir. Evindeki bir oda, Adventistlerin ve diğerlerinin Sebt akşamları toplandıkları bir ibadet yeri olarak ayrılmıştır.

66 yaşındaki Eulalia, mezmurcunun "Sözün adımlarım için çıra, Yolum için ışıktır." (Mezmurlar İ19:105) derken haklı olduğundan şüphe duymuyor.

"Diğer insanlara ümidim ve cesaretim şudur: Söz'ü Takip Edin" dedi. "İsa Söz'dür. O, sonsuz yaşama giden yoldur."

Bu müjdecilik hikayesi, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "I Will Go" [Gideceğim] stratejik plânının aşağıdaki bileşenlerini göstermektedir: Müjdecilik Hedefi No. 1, "İsa aracılığıyla özgürlüğü, bütünsel sağlığı ve umudu desteklemede ve insanlarda Tanrı'nın suretinin daha çok görülmesi için Yedinci Gün Adventist kurumlarını güçlendirmek" ve Ruhsal Büyüme Hedefi olan No. 5: "Bireyleri ve aileleri ruhla dolu yaşamlara yönlendirmektir."

Çelişen Ayetler?

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Luka 16:19–31, Luka 23:43, Yuhanna 20:17, Filipililer 1:21–24, 1. Petrus 3:13–20, Vahiy 6:9–11.*

HATIRLAMA METNİ: “Kutsal Yazılar’ı araştırıyorsunuz. Çünkü bunlar aracılığıyla sonsuz yaşama sahip olduğunuzu sanıyorsunuz. Bana tanıklık eden de bu yazılardır!” (*Yuhanna 5:39*).

Petrus bizi şöyle uyarıyor: “İçinizdeki umudun nedenini soran herkese uygun bir yanıt vermeye her zaman hazır olun” (1. Petrus 3:15). Pavlus da şöyle ekliyor: “Tanrı sözünü duyur. Zaman uygun olsun olmasın, bu görevi sürdür. İnsanları tam bir sabırla eğiterek ikna et, uyar, isteklendir. Çünkü öyle bir zaman gelecek ki, sağlam öğretiye katlanamayacaklar” (2. Timoteos 4:2, 3). Hal böyleyken, sadece kolaylıkla inançlarımıza uyacak şekilde açıklanabilecek ayetleri incelemekle kalmayıp, aynı zamanda genellikle bizim inandıklarımızdan farklı bir şeyi öğretmek için kullanılan ayetlerle de ilgilenmeliyiz.

Bunu yaparken İsa’nın ilham veren örneğini takip edebiliriz. “İsa gerçeğin bir tek sözünü bile gizlemedi; fakat onu sürekli sevgiyle anlattı . . . Onlara asla kaba davranmadı, gereksiz yere sert sözler söylemedi; onları incitecek ve kalplerini kırarak hiçbir harekette bulunmadı. Zayıflıklarından dolayı insanları eleştirmede.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 335.

Bu hafta insanların canını doğası gereği ölümsüz olduğu düşüncesini doğrulamak için kullandığı şaşkıncı metinlerden bazılarını inceleyeceğiz. Bu düşünceler bizim kendi inançlarımızı güçlendirmeli ve bu çok değerli öğretiyi sorgulayan kişilere nazikçe karşılık vermemize yardım etmelidir.

*26 Kasım Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Zengin Adam ve Lazar

Luka 16:19-31 ayetlerini okuyun. Bu hikaye neden öbür dünyanın gerçekçi bir tarifi değildir?

Bazı akademisyenler Luka 16:19-31 ayetlerinin kelimesi kelimesine yorumlanması gerektiğini, yani ölümlerin durumunu anlatıyor olduğunu savunuyorlar. Fakat bu bakış açısı, birden fazla Kutsal Kitaba uymayan sonuca götürecektir ve daha önce incelemiş olduğumuz ayetlerin pek çoğuyla çelişecektir.

İlk olarak, cennet ve cehennem, her iki tarafta bulunan kişilerin birbirleriyle konuşabilecekleri kadar yakın olduğunu kabul etmek zorunda kalırdık (Luka 16:23-31). Aynı zamanda, beden mezarda yatarken öbür dünyada ruhsal olan canın bilinçli bir biçiminin bulunduğunu; “gözlere,” bir “parmağa,” bir “dile,” sahip olduğunu ve hatta susuzluk hissettiğini kabul etmek zorunda kalırdık (Luka 16:23, 24).

Bu metin ölüm halinde insanın ne durumda olduğunu açıklıyor olsaydı, cennet bir neşe ve mutluluk yeri olmazdı çünkü kurtarılan kişiler kaybettikleri sevdiklerinin bitmeyen acılarını yakından izleyebilir ve hatta onlarla konuşabiliyor olurdu (Luka 16:23-31). Evladının cehennemde çektiği aralıksız acıları gören bir anne, cennette nasıl mutlu olabilir? Böyle bir durumda, Tanrı'nın artık ne yas, ne ağlayış ne de ıstırap olacağına dair vadinin yerine gelmesi neredeyse imkânsız olurdu (Vahiy 21:4).

Bu tutarsızlıklar yüzünden, günümüzdeki pek çok Kutsal Kitap araştırmacısı zengin adam ve Lazar öyküsünü, her detayı kelimesi kelimesine yorumlanacak bir anlatı olarak görmemektedir. Bir Adventist olmamasına rağmen George E. Ladd de bu şekilde düşünen kişilerden biridir. Ladd bu öykünün muhtemelen “mevcut Yahudi düşüncesinden yararlanan fakat ölümlerin durumuna dair bir şey öğretme amacı gütmeyen bir anlatı” olduğunu söylemektedir.—G. E. L[add], “*Eschatology*,” in *The New Bible Dictionary [Yeni Kutsal Kitap Sözlüğünde “Eskatoloji”]*, s. 388.

Zengin adam ve Lazar öyküsü, iyi giyimli “zengin bir adam” ile “her tarafı yara içinde olan Lazar adında yoksul bir adam” arasında çarpıcı bir zıtlık ortaya koymaktadır (Luka 16:19, 20). Bu öykü bize şu dersleri öğretmektedir: (1) günümüzde sahip olunan mevki ve toplumdaki itibar gelecekteki ödül için kıstas değildir ve (2) her kişinin ebedi kaderi bu hayatta belirlenmekte ve öbür dünyada değiştirilememektedir (Luka 19:25, 26).

“İbrahim ona, ‘Eğer Musa ile peygamberleri dinlemezlerse, ölümler arasından biri dirilse bile ikna olmazlar’ dedi” (Luka 16:31). İsa'nın güçlü sözlerinden, Kutsal Kitap'ın yetkisi ve ona nasıl karşılık verdiğimiz konusunda kendimiz için hangi mesajı almalıyız?

“Bugün Benimle Birlikte Cennette”

Ruhun ölümsüzlüğünü kanıtlamaya çalışırken yaygın şekilde kullanılan Kutsal Kitap ayetlerinden biri de Luka 23:43 ayetidir: “Sana doğrusunu söyleyeyim, sen bugün benimle birlikte cennette olacaksın.” Neredeyse tüm Kutsal Kitap çevirileri bu ayeti sanki Mesih’in öldüğü o gün, Mesih ve hırsız cennette beraber olacaktırlar gibi anlaşılacak şekilde tercüme etmişlerdir. Bu durum bizi şaşırtmamalıdır çünkü bu çevirilerin hepsi canın doğası gereği ölümsüz olduğu doktrinine inanan Kutsal Kitap araştırmacıları tarafından yapılmıştır. Fakat bu ayetin en iyi çevirisi midir?

Luka 23:43 ayetini Yuhanna 20:17 ve Yuhanna 14:1-3 ayetiyle karşılaştırm. İsa'nın çarmıhtaki tövbekâr hırsıza verdiği vaat, Mecdelli Meryem'e söyledikleri ve öğrencilerine verdiği vaat ışığında nasıl anlaşılmalıdır?

Mesih'in ve hırsızın aynı gün cennete gittikleri varsayımı, İsa'nın dirildikten sonra Mecdelli Meryem'e söylediği sözlerle çelişmektedir. İsa'nın bu sözleri O'nun henüz gökteki Babası'nın huzuruna çıkmadığını doğrulamaktadır (*Yuhanna 20:17*). Bu yanlış, yani İsa'nın ve tövbekâr hırsızın o gün cennete gittikleri kanısı, aynı zamanda İsa'nın öğrencilerine verdiği, onların ancak İkinci Geliş'te göğe alacakları vaadi ile çelişmektedir (*Yuhanna 14:1-3*).

Luka 23:43 ayetindeki mesele, “bugün” zarfının (Grekçesi *sēmeron*), önceindeki “söyleyeyim” fiili ile mi yoksa sonrasındaki “olacaksın” fiili ile mi ilişkilendirileceği meselesidir. Wilson Paroschi “gramer açısından” doğrusunun hangisi olduğunu ayırt etmenin neredeyse imkânsız olduğunu söylüyor: “Fakat Luka kesinlikle bu zarfı öncesinde gelen fiil ile ilgili kullanma eğilimine sahipti. *Sēmeron* sözcüğünün Luka ve Elçilerin İşleri kitabındaki toplam 20 kullanımından 14'ünde durum budur.”—Wilson Paroschi, “*The Significance of a Comma: An Analysis of Luke 23:43 [Bir Virgülün Önemi: Luka 23:43 Ayetinin İncelenmesi]*,” *Ministry [Hizmet]*, Haziran 2013, s. 7.

Yani Luka 23:43 ayetinin en doğal çevirisi şöyle olmalıydı: “Sana doğrusunu bugün söylüyorum, sen benimle birlikte cennette olacaksın.” Bu durumda, deyimle benzeyen “Sana doğrusunu bugün söylüyorum” ifadesi, “sen benimle birlikte cennette olacaksın” ifadesinin geçerliliğini ve ciddiyetini vurgulamaktadır. Kısacası İsa hemen orada ve o anda, ona kurtarılacağını vaat ediyordu.

Günahına rağmen, Tanrı'ya sunacak hiçbir şeyi olmadığına rağmen, Mesih'in sonsuz yaşam vaat ettiği tövbekâr hırsızın hikayesini okuyun (*Luka 23:39-43*). Bu hikaye, yüce yalnızca imanla kurtuluş gerçeğini ne şekilde ortaya koymaktadır? Hangi yönlerden biz de aynı bu hırsız gibiyiz? Hangi yönlerden farklıyız?

Dünyadan Ayrılıp Mesih'le Birlikte Olmak

Filipililer 1:21-24 ve 1. Selanikliler 4:43-18 ayetlerini okuyun. Pavlus ne zaman “Mesih’le birlikte” (Filipililer 1:23) ve “Rab’le birlikte” (1. Selanikliler 4:17) olmayı bekliyordu?

Pavlus mevcut durumda “Mesih’te” yaşama (2. Korintliler 5:17) ve O’nun ikinci gelişinden sonra da “Mesih’le birlikte” yaşama (bkz. 1. Selanikliler 4:17) tutkusuyla doluydu. Elçi için, ölüm bile Kurtarıcısı ve Rabbi’ne ait olma güvencesini kıramazdı. Romalılara yazdığı mektupta dediği gibi, “ne ölüm, ne yaşam... bizi Rabbimiz Mesih İsa’da olan Tanrı sevgisinden ayırmaya yetecektir” (Romalılar 3:38, 39). “Yaşarsak Rab için yaşarız; ölürsük Rab için ölüyoruz. Öyleyse, yaşasak da ölsek de Rab’be aitiz” (Romalılar 14:8).

Pavlus aklında bu güvenceyle daha önceden ölmüş olan imanlılardan, “İsa aracılığıyla uyuyanlar” (1. Selanikliler 4:14 CAN), ve Mesih’in ikinci gelişinde sonsuz yaşamı almak için uyandırılacak olanlar (1. Korintliler 15:16-18, 1. Selanikliler 4:13-18) diye bahsediyor.

Pavlus, “dünyadan ayrılıp Mesih’le birlikte olma” (Filipililer 1:23) arzusundan bahsederken, ölüm sonrasında canının dünyadan ayrılıp bilinçli bir şekilde Mesih’le birlikte yaşayacağını mı ima ediyordu? Hiç de değil. Pavlus bu ayette, “içinde bulunduğu bu sorunlu var oluşu terk edip Mesih’le birlikte olma arzusunu dile getiriyor ve bunu bu iki olay arasında geçecek herhangi zaman diliminden hiç bahsetmeden yapıyor. Bu ayet Pavlus’un ölümüyle göğe gitme beklentisi içinde olduğunu öğretmemektedir. O, İkinci Geliş’e kadar bu ödülü almayacağı konusunda çok açığı (2. Timoteos 4:8).

Kısacası Pavlus, “bu dünyayı terk ettikten (öldükten) sonra göreceği ilk şeyin, Mesih’in, ölüleri diriltmek için göğün bulutları içindeki gelişi olduğunu söylüyor. Böylece o da ‘Rab’le birlikte olacak’ (1. Selanikliler 4:17). Ayrıca Kutsal Kitap yazarlarının zaman zaman, aralarında uzun zaman geçen iki olaydan bir arada bahsettikleri de dikkate alınmalıdır.”—Andrews Study Bible [*Andrews Kutsal Kitap Çalışması*], s. 1555, Filipililer 1:23 yorumu.

Peki, Pavlus neden ölmeyi yaşamaya tercih ediyor? Çünkü böylece sonunda tüm sorunlarından kurtulacak, bedeninde hiçbir acı çekmeyecekti. Gerçekten de öyle çünkü Pavlus İkinci Geliş’te “doğruluk tacını” alacağına bütünüyle inanıyordu (2. Timoteos 4:6-8). Pavlus kesinlikle ölmek istemiyordu fakat öldüğünde ardından ne geleceğini biliyordu.

Özellikle zor zamanlarda, kim gözlerini ölüme kapatıp, göreceği bir sonraki şeyin “Mesih’le birlikte olmak” olmasını hayal etmemiştir? Bu düşünce, Pavlus’un Filipililer kitabında söylediklerini anlamamıza nasıl yardımcı olur?

Zindanda Olan Ruhlara Vaaz

1. Petrus 3:13-20 ayetlerini okuyun. Mesih Nuh'un günlerinde "zindanda olan ruhlara" nasıl vaaz etti? (Ayrıca bkz. Yaratılış 4:10).

Canın doğası gereği ölümsüz olduğuna inanan yorumcular, sıklıkla Mesih'in hâla mezarda dinlenirken, "zindanda olan ruhlara vaaz ettiğini" işaret ederler (1. Petrus 3:19 CAN). Onlara göre, O'nun vücudundan ayrılan ruhu cehenneme gitti ve tufan öncesi dünyanın bedensiz ruhlarına vaaz etti.

Fakat bu hayal ürünü düşünce Kutsal Kitap'a göre kabul edilebilir değildir çünkü ölümler için ikinci bir kurtuluş fırsatı bulunmamaktadır (İbraniler 9:27, 28). O halde, İsa neden gidip kurtuluş olasılığına sahip olmayanlara vaaz etmiş olsun ki?

Bu arada ve en önemlisi, bu kuram Kutsal Kitap'ın ölümlerin son dirilişe kadar mezarda bilinçsiz olarak durdukları öğretisiyle çelişmektedir (Eyüp 14:10-12; Mezmurlar 146:4; Vaiz 9:5, 10; 1. Korintliler 15:16-18; 1. Selanikliler 4:13-15).

Ayrıca, bu ayet gerçekten İsa'nın bedeni henüz mezardayken cehenneme inip tufan öncesi yaşayan kötü kişilere vaaz ettiğini söylüyorsa, O'nun mesajını neden sadece onlar duydu? Onlarla birlikte cehennemde yanan başka kayıp kişiler yok muydu? O'nun vaaz ettiğini neden sadece tufan öncesinde yaşayanlar duydu?

Ayrıca Mesih'in Nuh'un zamanında itaatsizlik eden düşmüş meleklerle vaaz ettiğini iddia etmek de manasızdır. "Zindanda olan ruhların," "bir zamanlar" (1. Petrus 3:1, 20 CAN) itaatsizlik ettikleri bildirilirken, Kutsal Kitap kötü meleklerin bugün hâlâ itaatsiz olduklarından bahsetmektedir (Efesliler 6:12, 1. Petrus 5:8). Dahası, düşmüş melekler, büyük yargı günü için çözülmez bağlarla bağlanarak karanlığa hapsedilmiş durumdadır, onların kurtuluşu için hiçbir olasılık bulunmamaktadır (bkz. Yahuda 6).

1. Petrus 3. bölümde, 19. ayetteki "zindanda olan ruhların," 20. ayette "Nuh'un günlerinde" "itaatsizlik" eden tufan öncesi yaşayanlar olarak tanımlandığına dikkat etmeliyiz (CAN). Ruh sözcüğü (Grekçesi *pneuma*) bu ayette ve Yeni Ahitte başka yerlerde (1. Korintliler 16:18, Galatyalılar 6:18), hayatta olan ve kurtuluş davetini duyup kabul edebilecek olan kişilerden bahsedilirken kullanılmıştır. "Zindanda" ifadesi belli ki gerçek anlamda zindandan değil, yenilenmeyen insan doğasının bulunduğu günah zindanından bahsetmektedir (Romalılar 6:1-23, Romalılar 7:7-25).

Mesih'in tövbe etmeyen tufan öncesi yaşayanlara vaaz etmesi, Tanrı'nın ilahi biçimde talimat verdiği Nuh aracılığıyla gerçekleşmişti (İbraniler 11:7) ve Nuh kendi zamanında yaşayanlar için "doğruluk yolunu bildiren" kişi olmuştu (2. Petrus 2:5). Petrus'un ayetleri imanlı olmanın ne anlama geldiği konusuyula ilgili olarak yazılmıştır; ölümlerin durumuyla ilgili bir yorum değildir.

Sunağın Altındaki Canlar

Vahiy 6:9-II ayetlerini okuyun. Ölmüş olan şehitlerin “canları,” “sunağın altında” nasıl ağlayabilirler?

Beşinci mührün açılmasıyla sıra dışı bir sahne ortaya çıkıyor. Şehitlerin canlarının, mecazen “sunağın altında” olduğu ve öçlerinin alınması için yalvardıkları görülüyor (*Vahiy 6:9-11*). Bazı yorumcular bu “sunağın,” yedinci mührün altında bahsi geçen buhur sunağı olduğunu savunmaktadır (*Vahiy 8:1-6*). Fakat Vahiy 6:9-II ayetlerinde (“buhurdan” değil de) “kandan” bahsediliyor olması, bizi burada ima edilen, kurbanların kanının serpilmediği yakmalık sunu sunağı olduğunu düşünmeye yönlendiriyor (Levililer 4:18, 30, 34). Bu kurbanların kanlarının sunağın etrafına serilmesi gibi, şehitlerin kanları da, Tanrı’nın Sözü’ne ve İsa’nın tanıklığına sadık kaldıkları için (*Vahiy 6:9, ayrıca bkz. Vahiy 12:17, Vahiy 14:12*) yaşamlarını kaybettiklerinde simgesel olarak Tanrı’nın sunağına dökülmüştü.

Sunağın altındaki “canlar” da aynı şekilde simgeseldir. Bu ifadeleri kelimesi kelimesine kabul ettiğinizde, şehitlerin gökte tümüyle mutluluk içinde olmadıkları çünkü hâlâ öç alınması için yalvardıkları sonucuna varabilirsiniz. Bu, kulağa pek kurtuluş ödülünün keyfini çıkarıyorlarmış gibi gelmiyor. Öç arzusu hayatınızı acımasız bir hale sokabilir. Peki, ölümünüzü de mi?

Ayrıca, Yuhanna’ya göğün aslında olduğu şekliyle bir görüntüsünün verildiğini unutmamak gerekir. “Orada savaşçı binicileri olan beyaz, kızıl, siyah ya da soluk renkli atlar yok. İsa orada kanayan bir bıçak yarası olan bir Kuzu biçiminde görünmüyor. Dört yaratık, bahsedilen hayvan özelliklerine sahip gerçek kanatlı yaratıkları temsil etmiyor . . . Aynı şekilde gökte bir sunağın altında yatmakta olan ‘canlar’ yok. Tüm sahne bir tasvirde ve simgesel bir sunumdan ibaretti.”—The SDA Bible Commentary [*Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi*], 7. cilt, s. 1077.

Bir Adventist olmayan George E. Ladd (yine bir Adventist gibi konuşarak) şöyle demişti: “Buradaki hadisede [*Vahiy 6:9-11*], bahsi geçen sunak açık bir biçimde kurban kanlarının döküldüğü kurban sunağıdır. Yuhanna’nın şehitlerin canlarını sunağın altında görmüş olması ölümlerin durumuyla ya da aradaki durumlarıyla asla ilgili değildir; buradaki, onların Tanrı’ları adına şehit oldukları gerçeğini tasvir etmenin etkili bir yönteminden başka bir şey değildi.”—A Commentary on the Revelation of John [*Yuhanna’nın Vahiyi Üzerine Bir Yorum*], s. 103.

Kim (özellikle de adaletsizliğe kurban gidenler) henüz gerçekleşmemiş adalet için haykırmamıştır ki? Biz neden iman ederek bu dünyada çok eksik bulunan adaletin sonunda bir şekilde yerine geleceğine güvenmeliyiz? Bu harika vaatten nasıl bir teselli çıkarabilirsiniz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Mesih'in Örnek Dersleri* kitabından 203-213 sayfaları arasındaki “Büyük Bir Uçurum Konulmuştur” bölümünü; *Sevgi Öğretmeni* kitabından, 733-748 sayfaları arasındaki “Golgota” bölümünü ve *Fundamentals of Christian Education [Hristiyan Eğitiminin Temelleri]* kitabından 504. sayfadaki “Teachers as Examples of Christian Integrity [Öğretmenler Hristiyan Doğruluğunun Örnekleridir]” bölümünü okuyun.

“Zengin adam ve Lazar benzetmesinde, Mesih insanların bu hayatta ebedi kaderlerine karar verdiklerini göstermektedir. Deneme süresi boyunca Allah'ın lütfu her cana sunulmaktadır. Ancak insanlar ellerindeki fırsatları benliği tatmin ederek harcarsa, kendilerini sonsuz yaşamdan mahrum bırakırlar. Onlara ikinci bir deneme süresi verilmeyecektir. Kendi seçimleriyle, kendileri ile Tanrıları arasına aşılmaz bir uçurum koymuşlardır.”—Ellen G. White, *Mesih'in Örnek Dersleri*, s. 260.

“Bu ilk Hristiyanlar dağlara ve çöllere sürüldüklerinde, zindanlarda açlıktan, soğuktan ve işkenceden ölmeye terk edildiklerinde, sıkıntılarında kurtulmanın tek yolu şehit olmak gibi görüldüğünde, onlar için çarımha gerilmiş olan Mesih adına acı çekmeye layık sayıldıkları için sevindiler. Onların değerli örnekleri, daha önce hiç olmadığı şekilde sıkıntı zamanına sokulacak olan Allah'ın halkı için teselli ve cesaret kaynağı olacaktır.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 5. cilt, s. 213.

Tartışma Soruları:

1. Kutsal Kitap'ın bütüncül insan doğası görüşü bu hafta incelediğimiz ayetlerden bazılarını daha iyi anlamamıza nasıl yardım edebilir?
2. Hristiyan şehitlerin taviz vermez dini ile bizim modernizm sonrası kuşağımızın esnek dini arasındaki karşıtlığı düşünün. Diğer bir deyişle, hangileri uğruna ölmeye değer olan şeylerdir? Eğer kişi her doğrusu sadece göreceli ya da toplumsal olan bir görüşe sahipse, bunlar için ölmeye değer mi? Aynı zamanda, yanlış olduğuna inandığımız davalar uğruna ölmeye razı olan kişilerden ne öğrenebiliriz?
3. Zengin adam ve Lazar öyküsü üzerine biraz daha düşünün. İsa ölümden diriltildiğinde, pek çok kişi O'na iman etti. Fakat aynı kanıtlara sahip olan pek çok kişi de iman etmedi. Bu, insan yüreklerinin gerçeğe karşı ne kadar katı olabileceğine dair bize ne öğretmektedir? Kendimizi benzer bir katılıktan korumak için ne yapabiliriz?
4. İsa ölümlerin yaşayacağı bir zamandan bahsetti: “İyilik yapmış olanlar yaşamak, kötülük yapmış olanlar yargılanmak üzere dirilecekler” (*Yuhanna 5:29*). Bu iki olayın gerçekleşmesi arasında bin yıl bulunmaktadır fakat kulağa sanki aynı anda gerçekleşiyorlar gibi geliyor. Bu, Pavlus'un Filipililer 1:23 ayetinde ne söylediğini anlamamıza nasıl yardım edebilir?

No.1: Önce Tanrı!

Ocrhain Matengu Tarafından

Namibya'da bir iş insanı olan Modesty Kakula, İsa'yı paylaşmak için alışılmadık bir yola sahipti. Onun sloganlarla boyanmış üç arabasında da, "No.1: Önce Tanrı" yazısı vardı.

Modesty'nin müjdelemeye ulaşma konusundaki özgün yaklaşımı, ilk işvereninin kendisine Katima Mulilo kasabasında 50.000 Namibya dolara (4.000 ABD Doları) bir araba satmayı teklif etmesiyle başladı. Liseyi bitireli 2 yıl olan ve yeni evlenmiş olan Modesty, çok çalıştı ve dört ayda 5.000 Namibya doları (400 \$) dışında hepsini ödemeyi başardı. Sonra işvereni fikrini değiştirdi ve arabayı 60.000 Namibya doları olarak fiyatlandırdı. Modesty, "Ben ödemeyi bitirmek üzereyken neden fiyatı değiştiriyorsun?" diye sordu.

Birkaç ay sonra, Modesty 5.000 Namibya doları dışında hepsini ödediğinde, işvereni fiyatı 70.000 Namibya dolarına çıkardı. Modesty arabanın borcunu tekrar ödemeye çalıştı ve sürpriz bir şekilde işvereni onu herhangi bir ödeme yapmamakla suçladı. Dava mahkemede sonuçlandı ve hakim Modesty lehinde karar verdi. Ancak işveren mahkemeye öfkeyle "Arabayı sadece ölümü çığneyerek alabilirsin!" dedi. Modesty'nin karısı Rebecca, kocasına fısıldadı ve ardından bunu mahkemeye iletmesini istedi. Ağlayarak, "Bırak arabayı o alsın. Tanrı bize bir yol açar." İşveren, Modesty'ye 22.000 Namibya dolarını iade etti ve onu kovdu.

İşi ve geliri olmayan Modesty, evdeyken gözyaşları içinde kalbini Tanrı'ya döktü. Dua ederken yanlışlıkla Kutsal Kitap'ı yere düşürdü. Açık Kutsal Kitap'ı eline alan Modesty'nin gözleri, "Tanrı'nın, kendisini sevenlerle, amacı uyarınca çağrılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik için etkin olduğunu biliriz." yazan Romalılar 8:28'e takıldı.

Kalbini huzur ve güven doldururken Modesty "Vay!" diye haykırdı.

Ertesi sabah Modesty hala yataktayken telefon çaldı. Tanımadığı bir erkek sesi ona 23.000 Namibya dolarına bir araba satmayı teklif etti.

Modesty adamın evine koştu. Bir araba satılıktı. Modesty'nin ricası üzerine, adam fiyatı 22.500 Namibya dolarına indirdi ve Modesty, kalanını ödemek için ailesinden borç para aldı.

Herkese Tanrı'nın iyiliği hakkında tanıklık etmek için, Modesty Arka camın üzerine hemen şu sloganı yazdı: "No. 1: 'Önce Tanrı'. Bugün Modesty, her bir arka camının üzerinde bu slogan olan üç arabası olan bir ihtiyar ve işletme sahibidir. Arabaları nereye gitse, insanlar işaret edip, "Önce Tanrı!" diyorlar.

Bu görev hikayesi, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "Gideceğim" stratejik planının 2 No'lu Misyon Hedefini göstermektedir: "Büyük şehirlerde Adventistlerin erişimini güçlendirmek ve çeşitlendirmek." Devamını okumak için: IWillGo2020.org.

Cehennemnin Ateşleri

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Markos 9:42–48; Malaki 4:1; Yahuda 7; 1. Tımoteos 2:5; Elçilerin İşleri 2:29, 34, 35; 1. Yuhanna 5:3–12.*

HATIRLAMA METNİ: “Her şeyi sınamın, iyi olana sımsıkı tutunun” (1. Selanikliler 5:21).

İtalyan şair Dante Alighieri (1265–1321), ruhun ölümden sonraki yolculuğunu konu eden kurgusal roman *İlahi Komedya'nın* yazarıdır. Romanda ruh ya yeryüzünün altında bulunan cehenneme (inferno); ya insanın kendi ruhunu aklayıp onu göğe yükselmeye layık hale getirdiği purgatoryaya; ya da Bizzat Tanrı'nın huzuruna, Cennete gitmektedir.

Sadece kurgusal bir şiir olmasına rağmen, Dante'nin sözü sonunda Hristiyan teolojisi, özellikle de Roma Katolik teolojisi üzerinde büyük bir etkiye sahip oldu. Ölümsüz olan canın ya cehenneme, ya purgatoryaya ya da Cennete gittiği temel düşünce Katolik kilisesi için kurucu niteliktedir. Pek çok muhafazakâr Protestan mezhep de ölümden sonra ya Cennete yükselen ya da cehenneme inen ölümsüz canın varlığına inanmaktadır. Elbette, insan canı asla ölmüyorsa, beden öldüğünde de mecburen bir yere gitmelidir. Kısacası, insan doğasının yanlış anlaşılması korkunç teolojik hatalara yol açmıştır.

Bu hafta Kutsal Kitap'ta yeri olmayan bu düşüncelerin bazılarını inceleyeceğiz ve onunla birlikte ölümden sonra ne olduğuna dair Kutsal Kitap görüşüne bakacağız.

*3 Aralık Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Ölümsüz Kurtlar?

Markos 9:42-48 ayetlerini Yeşaya 66:24 ile karşılaştırın. “Orada onların kurdu ölmez” (Markos 9:48 CAN) ifadesinden ne anlıyorsunuz?

Bazı kişiler tekil bir isim olan “kurdu” sözcüğünün, sözüm ona kötü kişinin ölüm sonrasında cennete uçan ve asla ölmeyip sonsuza kadar işkence gören canından ya da ruhundan bahsettiğini yorumlamaktadır.

Fakat bu yorum Kutsal Kitap kavramı bilinçsiz ölümle uyumlu değildir; ayrıca bu metnin Eski Ahit arka planını görmezden gelmektedir. Ashnda “tekil ‘kurt’ sözcüğü ‘kurtlar’ anlamında kullanılmıştır–tek bir kurttan bahsetmemektedir. Burada kastedilen, çürüyen bedenlerle beslenen kurtlardır.”—Robert G. Bratcher and Eugene A. Nida, *A Translator’s Handbook on the Gospel of Mark [Markos Müjdesi Hakkında Çevirmenin El Kitabı]*, s. 304.

Markos 9:48 ayetinde, İsa Yeşaya 66:24 ayetinden alıntı yapmaktadır: “Dışarı çıktıklarında bana başkaldırmış olanların cesetlerini görecekler. Öylelerini kemiren kurt ölmez, yakan ateş sönmez. Bütün insanlar onlardan öğrenecek.”

Bu korkutucu mecazi sahne, Tanrı’nın düşmanlarının yerde yatan cesetlerinin imha edildikleri bir savaş alanını tasvir etmektedir. Ateşin tüketmediği cesetler kurtlar tarafından çözüldürülmekte ya da belki önce kurtlar, sonra ateş cesetleri yok etmektedir. Her şekilde, burada sözüm ona cesedin imhasından kurtuluş cehenneme uçan bir candan bahsedilmemektedir.

O halde, asla ölmeyen “kurtlar” ne anlama geliyor? Yeşaya 66:24 ayetinde kullanılan (ve Markos 9:48 ayetinde alıntı yapılan) mecazi dil, bu kurtların ölümsüz olduklarını ima etmiyor. (*Ölümsüz kurtlar?*) Burada vurgulanan, kurtların yok edici görevlerini tamamlamadan bırakmadıklarıdır. Diğer bir deyişle, kurtlar kötülerin cesetlerini, cesetler tamamen imha edilene kadar yemeye devam etmektedir. Onların tersine, Tanrı’nın sadık çocukları “yeni yer ve gökte” sevinç içinde ikamet edecek ve Tanrı’nın Kendi huzurunda O’na ibadet edeceklerdir (*Yeşaya 66:22, 23*). Akılda böylesine birbirine zıt kaderler varken, İsa’nın, bir kişinin bedeninin önemli bir parçasından yoksun olarak–elsiz, ayaksız hatta gözsüz–Tanrı’nın krallığına girmesinin, kurtlar ve ateş tarafından imha edilecek kusursuz bir bedene sahip olmaktan çok daha iyi olduğunu söylemesine şaşmamalı (*Markos 9:42-48*).

Sonuç olarak ya tümüyle kurtarılacağız ya da tümüyle kaybolacağız. Bunun orta yolu yoktur. Ya sonsuz yaşama sahip oluruz ya da sonsuz yok oluşu tadarız. Bugün hangi seçimleri yapmak zorundasınız? Bu gerçeklik, yani sonsuz yaşam ya da sonsuz yok oluş yaptığınız seçimleri nasıl etkilemelidir?

Cehennemin Ateşleri

İngiliz Roma Katolik rahibi John Furniss (1809-1865), çocuklar için yazdığı *The Sight of Hell [Cehennemin Görünümü]* isimli kitapçıkta, ebedi işkenceyi, gökten ve yeryüzünden daha büyük dev bir demir topla resmetmektedir. “Yüz milyon yılda bir, bir kuş gelmekte ve kanadındaki bir tüyle o dev demir topa sadece dokunmaktadır.” Yazar, günahkârların cehennemdeki yanırlarının, demir topun bu seyreklikte gerçekleşen dokunuşlarla aşınması sonrasında dahi devam ettiğini savunmaktadır.

İşin üzücü yanı, bugün bile pek çok Protestan kaybolanların akıbetinin buna benzer bir şey olacağına inanmaktadır.

Malaki 4:1 ve Yahuda 7 ayetlerini okuyun. Bu ayetler, “ebedi ateş” kavramını ya da İsa’nın ifade ettiği şekliyle, kaybolanların “sonsuz ateşe” (Matta 18:8 KM) ve ya “sönmez ateşe” (Markos 9:43) atılacakları düşüncesini daha iyi anlamamıza nasıl yardım edebilir?

“Ebedi” sözcüğü (İbranicesi *‘olam*; Grekçesi *aion, aionios*), cümlelerin bağlamına göre farklı anlamlar taşır. Örneğin, (*“çağlar boyu var olan” Yasa’nın Têkrarı 33:27*) Tanrı ile ilişkilendirildiğinde, sözcük O’nun sonsuzluğunu ifade etmektedir. İnsanlar ile ilgili olduğunda ise, (*“yaşam boyu” Mısır’dan Çıkış 21:6*), aynı sözcük o insanın yaşam süresi ile sınırlı olur. Ateşin özelliğini belirtirken ise, (*“sönmez” Matta 18:8, Matta 25:41*), yakılan şeyi bütünüyle tüketmeden, ateşin bitmeyeceğini ifade eder. Bunun anlamı şudur: “ebedi ateşin” ebediliği, kötülerin bütünüyle, geri dönülemez şekilde tüketilmesi, onlarda “ne kök, ne dal” (Malaki 4:1) bırakılmaması sonrasında sona erecektir.

Kötülerin sonsuza kadar cezalandırılması kuramı çok ciddi çıkarımlara yol açmaktadır. Eğer kötüler sonsuza kadar cezalandırılacaksa, o halde kötülüğün kökü de asla kurutulmayacak demektir. Ayrıca, tüm insan yaşamının kaynağı Tanrı’dır (*Yasa’nın Têkrarı 32:39, Mezmurlar 36:9*) ve O “kötü kişinin ölümünden sevinç” duymaz (*Hezekiel 33:11*). O halde O, bitmeyen işkenceyle acı çeksinler diye kötülere niye yaşam bahsetsin ki? Onların varlığına son vermek O’nun açısından çok daha mantıklı olmaz mı? Eğer kötüler “yaptıklarına göre” (*Vahiy 20:12*) cezalandırılacaksa, o halde neden kısa bir insan hayatı bitmeyecek şekilde cezalandırılınsın ki?

Kutsal Kitap’taki tüm “ebedi ateş” bahislerinde, Vahiy 20. bölümdeki bin yıl sonrası “ateş gölünün” kastedildiği anlaşılmalıdır (13. Derse bakın). Yani, çoktan varlığını sürdürmekte olan, sonsuza kadar yanan cehennemden bahsetmek Kutsal Kitap’a uygun değildir.

Cehennemin ateşleri ne kadar talihsiz olsa da, cehennem hakkındaki gerçek, özellikle de sonsuz işkence düşüncesiyle karşılaştırıldığında, Tanrı’nın sevgisi hakkında ne bize göstermektedir?

Purgatorydaki Kutsallar

Roma Katolik kilisesi, cehennemi hak etmeyen fakat henüz Cennet için hazır olmayan ölülerin, purgatoryada günahlarının aklandığı ve sonrasında da oradan Cennete yükseldiğine inanmaktadır. O kişilerin purgatoryada çektikleri acı, sevdiklerinin duaları ve kefaretleleriyle azaltılabiliyormuş.

Katolik Kilisesi Öğretisi purgatorya konusunda çok açıktır: “Allah’ın lütfunda ve dostluğunda ölen fakat hâlâ kusurlu olarak arınmış durumda olan her kişi aslında ebedi kurtuluşlarını güvence altına almıştır; bu kişiler öldükten sonra göğün sevincine girmek için gerekli olan kutsallığı elde etmek için arınma görürler.”—*Catechism of the Catholic Church [Katolik Kilisesinin Öğretisi]*, s. 291. Ayrıca aynı kitapta, purgatoryada olan kişilerin çektikleri acıların, sevenlerinin duaları ve aynı zamanda onlar adına gerçekleştirilen başka işler sayesinde hafifletilebileceği yazmaktadır. “Kilise ayrıca ölmüş olan kişi adına sadaka verilmesini, endüljansları ve kefaret işleri gerçekleştirilmesini tavsiye etmektedir.”—*Catechism of the Catholic Church [Katolik Kilisesinin Öğretisi]*, s. 291.

Vaiz 9:10, Hezekiel 18:20-22 ve İbraniler 9:27 ayetlerini okuyun. Bu metinler purgatorya kuramını ne şekilde çürütmektedir?

Purgatorya inancı bir putperest kavramı olan yanmakta olan cehennem ve bir putperest uygulaması olan, ölüler için dua etmeyi birleştirmektedir. Bu inanç, şu Kutsal Kitap öğretilerine iman eden kişiler için kabul edilebilir değildir: (1) Ölülerin bilinçsiz bir şekilde mezarlarında yatıyor olmaları (*Vaiz. 9:10*); (2) Düşmüş bir insanın doğruluğunun başka bir düşmüş insana aktarılamaz olması (*Hezekiel 18:20-22*); (3) Yegâne arabulucumuzun İsa Mesih olması (1. Timoteos 2:5); (4) Ölümün ardından son yargılamanın gelmesi, bu hayatın tuzaklarından tövbe etmek için ikinci bir şansın bulunmaması (*İbraniler 9:27*).

Purgatorya kuramının daha ciddi çıkarımlarından biri de, Tanrı’nın Kendi karakterini tahrif ediyor olmasıdır. Aslında, “Düşüşünden beri Şeytan’ın işi hep göksel Babamızı yanlış yorumlamak olmuştur. Ruhun ölümsüz olduğu inancını ortaya atan oydu . . . Sonsuza kadar yanan cehennem onun ürünüydü; purgatoryayı o icat etti. Bu öğretiler Allah’ın karakterini tahrif etmektedir, öyle ki O sert, kindar, gaddar ve bağışlamayı bilmeyen biri olarak kabul edilmektedir.”—Ellen G. White, 51. El Yazması, 10 Aralık 1890. Bu görüş, ölülerin uyur halde Mesih’in dönüşünü bekliyor olduklarını değil, biri onları oradan çıkarmayı başarana kadar purgatoryada bulduklarını söylemektedir.

Purgatorya ya da sonsuz işkence gibi yanlışlar, öğretinin önemi konusunda bize ne öğretmektedir? Neden sadece kime inandığımız değil neye inandığımız da önemlidir?

Bedenden Ayrılmış Canların Bulunduğu Bir Cennet

Protestanlar purgatoryayı kabul etmiyor olsalar da, pek çoğu ölümler arasındaki doğru kişilerin canlarının çoktan Tanrı'nın huzurunda Cennetin tadını çıkarıyor olduğuna inanmaktadır. Bazıları bu "canların" sadece bedenden ayrılmış ruhlar olduklarını; bazılarıysa ruhsal bir ışık bedenine bürünmüş bedensiz ruhlar olduklarını savunuyor.

Bu yaşayan ölümlerin fizik ötesi durumları her ne olursa olsun, bu kuramlar Kutsal Kitap'ın son diriliş ve ölümlerin yargılanması öğretilerini baltalamaktadır. Doğru kişilerin canları şimdiden Cennetin keyfini çıkarıyorsa, diriliş ve yargılamaya ne gerek kalır ki (*Vahiy 20:12-14*)?

Elçilerin İşleri 2:29, 34, 35 ve 1. Korintliler 15:16-18 ayetlerini okuyun. Bu metinler ölümlerin durumu ve diriliş bekleyen kişiler konularına nasıl ışık tutmaktadır?

Kutsal Kitap, şimdiden gökte olan kişilerin ya Hanok (*Yaratılış 5:24*) ve İlyas'ın (*2. Krallıklar 2:9-11*) durumunda olduğu gibi hayattayken nakdedildiklerini, ya da Musa (Yah. 9) ve Mesih ile birlikte diriltilenler (*Matta 27:51-53*) gibi ölümden diriltildiklerini öğretmektedir.

Daha önce gördüğümüz üzere, öçlerinin alınması için Tanrı'ya yalvaran "sunuğın altındaki canlar" (*Vahiy 6:9-11*) kinayesi, sadece adalet için kullanılmış olan bir mecazdır ve canın doğası gereği ölümsüz olduğu kuramını kanıtlamamaktadır. Öteki türlü, bu kişilerin ebedi ödülleri tadını çıkarıyor olduklarını söylemek pek mümkün olmazdı. İşin aslı, mezar bilinçsiz bir şekilde, bilinçli mevcudiyetlerinin yenileneceği nihai diriliş beklemekte olan ölümlerin dinlendikleri yerdir. Ölümler, ölümler arasındaki doğru kişiler bile, sabırla nihai dirilişte bedenleriyle yeniden birleşmeyi beklerken gökte amaçsızca dolaşan bedensiz canlar değildirlir.

Ayrıca, Pavlus 1. Korintliler 15:18 ayetinde, eğer ölümler dirilmiyorsa, "Mesih'e ait olarak ölmüş olanlar da mahvolmuşlardır" derken neyden bahsediyordu? Bu kişiler zaten göğün mutluluğu içindeyseler ve öldükleri günden beri bu böyleyse, nasıl mahvolmuş olabilirler? Ölümler arasındaki doğru kişilerin, öldükten hemen sonra ebedi ödülleri uçtuklarını iddia eden yanlış öğretilerle, Yeni Ahit'in merkezi ve kilit bir doktrini olan Mesih döndüğünde ölümlerin dirilmesi hükümsüz ve geçersiz kılınmaktadır. Yine de, bunu sürekli olarak duymaya devam ediyoruz, özellikle de cenazelerde.

İnsanların, ölümler yerin altında uyuyor oldukları düşüncesinin aslında "iyi haber" olduğunu, yani onların gerçek anlamda dinleniyor olduklarını, acı ve ıstırap çekmediklerini anlamalarına hangi yöntemlerle yardım edebilirsiniz?

Kutsal Kitap Görüşü

1. Yuhanna 5:3-12 ayetlerini okuyun. Elçi Yuhanna “sonsuz yaşamı” neden sadece Mesih’te olanlarla sınırlandırıyor?

Canın doğası gereği ölümsüz olduğunu söyleyen Kutsal Kitap’a uymayan kuramın aksine, bir Kutsal Kitap öğretisi olan insanın şarta bağlı ölümsüzlüğü 1. Yuhanna 5:11, 12 ayetlerinde açıklığa kavuşturulmuştur. Bu çok önemli metnin anlamını kavramak için Tanrılığın “ölümsüzlüğün tek sahibi” (1. Timoteos 6:15, 16) ve yaşamın yegâne Kaynağı olduğunu unutmamalıyız (Mezmurlar 36:9, Koloseliler 1:15–17, İbraniciler 1:2).

Günah, Adem ve Havva’nın düşüşüyle (Yaratılış 3) dünyaya girdiğinde, onlar ve (biz dahil) onların soyundan gelen herkes sonsuz yaşam armağanını kaybederek fiziksel ölüm lanetine tabi oldu. Fakat sevgi dolu Tanrımız, insanların başından beri sahip olmaları gereken sonsuz yaşamı yeniden kazanmaları için kurtuluş tasarısını devreye soktu. Pavlus’un yazdığı gibi: “O kendi önünde sevgede kutsal ve kusursuz olmamız için dünyanın kuruluşundan önce bizi Mesih’te seçti” (Efesliler 1:4).

Elçi Pavlus şöyle açıklıyor: Günah nasıl bir insan [Adem] aracılığıyla, ölüm de günah aracılığıyla dünyaya girdiyse, lütuf armağanı olan sonsuz yaşam da tüm insanlar için tek bir adam, yani İsa Mesih aracılığıyla elde edilebilir oldu (Romalılar 5:12–21). Pavlus burada açık şekilde günahı ve ölümü dünyaya getirmiş olan gerçek kişi Adem’den bahsetmektedir. Günah işlemek suretiyle dünyamıza günahı ve ölümü getirmiş olan gerçek kişi Adem’in varlığı olmadan, Kutsal Kitap’ta ki hiçbir şeyden anlam çıkartılamaz.

Bu sebeple Elçi Yuhanna şöyle eklemektedir, “Tanrı bize sonsuz yaşam verdi, bu yaşam O’nun Oğlu’ndadır. Kendisinde Tanrı Oğlu bulunanda yaşam vardır, kendisinde Tanrı Oğlu bulunmayanda yaşam yoktur” (1. Yuhanna 5:11, 12).

İsa’nın ifadeleri ışığında tüm resim daha da netleşmektedir: “Babam’ın isteği, Oğul’u gören ve O’na iman eden herkesin sonsuz yaşama kavuşmasıdır. Ben de böylelerini son günde dirilteceğim” (Yuhanna 6:40) ve “Diriliş ve yaşam Ben’im... Bana iman eden kişi ölse de yaşayacaktır” (Yuhanna 11:25).

Bu, sonsuz yaşamın Tanrı’nın Mesih aracılığıyla bize ulaştırdığı bir armağan olduğu anlamına geliyor. Bu armağan bugün güvence altındadır fakat ancak doğruların nihai dirilişi sonrasında tümüyle elde edilecektir. Buradan şu çok basit sonuca ulaşıyoruz: Eğer sonsuza dek kalıcı yaşam sadece Mesih’te olan kişilere bağışlandıysa, o halde O’nda olmayanlar sonsuza dek kalıcı yaşama sahip değildirler (1. Yuhanna 5:11, 12). Oysa, canın doğası gereği ölümsüz olduğunu söyleyen kuram sonsuza dek kalıcı yaşamı—cennette ya da cehennemde—her kişiye, Mesih’te olmayanlara bile teslim etmektedir. Bu öğreti çok yaygın olsa da, Kutsal Kitap’a uygun değildir.

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Büyük Mücadele* kitabından, 536-554 sayfaları arasındaki “İlk Büyük Aldatmaca” ve 555-566 sayfaları arasındaki, “Ölümler Bizimle Konuşabilir mi? (Ruhçuluk)” bölümlerini okuyun.

“Doğal ölümsüzlük şeklindeki temel yanlışlık üzerine, tıpkı ebedi işkence öğretisi gibi, Kutsal Yazılar’ın açık ifadelerine, mantığın gerektirdiklerine ve insanca duygularımıza aykırı olan, ölümden bilinçlilik durumu öğretisi kurulmuştur. Yaygın inanca göre, gökteki kurtulmuş olanlar, yeryüzündeki her şeyden, özellikle de arkalarında bıraktıkları arkadaşlarının hayatlarında olup bitenlerden haberdar olacaklardır. Peki ama, yaşayanların sorunlarını bilmeleri, sevdiklerinin işledikleri günahlara tanıklık etmeleri ve onların yaşamın kederlerine, hayal kırıklığına ve acılarına katlanmak zorunda kaldıklarını görmeleri, ölümlere nasıl mutluluk kaynağı olabilir ki? Yeryüzündeki arkadaşlarının üzerinde uçanlar, göğün mutluluğunun tadını ne kadar çıkarabilir? Ya tövbesiz kişinin son nefesini vermesinin hemen ardından canının cehennemin alevlerine teslim edildiği inancı ne kadar da korkunçtur! Arkadaşlarının mezara hazırlıksız girdiğini, üzüntü ve günahla dolu sonsuzluğa ayak bastığını görenler, ne kadar da derin acılara boğuluyor olmalı!”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 549, 550.

Tartışma Soruları:

1. Diğer Hristiyanlarla ölümlerin durumu ya da cehennemin doğası konusunda konuşmuş olanlar, büyük ihtimalle insanların inançları (sadece kurtarılanların derhal göğe gittikleri değil, kaybolanların cehennemin ebedi azabı içinde oldukları) konusunda da ne kadar katı ve inatçı olduklarını fark etmişlerdir. Sizce neden böyle? Onlar açısından ölmüş olan sevdiklerinin “Rab ile birlikte” olduğuna inanmak istemeleri bir parça anlaşılabilir bir durum (fakat gördüğümüz üzere, ölmüş kişilerin buradaki şeylerin karışıklığını görmelerinin, onlar için çok üzücü olacağı sorunu hâlâ varlığını sürdürmektedir). Fakat kaybolanların cehennemde ebediyen azap çekecekleri korkunç düşüncesine neden bu kadar bağlı kalmaktadır? Bu gerçek, geleneğin ne kadar güçlü olabileceğine dair bize ne öğretmektedir? Sınıfta tartışın.
2. Pek çok Hristiyan mezhep, Kutsal Kitap’a ait olmayan canın doğası gereği ölümsüz olduğu kuramını ve onunla ilişkili olan kuramları yaymaktadır. Biz bir kilise olarak Kutsal Kitap’ın ölüm ve öbür dünya görüşünü duyurmak için (zaten yapıyor olduklarımıza ilaveten) başka ne yapmalıyız?
3. Dante’nin şiiri *İlahi Komedya* kurgudan ibaret olmasına rağmen, ölümden sonra “cana” ne olduğuyla ilgili insanların zihnindeki yanlış öğretileri pekiştirmekte son derece etkili oldu. Bu durumdan, Hristiyan teolojisinin harici öğretilerden ne kadar kolay etkilendiği konusunda hangi dersleri öğrenebiliriz? Başka hangi Hristiyanlık dışı fikirler Hristiyan düşüncesini bugün bile etkilemektedir ve kendimizi onlardan nasıl sakınabiliriz?

Modesty! Modesty! Modesty!

Ochrain Matengu Tarafından

İnsanlar, Namibya'nın Katima Mulilo kentindeki hastanede 2 yaşındaki Akurios'a acıyarak bakmak için bir araya geldiler. Çocuk aylardır hastaydı ve insanlar onun korkunç acısını görünce ağladılar.

Biri Akurios'un ebeveynlerine "Hastane bizi yüzüstü bırakıyor" dedi. "Bir büyücüye danışmalısın."

"Tanrı anlayacaktır,". "Sadece yap," dedi bir başkası.

Son ziyaretçi gittikten sonra baba, anneye dönüp. "Ne yapmalıyız?" diye sordu. "Belki insanlar haklıdır. İsa anlayacaktır" dedi.

Anne tek çocuğunu acı içinde görmeye dayanamadı ve bunu kabul etti.

Büyücü, çocuğa kötü bir büyü yapıldığını ve geleneksel ilaçlarla iyileşeceğini açıkladı. Ebeveynler büyücünün verdiği ilacı aldı ve çocuğa her gün biraz verdi. Ama ne kadar çok ilaç verirlerse çocuk o kadar kötüleşti. Baba samimiyetle dua etmeye başladı. "Rab İsa, bir hata yaptığımı biliyorum" dedi. "Senin kurtarıcı lütfundan ayrıldım. Konuş benimle, Tanrım, çocuğumun hatırı için. Cüzzamlıları iyileştirdin, körlerin gözünü açtın, kötürümleri tekrar yürüttün. Bunu benim çocuğum için de yap."

Kısa bir süre sonra baba bir rüya gördü. Uyurken, bir sesin kendisini Modesty adıyla çağırdığını duydu. "Modesty! Modesty! Modesty!" dedi ses. "Bu benim çocuğum. Neden onu kötü ruhlarla lekeledin? Eğer onun yaşamasını istiyorsan, hiçbir büyücüyle ilişkiye girmeni istemiyorum" diye ekledi.

Sarsılmış baba kalktı ve geleneksel ilaçları attı. Bir Yedinci Gün Adventist doktorunun kamp toplantısında sağlık sunumları yaptığını duyduğunu hatırladı ve çocuğu yanına aldı. Doktor Akurios'a zatürre ve tüberküloz teşhisi koydu ve onu tedavi edebileceği bir hastaneye gönderdi. Baba dua etmeye devam etti ve anne de ona katıldı. İsa'ya tam olarak güvendiler. Akurios şimdi 22 yaşında.

Akurio'nun ebeveynleri olan Modesty ve Rebecca Kakula'nın dört çocuğu oldu. Ancak her çocuğun doğumuyla, kasaba halkının yeni doğanlar için düzenlediği geleneksel törene katılmayı kabul etmediler. Bunun yerine, bebeklerini İsa'ya adanmaları için Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ne götürdüler.

Sevgili okuyucu, İsa'yı içtenlikle kabul eden ancak gelenekleri tamamen terk etmek için mücadele eden insanlar için dua edin. Bu insanlar sonunda iki inanç zeminine ulaşırlar: Kutsal Kitap'a dayalı teorik bir inanç ve kültüre dayalı pratik bir inanç. Kutsal Kitap öğretilerini benimselerler ancak gerçek hayattaki zorluklarla karşılaştıklarında geleneğe dönerler. Yedinci Gün Adventis müjdecileri, bu insanlar arasında kişisel Hristiyan gelişimini kolaylaştırmak ve geleneksel uygulamaların işe yaramadığını anlamalarına yardımcı olmak için müjdeyi bağlamsallaştırmaya çalışırlar. Bağlamsallaştırılmış bir müjdenin dünya çapında yayılmasına yardımcı olan sunularınız için teşekkür ederiz.

Son Zaman Aldatmacaları

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Matta 7:21–27, Yuhanna 11:40–44, 1. Petrus 3:18, 1. Samuel 28:3–25, Efesliler 6:10–18.*

HATIRLAMA METNİ: “Buna şaşmamalı. Şeytan da kendisine ışık meleşî süsü verir. Ona hizmet edenlerin de kendilerine doğruluğun hizmetkârları süsü vermesi şaşırtıcı değildir. Onların sonu yaptıklarına göre olacaktır” (2. Korintliler 11:14, 15).

Günümüz dünyası doğaüstü ve mistiğin eritme potasına dönüştü. Dini ve mistik konularda türlü türlü yanlışlarla ve aldatmacalarla dolu filmler çekmekte sorun görmeyen sinema sektörü bu duruma çanak tutuyor. Kadim yalan, “Kesinlikle ölmezsiniz” (*Yaratılış 3:4*) aynı zamanda son yılların en çok okunan kitaplarından, en çok seyredilen filmlerinden bazılarında ve hatta bilgisayar oyunlarına ilham verdi. İnkâr edilemeyecek şekilde, Şeytan’ın büyüğü zeminine maruz kalıyor, onun tarafından ayartılıyor. Bu sayısız biçimde karşımıza çıkıyor ve hatta bazı durumlarda bilim kılığına bürünmüş oluyor.

En aldatici fenomenlerden birine de “ölüme yakın deneyimler” (ÖYD) adı verilmekte. Sözde “ölen” kişiler yaşama geri dönüp öbür dünya hakkında hikâyeler anlatıyorlar. Pek çok kişi bu hadiseleri ölümsüz bir canın varlığına kanıt olarak görüyor!

Bu hafta boyunca mistisizm, ölüme yakın deneyimler, reenkarnasyon, ruh çağırma ve atalara tapınma da dahil olmak üzere bazı son zaman aldatmacalarını inceleyeceğiz. Bunlar varlığından haberdar olmamız fakat kendimizi etkilerine maruz bırakmamamız gereken tehlikeli konulardır.

**10 Aralık Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Mistisizm

Dünyamız mistisizmin güçlü dalgalarının altında boğuluyor. “Mistisizm” sözcüğü, devasa çeşitlilikle düşüncüyü içeren karmaşık bir terim. Dini bakış açısından, sözcük kişinin İlahi olanla ya da Mutlak olanla bir çeşit ruhsal deneyim veya vecit içinde birlik olması anlamına gelmektedir. Bazı belirli kiliselerin ibadet uygulamaları bu özelliği taşımaktadır. Olayın biçimi veya yoğunluğu değişiklik gösterse de, eğilim her zaman Tanrı’nın Yazılı Sözü’nün yerine kişinin kendi kişisel tecrübelerini koyması yönündedir. Her durumda, Kutsal Kitap öğretisiyle ilgili işleyişini büyük ölçüde kaybetmekte ve Hristiyan kendi tecrübeleri karşısında savunmasız kalmaktadır. Bu tip bir öznel din, herhangi aldatmaca, özellikle de son zaman aldatmacalarına karşı bir koruma sağlamamaktadır.

Matta 7:21-27 ayetlerini okuyun. İsa’nın kendi sözleri ışığında, ruhsal evimizi “kayanın üzerine” ya da “kumun üzerine” kurmak ne anlama gelmektedir?

Yakın dönem Hristiyan dünyasında, Kutsal Kitap’ın öğretilerini modası geçmiş bir dinin bıkırtıcı hatırlatmaları olarak görüp, onların anlamlılığını önemsizleştirme eğilimi bulunmaktadır. Bu süreç içinde Mesih’in öğretileri suni biçimde Mesih’in şahsiyetiyle değiştirilmektedir. Örneğin bu kişiler Kutsal Kitap’taki bir öykünün veya diğerinin gerçek olamayacağını çünkü kendi algıladıkları şekliyle İsa’nın böyle bir şeyin Kutsal Kitap’ta yazıldığı gibi olmasına izin vermeyeceğini savunabiliyorlar. Sonunda kişisel hisler ve tecrübe Kutsal Yazıları yorumlamak için, hatta Kutsal Kitap’ın açıkça öğrettiği bir şeyi, sıklıkla da İsa’nın dediği gibi kişinin evini kaya üzerine inşa etmesi için zaruri olan Tanrı’ya itaat etmek konusundaki bir şeyi düpedüz inkâr etmek için bir kıstasa dönüşüyor.

İsa Mesih’e iman etmeyi sürdürdükleri sürece öğreti olarak neye inandıklarını bir önemi olmadığını düşünenler tehlikeli zemindedirler. Sayısız Protestan ölümüne mahkûm eden Romalı engizisyon mahkemesi üyeleri İsa Mesih’e iman ediyorlardı. Mesih’in adına cinler kovanlar O’na iman etmişlerdi (*Matta 7:22*). “İnsanın neye inandığının hiçbir önemi olmadığı fikri, Şeytan’ın en başarılı hilelerinden biridir. Sevgi ile kabul edilen gerçeğin, alıcının canını kutsadığını bilir; bu yüzden sürekli olarak gerçeği sahte kuramlarla, masallarla, başka bir müjdeyle değiştirmeye çalışmaktadır.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 525.

Duygularımızın ve hislerimizin Tanrı’nın Sözü’ne aykırı şeyler yapmamıza sebep olmasına izin verme eğilimimizle nasıl mücadele edebiliriz?

Ölüme Yakın Deneyimler

Günümüzde canın doğal ölümsüzlüğü kuramını “kanıtlamak” için kullanılan en yaygın savlardan biri de “ölüme yakın deneyimlerdir.” Raymond A. Moody, Jr., *Life After Life: The Investigation of a Phenomenon—Survival of Bodily Death* [*Yaşam Sonrasındaki Yaşam: Bedensel Ölümden Sağ Kalma Olgusunun Bir İncelemesi*] kitabında, yüzden fazla “klinik ölümden” yeniden canlanma vakası üzerinde yaptığı, beş yıl süren çalışmanın sonuçlarını açıkladı. Bu kişiler hayata geri dönmeden önce sevgi dolu, sıcak bir ışık varlığını gördüklerini iddia ettiler. Bu, “insan ruhunun ölümün ötesinde varlığını sürdürdüğünü gösteren heyecan verici bir kanıt” (*kitabın arka kapak notu*) olarak değerlendirildi. Yıllar içerisinde, aynı düşünceyi destekleyen pek çok başka benzer kitap yayımlandı. (2. derse bakın.)

1. Krallar 17:22-24, 2. Krallar 4:34-37, Markos 5:41-43, Luka 7:14-17 ve Yuhanna 11:40-44 ayetlerindeki diriliş öykülerini okuyun. Bunlardan kaç tanesi dirilen kişilerin ölü oldukları sırada bilinçli olduğundan bahsetmektedir ve bu sorunun cevabı neden çok önemlidir?

Modern yazında kayda geçirilen ölüme yakın deneyimlerin hepsinde, insanlar *klinik olarak ölülerdi fakat gerçek anlamda* ölmemişlerdi. Onların tersine, Lazar dört gün boyunca ölüydü ve cesedi çürümeye başlamıştı (*Yuhanna 11:39*). Ne Lazar, ne de Kutsal Kitap zamanlarında ölümden dirilenlerden herhangi biri, cennetteki, purgatoryadaki ya da cehennemdeki bir öbür dünya deneyiminden bahsetmediler. Bu aslında sessizlikten gelen bir kanıttır fakat ölümlerin bilinçsiz durumda olduklarını söyleyen Kutsal Kitap öğretileriyle bütünüyle uyum içerisinde.

Peki ya bugünlerde sıklıkla bahsi geçen “ölüme yakın” deneyimlere ne demeli? Ölümlerin bilinçsiz olduklarına dair Kutsal Kitap öğretisini kabul ettiğimizde (*Eyüp 3:11-13, Mezmurlar 115:17, Mezmurlar 146:4, Vaiz 9:10*), elimizde iki temel olasılık kalıyor: Bu ya kişinin içinde bulunduğu olağanüstü şartlar yüzünden gördüğü psikokimyasal bir halüsinasyon ya da doğüstü şeytani bir aldatmacadır (2. *Korintliler 11:14*). Şeytani aldatmaca gerçek anlamda bir açıklama olabilir çünkü bazı vakalarda bu kişiler ölmüş olan akrabalarıyla konuştuklarını iddia ettiler! Fakat sebep her iki etmenin birleşimi de olabilir.

Bu kadar yaygın ve pek çok kişi için ikna edici olan aldatmaca karşısında, biz ya da başkaları Kutsal Kitap’ın öğrettiğine ters düşen her ne deneyim yaşamış olursak olalım, Tanrı’nın Sözü’nün öğretisine sıkıca sarılmamız son derece önemlidir.

Günümüzde “bilimin” genellikle ölüme yakın deneyimleri tasdik ediyor olması ne kadar şaşırtıcı bir gerçektir. Bu, bilimin sözümona “kanıtladığı” şeyler konusunda dahi neden çok dikkatli olmamız gerektiği konusunda bize ne öğretmektedir?

Reenkarnasyon

Kutsal Kitap'a dayanmayan reenkarnasyon ve ruh göçü kuramları temellerini bir putperest kavramı olan canın ölümsüzlüğünden almaktadır. Bu kuram bazı büyük dünya dinleri tarafından da benimsenmiştir. Pek çok Hristiyan ölüm sonrasında kalıcı olarak cennet ya da cehennemde ikamet eden ölümsüz bir canın var olduğuna inanırken, reenkarnasyona inananlar, aynı ölümsüz canın, burada yer yüzünde pek çok ölüm ve yeniden doğum döngüsünden geçtiğine inanmaktadırlar.

Bazıları, reenkarnasyonun ruhun kusursuzluğa olan yolculuğunda sürekli olarak daha yüksek bilgi ve ahlak seviyesine ermesini sağlayan bir ruhsal evrim süreci olduğuna inanıyorlar. Hindular ebedi olan canın hayatın altı farklı seviyesinde bilincinin ilerlediğine inanırlar: Su altı canlılar, bitkiler, sürüngenler ve böcekler, kuşlar, hayvanlar ve son olarak da gökte bulunanlar da dahil olmak üzere insanlar.

İbraniler 9:25-28 ve 1. Petrus 3:18 ayetlerini okuyun. Eğer İsa “bir kez” öldüyse (İbraniler 9:28, 1. Petrus 3:18) ve aynı şekilde tüm insanlar sadece “bir kez” ölüyorsa (İbraniler 9:27), o halde Hristiyan olduğunuzu iddia edenlerden bazıları bile neden bir çeşit reenkarnasyona inanıyorlar?

Pek çok insan inanması gerekene değil, inanmak istediğine inanıyor. Bir kuram onlara varoluşsal bir huzur ve teselli sağlıyorsa, bu onların tartışmayı dindirmesi için yeterli oluyor. Fakat Kutsal Kitap'ı ciddiye alan kişiler için, reenkarnasyon kuramını kabul etmenin bir yolu yoktur.

İlk olarak, bu kuram Kutsal Kitap'ın, “canın” ölümlülüğü ve bedeninin dirilmesi öğretileriyle çelişmektedir (1. Selanikliler 4:13-18).

İkinci olarak, İsa'nın kurtarıcılık işine iman ederek, lütufla kurtuluş öğretisini (Efesliler 2:8-10) boşa çıkarmaktadır ve onun yerine insan işlerini koymaktadır.

Üçüncü olarak, bu kuram ebedi kaderin kişinin bu hayattaki kararlarıyla ile sonsuza kadar çizildiğini söyleyen Kutsal Kitap öğretisiyle çelişmektedir (Matta 22:1-14, Matta 25:31-46).

Dördüncü olarak, bu kuram Mesih'in ikinci gelişinin anlamını ve geçerliliğini önemsizleştirmektedir (Yuhanna 14:1-3).

Beşinci olarak da, bu kuram kişinin ölüm sonrasında kendi hayatının tuzaklarını alt etmesi için fırsatlar sunmaya devam etmektedir ki bu Kutsal Kitap'a uygun değildir (İbraniler 9:27).

Kısacası, Hristiyan inancında reenkarnasyon düşüncesine yer yoktur.

Ruh Çağırma ve Atalara Tapınma

“Nekromansi [Ruh Çağırma]” sözcüğü Grekçe *nekros* (ölü) ve *manteia* (kehanet) sözcüklerinden gelmektedir. Eski zamanlardan beri var olan bu uygulamada, sözüm ona genellikle gelecekteki olaylar hakkında bilgi almak amacıyla ölülerin ruhları çağrılmaktadır. Bu arada, atalara tapınma da, onlar hâlâ aileden kabul edildiği ve yaşayanların meseleleri üzerinde etkileri olduğuna inanıldığı için, ölmüş atalara hürmet etme adetidir. Bu putperest uygulamalar, canın ölümsüzlüğüne inanan ve aynı zamanda ölmüş olan sevdiklerini çok özleyen kişiler için çok çekici olabiliyor.

1. Samuel 28:3-25 ayetlerini okuyun. Saul'un Eyn-Dor'daki cinci kadımla yaşadığı tecrübeden, sözde ölülerle iletişime dair hangi manevi mesajlar çıkartulabilir?

Kutsal Kitap, eski İsrail teokrasisinde tüm ruhçuların, cincilerin, büyücülerin ve ruh çağıranların Rab için tiksinti olduğunu ve taşlanarak öldürüldüklerini açıkça belirtmektedir (*Levililer 19:31; Levililer 20:6, 27; Yasa'nın Tekrarı 18:9-14*). Saul bu yasa gereğince İsrail'deki tüm cincileri ve ruhlara danışanları yok etmişti (*1.Samuel 28:3, 9*).

Fakat daha sonra, Rab tarafından reddedildiğinde Saul'un kendisi cinci bir kadına danışmak için Kenan ülkesindeki Eyn-Dor kentine gitti (*1. Samuel 28:6, 7, 15; Yeşu 17:11, Mezmurlar 83:10 ile karşılaştırm*). Saul kadından ölmüş olan Samuel peygamberi çağırmasını istedi. Samuel sözde bir büyücü kılığında geldi ve Saul ile konuştu (*1. Samuel 28:13-19*). Samuel olduğunu iddia eden aldatıcı ruh, Saul'a “Yarın sen ve oğulların bana katılacaksınız” dedi (*1. Samuel 28:19*). Saul'un öleceğini öngörmüş olsa da, bu aldatıcı ruh, sadece Samuel'in kılığına girerek ruhun ölümsüz olduğunu söyleyen Kutsal Kitap'a aykırı kuramı doğrulamış oldu. Bu çok güçlü bir aldatmacaydı ve Saul daha önce mahkûm ettiği aynı uygulamayı kendisi yapmasaydı daha iyi olurdu.

İki yüzyıldan uzun bir süre sonra, Yeşaya peygamber şöyle yazdı: “Birileri size, ‘Fısildeşip mırıldanan medyumlarla ruh çağıranlara danışın’ dediğinde, ‘Halk kendi Tanrısı’na danışmaz mı; yaşayanlar için ölülere mi danışılır?’ deyin. Tanrı'nın öğretisine ve bildirisine dönmek gerek! Böyle düşünmezlerse, onlar için hiç şafak sökmeyecek” (*Yeşaya 8:19, 20; ayrıca Yeşaya 19:3*).

Stres altında olduğumuz zaman, ne sıklıkta yanlış olduğumuzu bildiğimiz şeyler yapıyoruz? İmanımız, duamız ve Tanrı'nın Sözü'ne itaatimiz neden kendimize karşı yegâne emin savunmamızdır?

Kılığa Girme ve Diğer Görünümler

Cinlerin ölülerin kılığına girmesi ve diğer şeytani görünümler de büyücülüğe benzerdir. Cinler ölmüş bir aile ferдинin, bir arkadaşının ya da herhangi birinin kılığına girebilirler. Hem fiziksel görünüşleri hem de sesleri ölmüş olan kişilere çok benzer. Tanrı'nın Sözü'ne sıkı sıkıya tutunmayan kişileri aldatmak için bu şeytani aldatmacalardan hepsinden yararlanılacak. Ellen G. White şöyle uyarıyor, "Bu yalancı ruhlar tarafından taklit edilen elçiler, yeryüzündeysen Kutsal Ruh'un yönlendirişiyile yazdıkları ile çelişki içine düşürülmektedir."—*Büyük Mücadele* s. 561. Ve dahası, "Büyük aldatmaca oyununun son perdesinde, Şeytan'ın kendisi Mesih'i taklit edecektir."—*Büyük Mücadele* s. 529.

2. Korintliler 11:14, 15 ve Efesliler 6:10-18 ayetlerini okuyun. Böyle şeytani aldatmacalara karşı koruyucularımız neler olmalıdır?

Elçi Pavlus bizi şöyle uyarıyor: "Savaşımız insanlara karşı değil, yönetimlere, hükümranlıklara, bu karanlık dünyanın güçlerine, kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal ordularına karşıdır" (*Efesliler 6:12*). Efesliler 6:13-18 ayetlerinde açıklandığı üzere, bu aldatmacalara karşı, ancak "Tanrı'nın bütün silahlarını" (*Efesliler 6:13*) kuşanarak korunabiliriz.

Şeytani kılığa girmeler ve görünümler çok korkutucu ve aldatıcı olabilir fakat Tanrı'nın Sözü'ne sıkı sıkıya tutunanları aldatamazlar. Öğreti açısından, insanların ölümsüzlüğünün şarta bağlı olduğunu söyleyen Kutsal Kitap doktrinine inanan kişiler, ölülerin görünmesi ya da onlarla iletişime geçme olaylarının Şeytan'dan kaynaklandığını ve Tanrı'nın güçlü lütfuyla geri çevrilmeleri gerektiğini bilirler. Yine, görünüm ne kadar güçlü, ikna edici ve gerçek gibi olsa da, her zaman ölülerin mezarda uyuyor oldukları öğretisine bağlı kalmalıyız.

Sevdiğiniz birini kaybettiğinizi ve daha sonra bu kişinin size göründüğünü, sizi sevdiğini, sizi çok özlediğini, size sadece onun bilebileceği şeyler söylediğini ve şimdi daha iyi bir yerde olduğunu söylediğini hayal edin. Kişi eğer ölülerin durumu hakkında Kutsal Kitap'ın öğrettiğine sıkı sıkıya tutunmamışsa, bu aldatmacaya ne kadar kolayca düşeceğini hayal edin. Bu, özellikle de buna inanmak *istedikleri* için olacaktır.

Tanrı'nın bütün silahlarını kuşanmak ne anlama geliyor? Her gün hayata geçirmek anlamında, sadece son zaman aldatmacalarıyla uğraşırken değil, hayatımızın her alanında bunu nasıl yapabiliriz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Evangelism [Müjdecilik]* kitabından, 602-609 sayfaları arasındaki, “Dealing With False Science, Cults, Isms, and Secret Societies [Sahte Bilim, İnançlar, İzmler ve Gizli Cemiyetlerle Uğraşma]” ve *Confrontation [Yüzleşme]* kitabından, 86-93 sayfaları arasındaki, “Spiritism [Ruhçuluk]” bölümlerini okuyun.

“Mesajlaşma, telefon görüşmesi ve video konferans yollarıyla” ölümlerle iletişime geçmemize olanak sağlayacak teknoloji geliştirdiğini iddia eden bir kuruluş bulunuyor. Bu kuruluşun internet sitesi, ölümleri MSK (Madde Sonrası Kişiler) diye tanımlıyor ve insanların öldükleri zaman “sonsuzlukta başka bir safhaya” geçtiklerini fakat “bilinçlerini, kimliklerini ve önceki fiziksel biçimlerinin ana unsurlarını koruduklarını” iddia ediyor. Fakat daha önemlisi, kuruluşun çalışanları üç aşamada madde ve madde sonrası kişiler arasında iletişimi sağlayacak teknolojiler geliştirdiklerini iddia ediyorlar.

Bu teknolojinin ilk aşaması, “madde sonrasına geçmiş aile fertleriyle, arkadaşlarla ve her alandaki uzman kişilerle yazışmayı mümkün kılacak.” İkinci aşama ise sözümona “sonsuzluğun başka bir parçasında yaşamakta olan sevdiğinizlerle konuşmanızı mümkün kılacak.” Söylediklerine göre, üçüncü aşama da, “tüm olasılıkların alanını başka bir gözlem noktasından tecrübe eden kişileri görüp duymanın yolunu açacak.”

Özellikle korkucu olan, iletişime geçilen ölümlerin gerçekten iddia ettikleri kişiler olup olmadıklarını sınıma biçimleri. İnternet sitesi şöyle açıklıyor: “Örneğin, çocuğunu yeni kaybetmiş bir ebeveyn, dünya değiştirmiş olan oğluna ya da kızına şu soruyu sorabilir: ‘Çocukken Snoopy adında bir köpeğin var mıydı? Onuncu yaş gününde sana bir çakı hediye ettik mi?’” Şu uyarının ışığında, bu gerçekten çok ilginç: “Ruhsal varlıklar kimi zaman kişilere ölmüş arkadaşları kılığında görünürler ve onların hayatlarıyla ilgili olayları anlatarak hayattayken yaptıkları işleri yaparlar.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 684.

Tartışma Soruları:

- 1. Pek çok Hristiyan, toplumsal açıdan uygun olduğu bahanesine dayanarak medyanın teşvik ettiği her şeyi tüketiyor. Özellikle de medya açıkça yanlış ve aldatıcı olduğunu bildiğimiz görüşleri teşvik ettiğinde, medyayla olan ilişkimize hangi Kutsal Kitap ilkeleri rehberlik etmelidir (*Mezmurlar 101:1–8, Süleyman’ın Özdeyişleri 4:23, Filipililer 4:8*)?**
- 2. Kendimiz o aldatmacalara maruz kalmadan, başkalarının Şeytan’ın son zaman aldatmacalarının üstesinden gelmelerine nasıl yardım edebiliriz?**
- 3. Pek çok Hristiyan, “Samuel’in” ölümler arasından çağrılması öyküsünü, ölümlerin yaşamaya devam ettiğine dair Kutsal Kitap kanıtı olarak görüyor. Bu öykü, üzerine bir doktrin inşa etmek için tek bir ayete ya da öyküye güvenemeyeceğimize, bunun yerine konu hakkında Kutsal Kitap’ın ne diyor olduğuna bakmamız gerektiğine dair bize ne öğretmektedir?**

Cesur Bir Tanık

Rick McEdward Tarafından

Dönemin başında, bir üniversite sınıf arkadaşı Sandra'ya cep telefonu ile ders notlarının fotoğrafını çekip çekemeyeceğini sordu. "İngilizce yazdığını gördüm," dedi. "Ben İngilizceyi geliştirmek istiyorum."

Ortadoğu'daki üniversitelerde dersler İngilizce olarak okutulmuyordu. Ama İngilizce, Sandra'nın ana diliydi ve İngilizce not almayı daha kolay bulmuştu. "İşte buradasın" dedi Sandra, defterini uzatarak.

Ertesi gün sınıf arkadaşı tekrar fotoğraf çekmek için izin istedi. Sınıf arkadaşı birkaç gün üst üste fotoğraf çekmesini istedikten sonra, Sandra notlarında daha maksatlı tutmaya karar verdi. En sevdiği Kutsal Kitap ayetlerini defterinin sayfalarının altına yazmaya karar verdi.

Ancak sınıf arkadaşı bir daha fotoğraf çekmek istediğinde Sandra bir korku hissetti. Ayetleri fark edip notlarını görmek istemeyeceğinden endişelendi. Tanrı'nın Kutsal Kitap ayetlerini Kendi görkemi için kullanması için dua etti.

Sınıf arkadaşı ilk başta Kutsal Kitap ayetlerini fark etmemiş gibiydi. Ancak birkaç gün sonra notların öğretmenin derste bahsetmediği bilgileri içerdiğini fark etti. Sandra'ya gitti ve bir sayfanın altındaki bir ayeti işaret ederek. "Bu Kutsal Kitap'tan bir ayet mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Sandra, bunu nasıl açıklayacağını düşünürken kalbi hızla çarpıyordu.

Sınıf arkadaşı duraklayıp. "Kendini bu şekilde mi motive ediyorsun?" diye sordu.

Sandra rahatlayarak gülümsedi. "Aynen," dedi. "En sevdiğim ayetleri defterime yazıyorum. Hayatım için her zaman gerçekten yardımcı ve faydalı oluyorlar."

O günden sonra sınıf arkadaşı Sandra'ya dini ve inançları hakkında birçok soru sordu. Üniversitede birlikte okuduklarında, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin inançlarını da öğrendi. Dönemin sonunda, Sandra'nın ayetlerle dolu defterinin tamamının bir kopyasını çıkarmasını istedi. Notları kardeşleriyle paylaşmak istedi.

Sandra onunla tekrar çalışmamasına rağmen, ikisi iletişim halinde kaldı ve arkadaşı düzenli olarak hayat hakkında tavsiyeler istiyordu. Sandra da kendisi, kardeşleri ve ailesinin geri kalanı için dua ediyordu. Defterinin sayfalarının altına Kutsal Kitap ayetleri yazma cesaretini verdiği için Tanrı'ya şükrediyordu.

Bu müjdecilik hikayesi, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "I Will Go" [Gideceğim] stratejik planının aşağıdaki bileşenlerini göstermektedir: Misyon Hedefi No. 1, "Dünya çapında müjdecilik kavramını canlandırmak ve bir yaşam biçimi olarak müjdecilik için fedakârlık yapmak" ; ve 2 No'lu Müjdecilik Hedefi, "Büyük şehirlerde, 10/40 Penceresi boyunca, erişilemeyen ve yeterince erişilemeyen insan grupları arasında ve Hristiyan olmayan dinlere Adventistlerin erişimini güçlendirmek ve çeşitlendirmek." Devamını okumak için: IWillGo2020.org. (Sandra bir takma addir.)

Kutsal Kitap'ın Dünya Görüşü

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Luka 2:52; Matta 4:23; 1. Korintliler 6:19, 20; Mezmurlar 24:3, 4; Elçilerin İşleri 8:4-24; 1. Yuhanna 3:1-3.*

HATIRLAMA METNİ: “Esenlik kaynağı olan Tanrı'nın kendisi sizi tümüyle kutsal kılsın. Ruhunuz, canınız ve bedeniniz Rabbimiz İsa Mesih'in gelişinde eksiksiz ve kusursuz olmak üzere korunsun” (1. Selanikliler 5:23).

Vahiy kitabı, Mesih'in İkinci Gelişi'nden önce gerçekleşecek iyi büyük “küreselleşmeden” bahsediyor. Vahiy 13. bölümde, “bütün dünya” şaşkınlık içinde denizden çıkan canavarın ardından gittiğinde, yanlışın nasıl küreselleşeceği açıklanıyor (*Vahiy 13:3, 7, 8, 12, 16*). Vahiy 14. bölümde, “sonsuz dek kalıcı olan müjde,” “her ulusa, her oymağa, her dile, her halka” iletildiğinde gerçeğin nasıl küreselleşeceği açıklanıyor (*Vahiy 14:6, 7*). Bu “çetin anlar” (2. *Timoteos 3:1*) sırasında, “her öğretinin rüzgarı” (*Efesliler 4:14*) esiyor olacak ve insanlar, “kulaklarını gerçeğe tıkayıp masallara sapacaklar” (2. *Timoteos 4:4*). “Şeytan, iki büyük yanlış olan ruhun ölümsüzlüğü ve pazar gününün kutsallığı öğretileri aracılığıyla insanları hilelerinin etkisi altına alacaktır. Bunlardan birincisi ruhçuluğun temellerini atarken, ikincisi Roma'yla duygudaşlık bağı meydana getirir.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 593.

Bu son olaylar otaya çıkana kadar, Mesih'in muhteşem dönüşüne hazır olmak amacıyla Kutsal Ruh tarafından yönlendirilmeye çalışırken, insanın ve ölümün doğası da dahil olmak üzere sahip olduğumuz tüm gerçeğe olan inancımıza sıkıca tutunmalıyız.

**17 Aralık Sebti Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

İsa Örneği

Luka 2:52 ayetini okuyun. Bu ayette İsa'nın gelişiminin hangi dört yönünden bahsediliyor?

İsa Kusursuz İnsandı ve O'nun gelişimi insan var oluşunun tüm temel yönlerini kapsıyordu. Luka 2:52 ayetine göre, "İsa [zihinsel olarak] bilgelikte ve [fiziksel olarak] boyda geliyor, [ruhsal olarak] Tanrı'nın ve [toplumsal olarak] insanların beğenisini kazanıyordu." "Yıllar geçtikçe, düşünce yapısı daha da etkin hale geliyor ve kavrayışı güçleniyordu. Bunun yansıması olarak, O'nun karakteri de güzeldi. Düşünce ve vücut yapısı çocukluğunun gerektirdiği gibi gittikçe geliyordu. İsa, bir çocuk olarak kendine özgü ve sevecen bir mizaç sergiledi. O'nun yardımsever elleri başkalarına yardım etmek için her zaman hazırды. Hiçbir şeyin engel olamayacağı sabrından ve dürüstlüğünden vazgeçmeyerek bir sadakat örneği gösterdi. Prensipte bir kaya kadar sağlamdı. O'nun bencil olmayan yaşamı, insanlığa bir fedakarlık ve nezaket örneği gösterdi."—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 57.

Matta 4:23 ayetini okuyun. İsa'nın üç aşamalı hizmeti—öğretme, vaaz etme ve iyileştirme—bugün bizim tarafımızdan nasıl etkili bir biçimde sürdürülebilir?

Bir insanın bütünsel ve bölünemez bir kişi olduğunu kabul ettiğimizde, dinimizi sadece ruhsal konularla sınırlandıramayız. Gerçek aslında bizim tüm varlığımızı kucaklamakta, tüm ömrümüzü kaplamakta ve yaşamımızın tüm yönlerini kapsamaktadır. Fiziksel ve ruhsal unsurlarımız o kadar güçlü bir şekilde bütünleşmiştir ki, gerçekten birbirlerinden ayrılamazlar. Ve her ne kadar düşmüş varlıklar olarak biz asla İsa'nın yukarıdaki tasvirine eşit olamayacak olsak da, "insanda onu Yaratan'ın suretini yeniden canlandırmak için, onu içinde yaratıldığı kusursuzluğa geri döndürmek için, bedeninin, zihninin ve canının gelişimini desteklemek için Tanrı'nın lütfuyla ona benzemeye çalışmalıyız—kurtuluşun işi budur". (Ellen G. White, *Education*, s.15,16) Tanrı'nın, halkımı Kendi dönüşü için hazırlama sürecinin bir parçası olarak Tanrı'nın halkında yapmak istediği şey budur.

Kendimizi İsa ile karşılaştırdığımızda, farklılık bizi kolaylıkla umutsuzluğa sürükleyebilir. O halde çarpmıha ve ne anlama geldiğine odaklanmak, İsa'da gördüğümüze nazaran kendimizde gördüğümüz karşısında cesaretimizin kırılmasından bizi ne şekilde korur?

Bir Tapınak Olarak Beden

Ölümsüz beden ve ölümsüz canın varlığını savunan düalist kuram insan bedenine dair çeşitli fikirler ortaya atmıştır. Örneğin antik Grek filozoflar için insan bedeni canın hapisanesiydi ve ölüm sayesinde can özgürlüğüne kavuşuyordu. Bu putperest kavramın bir yankısı olarak, bugün pek çok Hristiyan bedenin, ölümsüz olan canın geçici barınağı olduğuna ve dirilişte beden ile yeniden bütünleşeceğine inanıyor. Bunun tersine, panteistler insan bedenini ilahi kabul ediyor; Tanrı'nın ve evrenin bir ve tek olduğuna inanıyorlar. Onlar için, her şey Tanrı'dır ve insan bedeni de tek bir bütünsel ve evrensel İlahi varlığın bir parçasıdır. Konu hakkında çelişkili kuramlarla çevrelenmiş durumda olan bizler, Kutsal Kitap'ın insanlığın doğası hakkında öğrettiklerine sıkıca tutunmalıyız.

1. Korintliler 6:19, 20 ve 1. Korintliler 10:31 ayetlerini okuyun. Bedenlerimizin, "Tanrı'nın tapınağı" ve "Kutsal Ruh'un tapınağı" olduğu anlayışı, yaşam tarzımızı olumlu anlamda nasıl etkileyebilir?

Adem de Havva da Tanrı'nın Kendi suretinde ve benzeyişinde yaratılmışlardı (*Yaratılış 1:26, 27*). Bu sadece onların karakterlerine değil, fiziksel özelliklerine de yansımıştı. Bu suret günahın varlığı yüzünden bozulmuş, hatta saklanmış olduğu için, kurtarıcı işi, yaşam ağacından yararlanamayacak varlıklar için mümkün olan dereceye kadar, fiziksel sağlıkları da dahil olmak üzere insanları asıl durumlarına geri getirmelidir.

Bu yenileme ancak Mesih'in ikinci gelişinde, çürüyen çürümezliği giyindiğinde ve ölümlü ölümsüze dönüştüğünde tamamlanacak, ömür boyu süren bir süreçtir (*1. Korintliler 15:53, 54*).

Elçi Yuhanna arkadaşları Gayus'a şöyle yazmıştı: "Sevgili kardeşim, canın gönenç içinde olduğu gibi, her bakımdan sağlıklı ve gönenç içinde olman için dua ediyorum" (*3. Yuhanna 1:2*).

İnsanın bölünemez bir varlık olduğunu ve dinin insan yaşamının tüm unsurlarını kucakladığını kabul ediyorsak, o halde bedenimizi sağlıklı tutmayı da dini bir görev olarak görmeliyiz. Şu ilham edilmiş ilke bize rehberlik etmelidir: "Ne yer ne içerseniz, ne yaparsanız, her şeyi Tanrı'nın yüceliği için yapın" (*1. Korintliler 10:31*). Fakat aynı zamanda, iyi insanların ellerinden gelenin en iyisini yapmalarına rağmen, yine de günahkâr insan doğasının ve günahkâr çevrenin sonuçlarına katlandıkları bir dünyada yaşıyor olduğumuzu unutmamalıyız. O halde, Tanrı'ya güvenmeli, elimizden gelenin en iyisini yapmalı ve işlerin nasıl sonuçlanacağını Tanrı'ya bırakmalıyız.

Mesih'in Düşüncesi

Bazıları, çevrenin değiştirilmesiyle kişinin dönüştürülmüş olacağına inanıyorlar. Elbette, bizi ayartıya karşı daha savunmasız bırakan yerlerden ve durumlardan kaçınmalıyız (*Mezmurlar 1:1, Süleyman'ın Özdeyişleri 5:1-8*). Fakat ayartı ve günahla olan sorunumuz ancak kendi yüreklerimizin (ya da zihinlerimizin) dönüşümüyle çözüme ulaştırılabilir. Mesih şu sözleri söylediğinde meselenin özüne temas etmişti: “Çünkü kötü düşünceler, fuhuş, hırsızlık, cinayet, zina, açgözlülük, kötülük, hile, ahlaksızlık, kıskançlık, iftira, kibir ve akılsızlık içten, insanın yüreğinden kaynaklanır” (*Markos 7:21, 22*). Bu, davranışlarımızın değişmesi için düşüncelerimizin değişmesinin gerekli olduğu anlamına geliyor.

Aşağıdaki ayetleri okuyun: 1. Korintliler 2:16; Mezmurlar 24:3, 4; Romalılar 12:2; Filipililer 4:8 ve Koloseliler 3:2. “Mesih'in düşüncesine” sahip olmak ne anlama geliyor?

Rab, “yeni ahit” altında yasanın halkının düşüncelerine sokacağını ve yüreklerine yazacağını söz vermişti (*Yeremya 31:31-33, İbraniler 8:8-10 ve İbraniler 10:16 ile karşılaştırm*). O halde, Mesih'in Dağdaki Vaaz'da Tanrı'nın emirlerinin anlamını, düşünceler ve amaçlar seviyesine kadar genişletmesi ve derinleştirilmesi şaşırtıcı değil (*Matta 5:17-48*). Yani, ancak Tanrı'nın dönüştüren lütfu sayesinde ayartıya galip gelebiliriz. Düşünceler ve amaçlar seviyesinde günahkâr düşünceleri durdurmak için bu vaadi talep etmeliyiz.

İsa gelene kadar her zaman günahkar doğamıza sahip olacağız. Fakat Mesih'te isek, O'nun doğruluğuna tamamen örtünmüşüz demektir. Henüz kusursuz olmasak da, O'nda kusursuzluğa erişmiş sayılmaktayız (*Filipililer 3:12-15*). “Mesih'le birlik olduğumuzda, Mesih'in düşüncesine sahip oluruz. Karakterimiz saflık ve sevgiyle parıldar, yaşamımız alçakgönüllülük ve gerçek tarafından denetlenir. Yüzümüzün ifadesi değişmiştir. Canda ikamet den Mesih dönüştüren bir güç sarf eder ve dışsal unsurlar da içeride hüküm süren huzur ve sevince tanıklık eder.”—Ellen G. White, *Selected Messages [Seçme Mesajlar]*, 1. Cilt, s. 337.

Hayatlarımızda böyle bir dönüşüme ancak her gün teslim olarak, her gün bencilliğimizi öldürerek, her gün İsa'ya itaat etmek için imanla kararlı bir şekilde çaba harcayarak sahip olabiliriz.

Günahkâr düşünceleri bile durdurabiliyor olsanız hayatınızın nasıl olacağını hayal edin. Yaşamınız ne kadar farklı olurdu? Bunu tecrübe edebilmenize olanak sağlayan yegâne yol hangisidir?

Ruh'un Rehberliği

Kutsal Ruh, Tanrı'nın sevgisini yüreklerimize dökten (*Romalılar 5:5*), bizi gerçek bir kurtaran deneyime yönlendiren (*Yuhanna 16:7-11*), bizi tüm gerçeğe yönelten (*Yuhanna 16:13*) ve müjde görevini yerine getirmemiz için bize destek olan (*Elçilerin İşleri 1:8*) Tanrı'nın güçlü bir Aracısı'dır. Şeytan'ın yozlaştıran işini etkisiz hale getiren Kutsal Ruh olduğu için, Şeytan'ın Kutsal Ruh'un doğası ve işine dair kavrayışımızı saptırmak için amacıyla gücüyle çırpınması şaşırtıcı değildir. Bazı kişiler Kutsal Ruh'un kişiliğini reddediyorken, bazıları da Ruh'un armağanlarına O'nun dönüştüren gücünden daha çok önem veriyor.

Elçilerin İşleri 8:4-24 ayetlerini okuyun. Samiriyeli büyücü Simun, Kutsal Ruh tarafından yenilenmeden Ruh'un armağanlarını almak istedi. Bu aynı tavır günümüzde de nasıl hâlâ ortaya konulmaktadır?

Tanrı'nın çocukları, Kutsal Ruh'un, Tanrı'nın sözünün tüm gerçeğine (*Yuhanna 16:13, Yuhanna 17:17*) yönlendirdikleridir (*Romalılar 8:14*). İsa şu açık ifadelerle uyarıyordu: "Bana, 'Ya Rab, ya Rab!' diye seslenen herkes Göğlerin Egemenliği'ne girmeyecek. Ancak göklerdeki Babam'ın isteğini yerine getiren girecektir. O gün birçokları bana diyecek ki, 'Ya Rab, ya Rab! Biz senin adınla peygamberlik etmedik mi? Senin adınla cinler kovmadık mı? Senin adınla birçok mucize yapmadık mı?' O zaman ben de onlara açıkça, 'Sizi hiç tanımadım, uzak durun benden, ey kötülük yapanlar!' diyeceğim" (*Matta 7:21-23*). Bu, Kutsal Ruh'un asla hiç kimseyi-Kendisi'nin ilham etmiş olduğu-Tanrı'nın Sözü'nden uzağa yönlendirmeyeceği, tersine her zaman bizi o Söz'e uymaya yönlendireceği anlamına gelmektedir.

Bizi tüm gerçeğe yönelten aynı Kutsal Ruh, aynı zamanda başkalarını bu harika gerçeğe yönlendirmemiz için bize güç vermektedir (*Matta 28:18-20, Elçilerin İşleri 1:8*). Kutsal görevimizi yerine getirirken, O'nun özel desteğine sahibiz. O halde, her sabah Rab'bin önünde diz çökmeli ve O'na olan adanma yeminlerimizi tazelemeliyiz. Bunu yapığımızda, Tanrı canlandıran, kutsayan gücüyle, Ruh'un varlığını bize bahşedecektir.

Fakat biz de her gün doğru olduğunu bildiğimiz şeyleri yapıp, yanlış olduğunu bildiğimiz şeylerden kaçınarak, bilinçli seçimler yapıp, O'nun yönlendirmesine açık olmalıyız. Yani, Tanrı'nın bize vaat ettiği Kutsal Ruh'un gücünü almaya, ancak Tanrı vergisi kudretimizle yaşamamız gerektiği gibi yaşamaya çalışarak açık olabileceğiz.

Her sabah Kutsal Ruh'un yaşamlarımızdaki rehberliğine açık olmak için dua etmek neden çok önemlidir?

O'nun Gelişine Hazır Olmak

Çok fazla suni ihtiyacın ve göze çarpan dikkat dağıtıcının bulunduğu çlgınca bir dünyada yaşıyoruz. Dikkatli olmazsak, bunlar tüm zamanımızı alıp önceliklerimizi saptırabilir. Bu, küreselleşmiş olan sanal dünyamızın diğer bir yan ürünü değildir; Her yaştan Hristiyanlar, bir dereceye kadar Şeytan'ın onları bu hayatta gerçekten önem taşıyan şeyden uzaklaştırma girişimlerine karşı tetikte olmalıdır.

Kim, dikkatli olmadığı takdirde Rab'den yüz çevirme ve dünyevi, bedensel, sonunda bizi tatmin etmeyecek ve nihayetinde ruhsal olarak mahvolmamıza yol açabilecek şeyler üzerinde durma tehlikesi altında değildir ki?

2. Petrus 3:14 ve 1. Yuhanna 3:1-3 ayetlerini okuyun. İkinci Geliş için kendimizi hazırlamakla bu muhteşem olaya hazır olmak arasında ne fark görüyorsunuz?

İkinci Geliş için devam etmekte olan hazırlık düşüncesi, sıklıkla oyalanmanın bir bahanesine dönüşmektedir. Bu düşünce kişinin kolaylıkla kötü köle gibi "Efendim gecikiyor" (*Matta 24:48*) sanmasına ve rahatlamasına yol açabilir.

Mezmunlar 95:7, 8; İbraniler 3:7, 8, 15 ve İbraniler 4:7 ayetlerini okuyun. Bu ayetler şu anda hazır olmak konusunda bize ne söylüyor?

Kutsal Kitap bakış açısından, kurtuluşun zamanı her zaman "bugündür," asla yarın değildir (*bkz Mezmunlar 95:7, 8; İbraniler 3:7, 8, 15; İbraniler 4:7*). Ve dahası: büyük bir dönüşüm tecrübesi gerçekleşmediği takdirde, bugün olduğumuz olmaya devam edeceğiz. Dönüşmemiş olanı zamanın kendisi dönüştürmez. Ancak kişi sürekli olarak lütufta büyüdüğünde ve imanda kararlılıkla ilerlediğinde, katılaşmaya, kuşkuculuğa, alaycı ve hatta inançsız olmaya olan eğilimi geriler.

Bu bakış açısından, hayatımızın her bir gününün, yaşamımızın küçük ölçeği olduğunu söyleyebiliriz. Böylelikle, Tanrı'nın lütfuyla gelecek için plan yapmalı fakat her günü İsa'nın dönüşüne hazır biçimde yaşamalıyız–bilhassa çünkü bu hayatın olasılıkları göz önünde bulundurulduğunda, bugün son gününüz olabilir.

İsa bugün dönüyor olsa, O'nun dönüşüne bugün nasıl hazır olabilirsiniz? Cevaplarımızı Sebti günü derste tartışın.

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *The Ministry of Healing [Şifa Hizmeti]* kitabından, 241-259. sayfaları arasındaki “Mind Cure [Zihin İlacı] ve *Sanctified Life [Kutsal Kılınmış Bir Yaşam]*” kitabından 7-16. sayfaları arasındaki “True and False Theories Contrasted [Doğru ve Yanlış Örneklerin Karşılaştırması]” bölümlerini okuyun.

“Büyük mücadele sonuna yaklaşıyor. Karada ve denizdeki her afet haberi her şeyin sonunun gelmek üzere gerçeğine tanıklık ediyor. Savaşlar ve savaş söylentileri onu ilan ediyor. Önümüzde açılmakta olan büyük olayların beklentisiyle kalbi daha hızlı çarpmayan bir Hristiyan var mıdır? Rab geliyor. Yaklaşan bir Tanrı'nın ayak seslerini duyuyoruz.”—Ellen G. White, *Maranatha [Rab Geliyor]*, s. 220.

“İman hayatını her gün yaşayın. Sıkıntı zamanı konusunda endişelenip üzülerek sıkıntıyı vaktinden önce tecrübe etmeyin. ‘Korkarım büyük sınama gününde ayakta kalamayacağım’ diye düşünmekten vazgeçin. Şimdi için, sadece bugün için yaşamalısınız. Yarın size ait değildir. Kendiniz üzerinde zaferi bugün kazanmalısınız. Bugün bir dua hayatı yaşamalısınız. İman uğrunda yüce mücadeleyi bugün sürdürmelisiniz. Allah'ın sizi bereketlediğine bugün inanmalısınız. Karanlığa ve inançsızlığa galip geldikçe Efendi'nin taleplerini yerine getirmiş olacaksınız ve etrafınızdaki kişiler için bir berekete dönüşeceksiniz.”—Ellen G. White, *Signs of the Times [Vakitlerin İşaretleri]*, 20 Ekim 1887.

“Rab'bin gelişi yakın ve biz O'nu huzur içinde beklemek için hazırlıklı olmalıyız. Etrafımızdaki kişilere ışık vermek için elimizden ne geliyorsa yapmaya kararlı olalım. Bizim üzgün olmamız gerekiyor, tersine neşeli olmalı ve Rab İsa'yı her zaman gözümüzün önünde bulundurmalıyız . . . O'nun görünüşünü hazır olarak beklemeliyiz. O'nu görmek ve kurtardıkları olarak karşılanmak ne kadar da muhteşem olacak! Çok uzun süre bekledik, fakat umudumuz solmamalı. Kralı Kendi güzelliğinde görebilsek sonsuza dek bereketlenmiş olacağız. Yüksek sesle ‘eve dönüyoruz’ diye bağırarmış gibi hissediyorum. Mesih'in, fideyle kurtardıklarını ebedî evlerine götürmek üzere, kudretle ve büyük görkemle geleceği zamana yaklaşıyoruz.”—Ellen G. White, *Heaven [Gök]*, s. 165, 166.

Tartışma Soruları:

1. Kişinin–beden, can ve ruhun–bölünmez bir bütün olduğu düşüncesi, dinin her şeyi kapsayan faaliyet alanını ve kişisel yaşam tarzımızın önemini daha iyi anlamamıza nasıl yardımcı olur?
2. Tüm gerçek uyanışlar ve reformlar her zaman Tanrı merkezlidir, asla insan davranışını merkez almaz. Ferisi ve vergi görevlisi öyküsü (bkz. Luka 18:9-14) bu ilkeyi ne şekilde örneklemektedir?
3. Perşembe gününün son sorusuna verdiğiniz cevabı derste tartışın. Hazır olduğunuzu nasıl bilebilirsiniz ve kendini bilmezlik etmeden güvenceye sahip olabilir misiniz?

İsa Ejderhaya Karşı

Andrew McChesney Tarafından

2020'nin sonlarında Laos'un kuzeyinde yaşayan Kue'ye garip bir şey oldu. Vücudu ve özellikle göbeği şişmeye başladı.

Endişeli olan kocası Cheng, onu o bölgenin şamanına götürdü ve onlara Kue'yi bir ejderhanın hamile bıraktığını ve onu bir sualtı dünyasına götürmeyi plânladığını bildirdi. Şaman ciddiyetle, "Ejderhayı yatıştırmak ve Kue'nin ruhunu geri çağırmak için hayvan kurbanları vermelisin" dedi.

Cheng şamana istediği her şeyi seve seve verdi ama Kue daha da kötüye gitti. Cheng, bundan sonraki iki ay boyunca birden fazla tedavi için geleneksel şifacılar başvurdu ancak hiçbir şey ona yardımcı olmadı. Her şeyini şamanlara ve geleneksel şifacılar harcadı ama Kue'nin sağlığı bozulmaya devam ediyordu.

Sonunda Cheng, bir Hristiyan pastörden Kue için dua etmesini istemeyi düşündü.

İki Yedinci Gün Adventist lideri o sırada Kue'nin köyünü ziyaret ediyorlardı ve onun için dua ettikten sonra onu Laos'un başkenti Vientiane'deki bir hastaneye göndermeye karar verdiler. Hastanede doctor, Kue'ye, semptomları aşırı sıvı tutulmasına bağlı şişme içeren bir böbrek hastalığı olan Nefrotik sendrom teşhisi koydu. Ancak hastanede bir hafta geçirdikten sonra Kue komaya girdi ve yaşam desteğine bağlanmak zorunda kaldı. Doktorun hayatta kalma şansının %50 olduğunu söylediği yoğun bakım ünitesine transfer edildi. Onu gözetimi altında tutmak için yüksek tıbbi faturaları kimin ödeyeceğini sordu.

Cheng, akrabalarıyla konuştu ve paralarının olmadığını fark etti. Kue'yi başkente getiren ve ilk hastane faturalarını ödeyen Adventist liderlerin de fonları yetersizdi. Yüksek faturalarla ve Kue'nin iyileşeceğine dair hiçbir güvencenin olmamasıyla karşı karşıya kalan Cheng, onu yaşam destek ünitesinden çıkarmak ve eve getirme konusunda zor bir karar verdi.

Bir kilise lideri daha sonra "Onu ölmesi için eve göndermek çok acı vericiydi ama onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu" dedi. "Tek ümidi Tanrı'nın ona merhamet etmesi ve ona bir mucize göstermesiydi."

Eve döndükten günler sonra, Cheng, Kue için evlerinde dua etmesini istemek için Adventist bölge pastörünü çağırdı. Birkaç müjdecilerle birlikte gelen pastör uzakta yaşıyordu. Cenaze için de yardım edebilmek için birkaç gün kalmaya karar verdi. Aile Kau'nun ölmesini beklerken, pastör ve müjdeciler her gün oruç tutup dua ettiler. Kue ölmek yerine gitgide iyileşti. Kendi başına kolayca nefes almaya başladı ve şişlik azaldı. Mayıs 2021 itibarıyla yardımsız yürüyebildi.

Bugün Kue, kuzey Laos halkına göklerde bir Tanrı olduğuna dair yaşayan bir tanıktır.

Laos'ta ve tüm dünyada müjdenin yayılmasını destekleyen Sebt Okulu sunularımız için teşekkür ederiz.

Yargılama Süreci

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Matta 25:31-46; Daniel 7:9-14; 1. Korintliler 6:2, 3; 2. Petrus 2:4-6; Malaki 4:1; Vahiy 21:8.*

HATIRLAMA METNİ: “Çünkü bedende yaşarken gerek iyi gerek kötü, yaptıklarımızın karşılığını almak için hepimiz Mesih’in yargı kürsüsü önüne çıkmak zorundayız” (2. Korintliler 5:10).

Hatırlama Metni: “Çünkü bedende yaşarken gerek iyi gerek kötü, yaptıklarımızın karşılığını almak için hepimiz Mesih’in yargı kürsüsü önüne çıkmak zorundayız” (2. Korintliler 5:10).

Kutsal Yazı’nın açık olduğu bir konu varsa, o da yargılama gerçeğidir. Tanrı dünyayı yargılayacak. Eski Ahit’te ve Yeni Ahit’te bu konuda sayısız ayet bulunmaktadır ve anlamlarında muğlaklık bulunmamaktadır. Bugün burada son derece eksik olan adalet bir gün gelecek.

Kutsal Kitap, Tanrı’nın bilgisinin kusursuz olduğunu (*Eyüp 37:16*) ve en gizli düşüncelerimiz dahil (*Vaiz 12:14, Yereya 17:10*) her şeyi bildiğini (*1. Yuhanna 3:20*) söylemektedir. Herkesten ve başka her şeyden saklanabiliriz fakat Tanrı’dan bir şey saklanamaz.

Bu gerçek, O’nun Kendisi için her kişinin yaşamını bilmek adına bir yargılama yapmaya ihtiyaç duymadığını gösteriyor. Tanrı’nın yargılamaları aslında yarattığı hem gökteki hem yerdeki varlıkların iyiliği için gerçekleştirilen bir ilahi düzendir. Bu süreç evrensel-tarihi bir doğaya sahiptir çünkü Lusifer isyanını gökte başlatmış ve sonrasında onu bu dünyaya yaymıştır (*Vahiy 12:7-9*).

Bu hafta son zaman yargılama sürecini üç ana safhasıyla birlikte inceleyeceğiz: Geliş öncesi yargılama, bin yıl yargılaması ve uygulayıcı yargılama. Tüm bu süreç doğruların aklanması ve kötülerin ikinci ölümüyle sona ermektedir.

*24 Aralık Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Son Yargılama

Pek çok kişi için yargılama düşüncesi mahkûm edilme anlamına gelmektedir. Bunun da sürecin bir parçası olduğu doğru olmakla birlikte, yargılamanın olumlu bir tarafı da olduğunu unutmamalıyız, şu bakımdan ki yargılama aynı zamanda doğruların aklanmasını da içermektedir. İşin aslı, Daniel kitabı son zaman yargılamasında Yüceler Yücesi'nin “kutsallarının lehine yargı” (*Daniel 7:22*) vereceğinden bahsetmektedir. Tanrı'nın yargılaması her ikisini de barındırmaktadır; bu ilke, şu Eski Ahit ayetinde bulunmaktadır: “Göklerden kulak ve gereğini yap. Suçlunun cezasını vererek, suçsuzu haklı çıkararak kullarını yargıla” (*1. Krallar 8:32*).

Matta 25:31-46 ve Yuhanna 5:21-29 ayetlerini okuyun. Mesih son yargılama konusunda hem mahkûm edilme hem de aklanma kavramlarına nasıl işaret ediyor?

Bazı kişiler, “Ona iman edene hüküm yoktur” (*Yuhanna 3:18 KM*) ve “böyle biri yargılanmaz” (*Yuhanna 5:24*) ifadelerinin Mesih'e iman edenlerin asla yargılanmayacakları anlamına geldiğini iddia ediyor. Fakat bu ifadelerle iman edenlerin yargılamada mahkûm edilmeyecekleri kastedilmektedir. Bu sebeple, ayetlerin “Ona iman eden mahkûm edilmeyecektir” (*Yuhanna 3:18 KM*) ve “böyle biri mahkum edilmez” (*Yuhanna 5:24*) şeklinde anlaşılması gerekmektedir.

Kısacası, kaderimiz bugünkü yaşantımızda tayin edilmektedir. Mesih'te olanların yargılanmada aklanacak oldukları şimdiden güvence altındadır ve Mesih'te olmayanlar da mahkûm edileceklerdir. Mesih, yargılamayı tarif ederken (*Matta 25:31-46*), sadece keçilerin (kötüler) değil, koyunların da (doğrular) var olacağını belirtmişti. Elçi Pavlus da açık bir şekilde şöyle ifade etmişti: “Çünkü bedende yaşarken gerek iyi gerek kötü, yaptıklarımızın karşılığını almak için hepimiz Mesih'in yargı kürsüsü önüne çıkmak zorundayız” (*2.Korintliler 5:10*).

Yargılama konusunda düşünürken, lütufla kurtarıldığımızı (*Yezaya 55:1, Efesliler 2:8-10*), imanla aklandığımızı (*Yaratılış 15:6, Romalılar 5:1*) ve işlerle yargılandığımızı (*Vaiz 12:14, Matta 25:31-46, Vahiy 20:11-13*) aklımızda tutmalıyız. Yargılama sürecinin dayanağı, On Emirde özetlendiği gibi Tanrı'nın ahlaki yasasıdır (*Vaiz 12:13, 14; Yakup 1:25; Yakup 2:8-17*). İşlerimiz bizim kurtarıcı deneyimimizin gerçek olup olmadığının harici kanıtlarıdır ve bu sebeple yargılanma sırasında değerlendirilecek unsurlardır.

Tanrı'dan gelen, bazılarını seçip kurtaran, diğerlerini kaybolmaya gönderen keyfi bir buyruk bulunmamaktadır. Her kişi kendi kaderinden ahlaki olarak sorumludur.

Nihayetinde, yargılama Tanrı'nın bizi kabul etmeye ya da reddetmeye karar verdiği zaman değildir. Yargılama, O'nu kabul edip etmeyerek bizim yapmış olduğumuz seçimin sonlandırıldığı zamandır ve bu seçim bizim işlerimizle otaya konmaktadır.

Geliş Öncesi Yargılama

Mesih'in dönüşünden önce yapılacak olan yargılama kavramı ya da "Geliş Öncesi" yargılama dediğimiz şey, Kutsal Yazı'da pek çok yerde bulunmaktadır.

Daniel 7:9-14; Matta 22:1-14; Vahiy 11:1, 18, 19 ve Vahiy 14:6, 7 ayetlerini okuyun. Bu ayetler göksel mahkemede yapılan geliş öncesi araştırmacı yargılama düşüncesine ne şekilde ışık tutmaktadır? Bu yargılama ne önem taşımaktadır?

Tanrı'nın halkının geliş öncesi araştırmacı yargılamaya tabi tutulması kavramı üç temel Kutsal Kitap öğretisine dayanmaktadır.

Birincisi, -doğru olan ya da olmayan- tüm ölümlerin son dirilişlere kadar mezarlarında bilinçsiz bir şekilde yattıkları düşüncesidir (*Yuhanna 5:25-29*).

İkincisi, tüm insanlar için evrensel bir yargılamanın varlığıdır (*2. Korintliler 5:10, Vahiy 20:11-13*).

Üçüncüsü de, ilk dirilişin doğrular için bereketlenmiş ödül olacağı ve ikinci dirilişin kötüler için ebedi ölüm olacağı gerçeğidir (*Yuhanna 5:28, 29; Vahiy 20:4-6, 12-15*).

Tüm bunlar şu anlama gelmektedir: eğer tüm insanlar yargılanacaksa, her biri kendi dirilişinden önce yargılanmalıdır çünkü bu dirilişlerde nihai ödüllerini alacaklar.

Daniel kitabı bu geliş öncesi yargılamanın hem zamanını hem de doğasını anlamamıza yardım ediyor. 2300 simgesel günün sonunda-1844 yılında-göksel tapınak temizlenecek (*Daniel 8:14, İbraniler 9:23 ile karşılaştırm*) ve geliş öncesi araştırmacı yargılama başlayacak (Daniel 7:9-14)-burada, aynı olayı ifade etmenin iki farklı yöntemini görüyoruz. Ve Yüceler Yücesi'nin "kutsallarının lehine yargı" (*Daniel 7:22*) verilecek. Yani, bu Tanrı'nın halkı için iyi haberdur.

Matta 22:1-14 ayetlerinde, İsa düğün daha başlamadan önce davetlilerin atırılmasından bahsetmişti.

Vahiy kitabında da, Tanrı'nın tapınağında "tapınanların" sayılması göreviyle (*Vahiy 11:1*) ve "O'nun yargılama" saatinin geldiği duyurusuyla (*Vahiy 14:6, 7; Vahiy 14:14-16 ile karşılaştırm*) geliş öncesi araştırmacı yargılamadan bahsedilmektedir.

Gökte gerçekleşen yargılama hakkında bildiklerimiz burada yeryüzündeki yaşam biçimimizi nasıl etkilemelidir?

Bin Yıl Yargılaması

Kutsal Kitap bize, İkinci Geliş'te (1) hem hayatta olan kutsalların hem de dirilmiş olan kutsalların "Rab'bi havada" karşılayacaklarını (1. Selanikliler 4:16, 17); (2) tüm kutsalların, O'nun Bizzat onlar için hazırlamış olduğu göksel "konutlarda" yaşamaları için göğe alınacaklarını (Yuhanna 14:1-3 CAN) ve (3) ancak yeni bin yılın sonunda Yeni Yeruşalim'in bu dünyaya inerek kutsalların sonsuza dek kalıcı yuvaları olacağını (Vahiy 21:1-3, 9-11) söylemektedir. Yani, bin yıl boyunca, bu dünya terk edilmiş durumdayken, kutsallar gökte Mesih ile birlikte hüküm sürecekler (Yeremya 4:23, Vahiy 20:4).

1. Korintliler 6:2, 3 ve Vahiy 20:4-6, 11-13 ayetlerini okuyun. Kutsallar bin yıl yargılamasına neden katılmalıdırlar?

Tüm yargılama sürecinin amacı, (1) Şeytan'ın Tanrı'ya yönelttiği, O'nun yarattıklarına davranışında adil olmadığı yönündeki haksız suçlama karşısında Tanrı'nın karakterini aklamak; (2) doğruların ödülleri için tarafsızlığını onaylamak; (3) kötülerin cezalandırılmasının adil olduğunu sergilemek ve (4) evrende başka bir isyana yol açabilecek her türlü şüpheyi gidermektir. Geliş öncesindeki doğruların araştırmacı yargılamasında, sadece göksel ordular bulunacaklar (Daniel 7:9, 10). Fakat kötülerin ve düşmüş olan meleklerin bin yıl yargılamasında, kutsalların kendileri de katılacaklar (1. Korintliler 6:3, Yahuda 6, Vahiy 20:4-6).

Geliş öncesi araştırmacı yargılama, tahtlar kurulduğunda, mahkeme kurulduğunda ve kitaplar açıldığında başladı (Daniel 7:9, 10). Fakat bin yıl yargılaması kutsallar göğe alınıp tahtlara oturduktan ve onlara yargılama yetkisi verildikten sonra başlayacaktır. Daha sonra bir kez daha kitaplar açıldı ve "ölüler kitaplarda yazılanlara bakılarak yaptıklarına göre yargılandı" (Vahiy 20:4, 12). Bu işlem kutsallara göksel kayıtları değerlendirme Tanrı'nın her vakadaki adil muamelesini görme fırsatı sunmaktadır. O sadece tüm insanları kendi verdikleri kararlara dayanarak hak ettikleri gibi ödüllendirmekle kalmaz, aynı zamanda bunu neden yaptığını da onlara açıklar.

Uyuyanlar arasındaki kaybolanlar ikinci ölümü görmek için diriltile, kurtarılanlar yargılama sürecine dahil olana ve Tanrı'nın adaletini ve iyiliğini biz de görene kadar kimsenin cezalandırılmayacak olması, Tanrı'nın karakteri hakkında bize ne öğretmektedir? Cevabınızı Seb gününü derste söyleyin.

Uygulayıcı Yargılama

Orta Çağlarda Tanrı'yı sert, cezalandırıcı bir Yargıç gibi resmetme eğilimi bulunuyordu. Bugün ise O'nu, çocuklarını asla cezalandırmayan sevgi dolu ve hoşgörülü bir Baba gibi tarif etme eğilimi bulunuyor. Fakat adalet olmadığında sevgi kaos ve yasadışılığa, sevginin yokluğunda ise adalet baskı ve boyun eğdirmeye dönüşecektir. Tanrı'nın yargılama süreci adalet ve merhametin kusursuz bir birleşimidir ve her ikisi de O'nun koşulsuz sevgisinden kaynaklanmaktadır.

Uygulayıcı yargılama Tanrı'nın insanlık tarihine son defa, geri döndürülemez ve cezalandırıcı biçimde müdahale etmesidir. Daha önce sınırlı sayıda, örneğin Şeytan ve başkaldıran meleklerinin gökten atılmalarında (*Vahiy 12:7-12*), Adem ve Havva'nın Aden bahçesinden sürülmelerinde (*Yaratılış 3*), Büyük Tufan'da (*Yaratılış 6-8*), Sodom ve Gomora'nın yok edilmesinde (*Yaratılış 19*, Yahuda 7), Mısır'da ilk doğanların ölmesinde (*Mısır'dan Çıkış 11-12*) ve Hananya ile Safira'nın ölümlerinde (*Elçilerin İşleri 5:1-11*) cezalandırıcı yargılama gerçekleşmiştir. Dolayısıyla insan tarihinin sonunda kötülerin uygulayıcı bir yargılamaya tabi tutulacak olmaları şaşırtıcı değildir.

2. Petrus 2:4-6 ve 2. Petrus 3:10-13 ayetlerini okuyun. Bu ayetler son uygulayıcı yargılamanın doğasını anlamamıza nasıl yardım ediyorlar? Yargılamanın sonsuza kadar süreceği değil (ki bu adaletin tecellisi değil, çarpıtılması olurdu), tamamlanacağı düşüncesini ne şekilde işaret ediyorlar?

“Allah'ın iyiliği ve sabrı, kullarına gösterdiği müsamaha ve merhamet, O'nu, taleplerine itaat etmeyi reddeden günahkârı cezalandırmaktan alıkoymayacaktır. Allah'ın kutsal yasasına göre suçlu olan ve yasa değiştirilemez olduğu için ancak suçlular için ölsün diye Oğlu'nu vererek yaptığı büyük fedakârlık sayesinde bağışlanan insanın, Allah'a bir şey yaptırması mümkün değildir”—Ellen G. White, *Manuscript Releases [Yayımlanan El Yazmaları]*, 12. cilt, s. 208.

Tanrı, Kendisine çok pahalıya mal olmuş olsa da, insanlığı ebediyen kaybolduktan kurtarmak için yapabileceği her şeyi yapmıştır. Nihayetinde kaybolan kişiler, onları bu talihsiz sona götüren seçimler yaptılar. Tanrı'nın kaybolanları yargılamasının hatta (sonsuza dek süren işkence yerine) kaybolanların yok edilmelerinin sevgi dolu olan Tanrı'nın karakterine ters olduğu düşüncesi külliyen yanlıştır. Adaleti emreden de sadece ve sadece Tanrı'nın sevgisidir.

Çarmıhın kendisi, Tanrı'nın kurtarılacak herkesi kurtarmak için ne yapmaya razı olduğu hakkında bize ne öğretmektedir?

İkinci Ölüm

Tanrı insanın tarihini, onun son zaman zirvesine doğru yönlendirmektedir. Binyıl sona erdiğinde, ölümler arasındaki tüm kötüler mezarlarından kaldırılabilecek ve son cezalandırıcı hükümlerini alacaklar (*Vahiy 20:5, 11-15*). Sonrasında, tüm yargılama süreci tamamlandığında ve ilave edilecek bir şey kalmadığında, kötüler Tanrı'nın adaletini kabul edecekler. "Büyük mücadeledeki tüm gerçekler göz önünde olarak, hem sadıklar, hem de isyancılar olmak üzere tüm evren, hep birlikte ilan edecektir: 'Ey ulusların kralı, Senin yolların doğru ve adildir.'" Ve Şeytan'ın Kendisi de "boyun eğerek uğradığı yargının adil olduğunu itiraf eder."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 675, 676.

Malaki 4:1; Vahiy 20:14, 15 ve Vahiy 21:8 ayetlerini okuyun. "Ateş gölü" ve "ikinci ölüm" ne kadar etkili olacak?

Şeytan'ın, meleklerinin ve tüm kötülerin nihai yok edilişleri evreni günah ve günahın tüm sonuçlarından arındıracaktır. Bununla birlikte, kötülerin nihai yok edilişi, sadece kutsallar için değil aynı zamanda kötülerin kendileri için de Tanrı'nın sevgisinin bir işidir. Onlar, günah için "yakıp yok eden bir ateş" olan Tanrı'nın huzurunda yaşamaktansa ölmeyi tercih ederlerdi (*İbraniler 12:29*).

"Onlar [kaybolanlar] o kutsal yerden kaçmaya can atacaktırlar. Kendilerini kurtarmak için ölen Kişi'nin yüzünden saklanabilmek için yıkımı kucaklayacaklardır. Kötülerin kaderi kendi seçimleriyle belirlenmiştir. Cennete alınmamaları kendi isteklerindedir, Allah açısından ise adil ve merhametli bir karardır."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 547.

Bu sebeple, günahın ve günahkârların nihai olarak yok edilmeleri—Kutsal Kitap'a dayanmayan onların sonsuza kadar cehennemde yanacaklarını söyleyen kuramın tersine—, insanlar her ne kötülük yaptılar ise adil ve uygun bir cezalandırma sağlamaktadır. Bu aynı zamanda günahın bir başlangıcının olduğunu ve sonunun olacağını doğrulamaktadır. Ancak ondan sonra tüm evren ilk, günahsız, kötülükten, esrarengiz biçimde ve gerekçesiz olarak itaatsizliğin ortaya çıkmasından önceki kusursuzluğuna geri dönecek.

Bizim "adil Yargıcımız" (2. *Timoteos 4:8*) olarak haklı kararlar doğrulara ölümsüzlük bahşedeceği ve kötülerini ebediyen yok edeceği için Rab'be hamd olsun!

Tanrı'nın sonunda herkesi kurtarması düşüncesinde yanlış olan nedir? Bu neden çok kötü bir fikir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Mesih'in Örnek Dersleri* kitabından, 307-319 sayfaları arasındaki “Düğün Giysisi Olmadan”; *Büyük Mücadele* Kitabından, 658-666 sayfaları arasındaki, “Yeryüzünün Yıkımı” ve 667-683 sayfaları arasındaki “Mücadelenin Sonu” bölümlerini okuyun.

“Son yargılama gününde, her günahkar insan kendisinin gerçeği reddetmedeki davranışını anlayacaktır. Çarmıh göz önüne gelecektir; onun gerçek önemi ve anlamı, günahla körelmiş olan herkes tarafından görülecektir. Günahkarlar, gizemli kurbanı ile çarmıhın görüntüsünün önünde hüküm giymiş bir şekilde duracaklardır. Her yalan mazeret yok edilecektir. İnsanın dönüklüğü, onun iğrenç karakterinde görünecektir. İnsanlar tercihlerinin ne olduğunu göreceklerdir. Doğru ve yanlışla ilgili her şüphe, uzun süren mücadelenin sonucunda açığa kavuşacaktır. Allah, evrenin yargılanmasında günahın var olması ve sürdürülmesinden kendisinin sorumlu olmadığını gösterecektir. İlahi buyrukların insanları asla günaha sürüklediği gösterilecektir. Allah’ın hükümranlığında hiçbir kusur; ve sevgisizlik için de hiçbir sebep yoktu. Kalplerdeki tüm düşünceler açığa çıkacağı zaman, Allah’a bağlı olanlar ve O’na karşı gelenler şu sözü bildirmek için bir araya geleceklerdir: “Ey ulusların Kral’ı; senin yolların adil ve doğrudur. Rab, senden korkmayıp, adımı yüceltmeyecek olan kim var?... Çünkü senin adil işlerin açıkça görüldü.” Vahiy 15:3, 4.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 47.

Tartışma Soruları:

1. “İradenizi Allah’a teslim etmeyi reddederek benliğe sıkı sıkıya sarılırsanız, ölümü seçiyorsunuzdur. Günah için, onun bulunduğu her yerde, Allah yakıp tüketen bir ateştir. Günahı seçer ve ondan ayrılmayı reddederseniz, Allah’ın günahı yakıp tüketen mevcudiyetinin sizi de yakıp tüketmesi gerekir.”—Ellen G. White, *Bereket Dağından Düşünceler*, s. 63. Bu alıntı uygulayıcı yargılamanın doğasını anlamamıza nasıl yardım ediyor?
2. Salı gününün dersinin sonunda açıklanan, kurtarılanlar yargılama sürecine dahil oluncaya kadar kaybolanlardan bir kişinin bile son hükmü görmeyeceği fikri üzerinde düşünün. Bu, Tanrı’nın açıklığı ve şeffaflığı hakkında bize yine ne öğretmektedir? Sevginin hüküm sürdüğü bir evren için bu şeffaflık neden çok önemlidir?
3. Kutsalların bin yıl yargılanmasına dahil olmaları, kaybolan sevdikleri konusunda onları nasıl teselli edecektir?

Angola'da 2 Rüya

Andrew McChesney Tarafından

Ne zaman kiliseye gitse, küçük William Frederico João Lumbo, vaizin aynı cümleyi söylediğini duyuyor gibiydi. Büyük vaiz, Angola'daki kilisede kürsünün arkasında durdu. Elini havaya kaldırdı ve gürlledi, "Tanrı'ya hizmet etmek için yaşamayan, yaşamaya layık değildir!"

Vaizin sözleri genç zihninde büyük bir etki bıraktı. Ancak kilisenin dışındaki dünya da büyük bir etki yarattı ve kiliseye gitmektense dans etmeyi tercih etmeye karar verdi. 14 yaşında bir dans grubu kurdu ve Angola'nın başkenti Luanda'daki partilerde ve okul etkinliklerinde sahne aldı.

William dans etmekten hoşlansa da, bir şeyler doğru görünmüyordu. İçinde bir boşluk hissetti ve vaizin sözlerini hatırladı: "Tanrı'ya hizmet etmek için yaşamayan, yaşamaya layık değildir."

Dans etmenin verdiği haz azaldı ve William sigara ve içki içmeye başladı. Ama giderek tatminsiz hissediyordu. Bir gün umutsuzca dua etti, "Sana hizmet etmek için yaşıyorum ve yaşamaya layık değilim. Bana yardım et!"

Duadan kısa bir süre sonra bir arkadaşı William'a içinde vaaz bulunan bir USB bellek verdi. William USB belleği istedi çünkü arkadaşı onun dans ederken çekilmiş bir videosunu kaydetmişti ve belleğin içine atmıştı.

Vaaz William'ın yüreğine dokundu. Dizlerinin üzerine çöktü ve af diledi. Kiliseye gitmeye karar verdi. Angola'daki tüm kiliseler COVID-19 nedeniyle kapatılmıştı ve William bir Adventist ev kilisesine gitti.

William'ı büyük bir sürpriz bekliyordu. Ev kilisesinin lideri Filipe, son iki gecede William hakkında iki rüya görmüştü. İlk rüyada Filipe büyük bir ağacın yanında durduğunu ve elinde küçük bir dal tuttuğunu görmüştü. Tekrar büyü-yebilmesi için dalı bir şekilde ağaca bağlaması gerekiyordu. İkinci rüyada Filipe büyük bir nehrin yanında duruyordu. Büyük nehrin yanında küçük bir nehir akıyordu ve Felipe'nin bir şekilde küçük nehri büyük nehre bağlaması gerekiyordu.

Filipe, William'a "Büyük ağaca bağlanması gereken küçük dal sensin," dedi. "Büyük ağaç, Yaşam Ağacı olan İsa'dır. Sen küçük nehirsin ve büyük nehir İsa'dır. Yaşam Nehri olan İsa'ya bağlanman gerekir."

William kulaklarına inanamıyordu. "İsa, Kendisine bağlanmamı mı istiyor?" dedi.

William ev kilisesinde ibadet ederken, kalbindeki boşluğu huzur ve neşe doldurmaya başladı. Sadece İsa'ya bağlanmaya karar verdi.

Bugün, William bundan daha mutlu olamazdı. O, sadece Tanrı'ya hizmet etmek için yaşamaktadır.

Bu müjdecilik hikayesi, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "I Will Go" [Gideceğim] stratejik plânının 5 No'lu Ruhsal Büyüme Hedefini göstermektedir, "Bireyleri ve aileleri ruhla dolu yaşamlara yönlendirmek." Devamını okumak için: IWillGo2020.org.

Her Şey Yeni

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 2. Petrus 3:13; Vahiy 21:3, 22; 1. Yuhanna 3:2, 3; 1. Petrus 1:22; Yeşaya 25:8; Vahiy 22:3–5.

HATIRLAMA METNİ: “Tahtta oturan, ‘İşte her şeyi yeniliyorum’ dedi. Sonra, ‘Yaz! diye ekledi, ‘Çünkü bu sözler güvenilir ve gerçektir’ ” (Vahiy 21:5).

Kutsal yazı bize şu umudu veriyor: “Ama biz Tanrı’nın vaadi uyarınca doğruluğun barınacağı yeni gökleri, yeni yeryüzünü bekliyoruz” (2. Petrus 3:13).

Fakat bazıları “yeni bir gökle yeni bir yeryüzü” (Vahiy 21:1) vaadini hayal gibi, öbür dünya umudundan faydalanan güç sahibi kişilerin, kalabalıkları düzen içinde tutabilmek için uydurdukları hikâyeler gibi görüyor. Sözümona dayanan düşünce şu: *Bugün zor durumda olsanız da bir gün gökte ödülünüzü alacaksınız, ya da bunun gibi bir şey.*

Her ne kadar bazı kişiler Kutsal Kitap’ta sunulan gelecek umudunu bu şekilde kullanmış olsa da, onların istismarı, yeni gökler ve yeni yeryüzüyle ilgili sahip olduğumuz vaatler hakkındaki gerçeği değiştirmiyor.

Son günlerde, alaycılar kutlu umudumuzla dalga geçecekler (2. Petrus 3:3–7). Fakat onların alayları, tam olarak öngörüldüğü gibi, Kutsal Kitap’ın söylediğinin doğru olduğuna dair daha fazla kanıt olarak değerlendirilebilir çünkü onlar Kutsal Kitap’ın onların yapacağını öngördüğü şekilde alay ediyorlar.

Bu hafta boyunca, göksel tapınak, Tanrı’nın mevcudiyeti, ölüm ve gözyaşlarının sona ermesi ve son olarak da Tanrı’nın sevgisinin mutlak zaferi dahil olmak üzere görkemli yeni gök ve yeni yeryüzü vaadi üzerinde düşüneceğiz.

*31 Aralık Sebti Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Yeni Gökler ve Yeni Bir Yeryüzü

Grek felsefesini takip eden kişilerden bazıları için bir şeyin fiziksel olması, onun kötü olduğu anlamına gelir. Bu sebeple, onlar için gelecekte içinde gerçek insanların yaşadığı gerçek bir göğün var olacağını düşünmek makul değildir. Bu düşünceye göre, göğün olması ve iyi olması için, onun buradaki fiziksel dünyada bulunan lekelerden arınmış ve bütünüyle ruhsal planda olması gerekmektedir. Bu kişiler, bir şey maddeye sahipse onun ruhsal olamayacağını ve eğer ruhsalsa maddesi olmayacağını öne sürüyorlar. Bunun tersine, Kutsal Kitap gökten somut ifadelerle bahsetmektedir fakat bahsedilen gök günahın varlığının etkilediği sınırlamalara sahip değildir.

Yeşaya 65:17-25; Yeşaya 66:22, 23; 2. Petrus 3:13 ve Vahiy 21:1-5 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerin esas mesajı nedir?

Yeşaya kitabı, İsrail Tanrı ile yaptığı anlaşmaya sadık kalmış olsaydı yeryüzünün nasıl olabileceğine dair ilginç bakışlar sunmaktadır (*Yeşaya 65:17-25; Yeşaya 66:22, 23; Yasa'nın Tekrarı 28 ile karşılaştırın*). Tüm çevre, hayatın çeşitli ifadeleriyle birlikte Tanrı'nın ilk tasarımına, yani günah girmeden önceki haline doğru gelişebilir.

Fakat bu plan beklendiği şekilde hayata geçirilemedi. Daha sonra yeni bir plan yapıldı, fakat bu sefer Yahudiler ve her ulustan olan kişilerden oluşan kilise ile birlikte (*Matta 28:18-20, 1. Petrus 2:9*). Dolayısıyla, Yeşaya'nın peygamberlik sözleri kilisenin bakış açısından yeniden okunmalıdır (*2. Petrus 3:13, Vahiy 21:1-5*).

“Kutsal Kitap'ta kurtulanların mirasına ‘ülke’ denir. İbraniler 11:14-16. Orada göksel Çoban sürülerini yaşam sularının pınarlarına götürür. Yaşam ağacı meyvesini her ay verir ve ağacın yaprakları ulusların hizmetindedir. Cam bıraklığında, hiç durmadan akan ırmaklar vardır, kıyılarında sallanan ağaçlar, Rabb'in fidiyeyle kurtardıkları için hazırlanan yollara gölge eder. Geniş ovalar güzel tepelerle birleşir, Allah'ın dağları heybetli zirvelerini yükseltirler. Yaşam ırmaklarının yanındaki o huzurlu ovalarda, çoktan beridir göçebe ve gezgin olan Allah'ın halkı, bir yuva bulacaktır.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 680.

Kutsal Yazı'da sunulan sonsuzluk umuduna sahip olmayan pek çok dünyevi yazar, insanın varlığının anlamsızlığına ağıt yakmıştır. Gelecek hakkında yanıltıcı olsalar da, gelecek umudu olmasa hayatın anlamsız olacağı konusundaki görüşlerine katılmamak neden elde değil? Cevabımızı Sebti günü derste söyleyin.

Tanrı'nın Tapınagında

Bazı kişiler göğün kendisinden Tanrı'nın tapınağıymış gibi bahsediyorlar. Fakat Vahiy kitabı, Yeni Yeruşalim'de içinde Tanrı'nın tahtının ve candan denizin bulunduğu belirli bir sığınak/tapınak olduğundan bahsetmektedir (*Vahiy 4:2-6, Vahiy 7:9-5, Vahiy 15-5-8*). Her ulustan, her oymaktan, her halktan, her dilden kutsalların oluşturduğu büyük kalabalık orada sonsuza kadar Tanrı'ya tapmacaklar (*Vahiy 7:9-17*).

Vahiy 7:9-15 ile Vahiy 21:3, 22 ayetlerini karşılaştırın. Kurtarılanların oluşturduğu büyük kalabalığın “Tapınagında gece gündüz O’na” (*Vahiy 7:15*) tapınmaları tasviriyle, Yuhanna'nın Yeruşalim'de tapınak görmediğine dair ifadesini (*Vahiy 21:22*) nasıl bağdaştırabiliriz?

Göksel sığınak/tapınak her zaman göksel orduların Tanrı'ya tapındıkları yer olmuştur. Fakat günahın ortaya çıkmasıyla birlikte, o tapınak aynı zamanda kurtuluşun insanlığa sunulduğu yere dönüştü. “Günah sorunu sona erdiğinde, göksel tapınak yeniden asıl işlevine geri döndürülecektir. Vahiy 21:22 ayetinde Vahiy yazarı Yuhanna artık kentte bir tapınak olmadığını yazmıştır çünkü kentin tapınağı Her Şeye Gücü Yeten Tanrı ve Kuzu'dur. Peki, bu artık Rab'bin, yaratıklarının gelip O'nunla özel birliktelik içinde olacakları bir evi olmayacağı anlamına mı geliyor? Asla!”—Richard M. Davidson, *“The Sanctuary: ‘To Behold the Beauty of the Lord,’ [‘Tapınak: ‘Rab’bin Güzelliğine Bakmak’]*” 1. Cilt, s. 31.

Vahiy kitabı tapınlan Kişi'ye ve O'na tapınan kişilere özellikle vurgu yapmaktadır. Bu göksel ibadetin merkezinde Tanrı ve Kuzu bulunmaktadır (*Vahiy 5:13, Vahiy 7:10*). Her zaman olduğu gibi ve olması gerektiği gibi, tapınmanın odağı Mesih'tir.

Tapınanlar da “o büyük sıkıntıdan geçip gelenlerdir. Kaftanlarını Kuzu'nun kanıyla yıkamış, bembeyaz etmişlerdir” (*Vahiy 7:14*). Onlar Tanrı'nın kurtaran ve dönüştüren gücünün canlı tanıklarındır. Onlar, O Kişi olduğu ve onlar için yaptıkları için Tanrı'ya övgüler söylüyorlar.

Vahiy 21:3 ayeti şöyle diyor: “İşte, Tanrı'nın konutu insanların arasındadır. Tanrı onların arasında yaşayacak. Onlar O'nun halkı olacaklar, Tanrı'nın kendisi de onların arasında bulunacak.” Bu ayetler pek çok başka metni yansıtmaktadır (*Yeremya 32:38, Hezekiel 37:27, Zekeriya 8:8, İbraniler 8:10*). Tanrı'nın bizim Tanrı'mız olacağı ve bizim de O'nun halkı olacağımız, bugün hâlâ yeryüzündeyken bizim için ne anlam ifade etmektedir? Bu muazzam gerçeği şimdi nasıl hayata geçirebiliriz?

Tanrı'nın Huzurunda

Kutsal Kitap, Tanrı'nın “yaklaşılmaz ışıktaki” yaşadığını (1. *Timoteos* 6:16) ve “Tanrı'yı hiçbir zaman hiç kimsenin” görmediğini (*Yuhanna* 1:18, 1. *Yuhanna* 4:12) söylüyor. Bu, gökteki kutsalların asla Baba Tanrı'yı görmeyecekleri anlamına mı geliyor? Hiç de değil. Tanrı'yı görmeyenler ifadesiyle Düşüş sonrasındaki insanlardan bahsedildiği çok açıktır çünkü Kutsal Yazı'da kutsalların gerçek anlamda O'nu gökte göreceklarine dair çeşitli işaretler bulunmaktadır.

Matta 5:8; 1. Yuhanna 3:2, 3 ve Vahiy 22:3, 4 ayetlerini okuyun. Bu metinler Tanrı'yı görmenin üstün ayrıcalığına dair bize ne anlatıyor?

“Tanrı'yı hiçbir zaman hiç kimse görmedi” (*Yuhanna* 1:18, 1. *Yuhanna* 4:12) diyen aynı elçi Yuhanna, aynı zamanda “O'nu olduğu gibi göreceğiz” (1. *Yuhanna* 3:2, 3) ve “Kulları... O'nun yüzünü görecek” (*Vahiy* 22:3, 4) de diyor. Bu ayetlerin Baba Tanrı'dan mı yoksa Mesih'ten mi bahsediyor oldukları tartışılabilir. Fakat Mesih'in Kendi ifadesinin ışığında tüm şüpheler ortadan kaybolmaktadır: “Ne mutlu yüreği temiz olanlara! Çünkü onlar Tanrı'yı görecekler” (*Matta* 5:8). Tanrı'nın tapınığında O'na tapınmak, kurtarılanlar için ne büyük bir ayrıcalık olacak! Fakat en üstün ayrıcalık O'nun yüzünü görmek olacak.

“Allah'ın halkı, Baba ve Oğul'la serbest birliktelik şerefine sahip olacaklar. ‘Şimdi her şeyi aynadaki silik görüntü gibi görüyoruz.’ 1. Korintliler 13:12. Şimdi Allah'ın suretine, doğanın işlerinde ve O'nun insanlarla ilişkilerinde, bir aynadaymış gibi bakıyoruz; fakat o zaman O'nu yüz yüze, arada bir karartma perdesi olmadan göreceğiz. O'nun huzurunda duracağız ve cemalinin görkemini göreceğiz.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 682.

Bugünün ayetlerinden bazılarında görebileceğiniz, paklık ve Tanrı'yı görme arasındaki bağlantıya dikkat edin. “Yüreği temiz olanlar” Tanrı'yı görecekler; Tanrı'yı gören kişi “Mesih pak olduğu gibi kendini pak kılar” (1. *Yuhanna* 3:3). Bu ayetler, Tanrı'nın bizi göğe hazırlamak için içimizde bir çalışma yapması gerektiğini ortaya koymaktadır.

Her ne kadar sonunda göğe hak kazandığımız İsa'nın ölümüyle güvence altına alınmış olsa da, şimdi ve burada bizi ebedi yuvamıza hazırlayacak olan bir paklanma sürecinden geçeceğiz. Bu paklanmanın merkezinde de O'nun Sözü'ne itaat bulunmaktadır.

1. Petrus 1:22 ayetini okuyun. Bu ayet itaat ve paklanma arasındaki bağlantıyı bize ne şekilde göstermektedir? İtaat etmenin hangi özelliği bizi paklamaktadır? Petrus bizim itaatimizin özellikle hangi biçimde görüneceğini söylüyor?

Artık Ölüm ve Gözyaşı Yok

Ölümsüz canın sonsuza kadar yanan cehennemde acı çekeceği kuramı, yeni gökte ve yeni yeryüzünde “artık ne yas, ne ağlayış, ne de ıstırap” (*Vahiy 21:4*) olmayacağını söyleyen Kutsal Kitap öğretisiyle çelişmektedir. Sonsuza kadar yanan cehennem kuramı doğru olmuş olsaydı, “ikinci ölüm” günah ve günahkârları evrenden söküp atmış olmaz sadece onları acı ve gözyaşıyla dolu sonsuza dek kalıcı bir cehenneme kapatmış olurdu. Ve dahası, bu durumda evren asla asıl kusursuz haline tümüyle yenilenmiş olmazdı. Rab’be hamd olsun ki, Kutsal Kitap tamamen başka bir resim çizmektedir!

Yeşaya 28:8, Vahiy 7:17 ve Vahiy 21:4 ayetlerini okuyun. Bu dünyanın denemeleri ve ıstırapları içinde, bu ayetler bizi nasıl teselli etmekte, bize ne umut vermektedir?

Hayat çok zor, adaletsiz ve zalim olabilir. Çok değer verdiğimiz kişiler, ölümün soğuk kollarıyla vahşice bizden çekilip alındılar. Ya da bazı kişiler kurnazca hayatlarımıza girdiler, duygularımızı çaldılar ve hiçbir şey olmamış gibi yürüyüp gittiler. Sevip güvendiğimiz biri tarafından ihanete uğramak ne kadar korkunç bir şey.

Kalbimiz kırıldığı zamanlarda, hayatın yaşamaya değer olup olmadığını sorguladığımız anlar bile olmuştur. Fakat bizi üzen her ne olursa olsun, Tanrı her zaman yanaklarımızdan mümkün olduğu kadar çok gözyaşını silmeye isteklidir. Fakat ölümün, ıstırapın ve gözyaşının varlığının artık sona ereceği o görkemli güne kadar en ağır gözyaşlarımızdan bazıları dökülmeye devam edecek (*Vahiy 21:1-5*).

Son yargılamada, Tanrı’nın her bir insanı hakkaniyet ve sevgiyle değerlendireceğinden emin olabiliriz. Mesih’te ölmüş olan tüm sevdiğimiz, sonsuza kadar bizimle birlikte olmak için ölümden diriltilecekler. Ebedi yaşama layık olmayanların varlıkları nihayetinde sona erecek, sonsuza kadar yanan cehennemde ya da “nahış” bir gökte yaşamak zorunda kalmayacaklar. En büyük teselli kaynağımız, Tanrı’nın herkesi adilce değerlendiriyor olmasıdır. Ölümün varlığı kesinkes sona erdiğinde, kurtarılanlar sevinç içinde “Ey ölüm, zaferin nerede? Ey ölüm, dikenin nerede?” diye bağıracaklar (*1. Korintliler 15:54, 55*).

Rab, yaratacağı yeni gök ve yeni yeryüzünde, geçmiştekilerin anılmayacağını, akla bile gelmeyeceklerini vaat ediyor (*Yeşaya 65:17*). Bu, göğün bir unutkanlık yeri olacağı anlamına değil, geçmişin göğün kalıcı neşesine zarar vermeyeceği anlamına geliyor.

Burada insan var oluşunun haksız yıkımlarını hissetmemiş olan kimse var mıdır? Özellikle de içinde bulunduğumuz zor zamanlarda, Tanrı’nın iyiliğine ve sevgisine güvenmeyi ve olabildiğince onunla neşe bulmayı nasıl öğrenebiliriz?

Alınlarında O'nun Adı Yazılı

Vahiy 22:3-5 ayetlerini okuyun. Bizim de alınlarında Tanrı'nın adı yazılı olanlar arasında olacağımızdan nasıl emin olabiliriz? Ya da emin olabilir miyiz?

Lusifer'in isyanından ve Adem ile Havva'nın düşüşünden sonra, Tanrı bu iki günahkârı yok edebilirdi. Fakat yarattıklarına duyduğu koşulsuz sevginin bir ifadesi olarak, Tanrı, sunduğunu kabul eden her kişiyi kurtaracak merhametle dolu bir tasarı tesis etti. "Kurtuluş tasarısı" diye bilinen şey işte budur ve yeryüzü daha yaratılmadan bile önce var olmasına rağmen (*Efesliler 1:3, 4; 2. Tımoteos 1:9; Titus 1:2; Vahiy 13:8*), insanlara ilk olarak düşüşten hemen sonra Aden bahçesinde sunulmuştur. Kurtuluş tasarısı daha sonra İbrani tapınak hizmetindeki örnekler ve gölgeler ile daha da açıklığa kavuşturuldu (*Mısır'dan Çıkış 25*). Son olarak da, İsa'nın yaşamı, ölümü ve dirilişinde en eksiz ifadesini buldu (*bkz. Romalılar 5*).

Kurtuluş tasarısının merkezinde, çarmıhta sağlanmış olan, İsa'nın erdemlerine dayanan büyük imkânı imanla kabul eden herkes için sonsuz yaşam vaadi bulunmaktadır. Çarmıhtan önce de, çarmıhtan sonra da kurtuluş her zaman işlerle değil imanla olmuştur. Bununla birlikte, iyi işler bizim kurtuluşumuzun bir ifadesidir.

Pavlus, Mesih'in gelişinden çok önce yaşamış olan İbrahim'den imanla kurtuluşun bir örneği olarak bahsetmişti: "Eğer İbrahim yaptığı iyi işlerden dolayı aklandıysa, övünmeye hakkı vardır; ama Tanrı'nın önünde değil. Kutsal Yazı ne diyor? 'İbrahim Tanrı'ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı'" (*Romalılar 4:2, 3*). Bu ayetler imanla kurtuluşun ne anlama geldiğini anlamamıza nasıl yardım edebilir?

Yani, İsa'yı kabul ettiysek, O'na teslim olduysak, O'nda yeni bir yaşama sahip olmak da dahil olmak üzere O'nun vaatlerini talep ettiysek ve herhangi başka bir şeye değil de, bütünüyle O'nun erdemlerine güveniyorsak, kurtuluş güvencesine sahip olabiliriz. İbrahim iman etmişti, ona doğruluk olarak açıklanmıştı; bizim için de aynı şekilde işlemektedir.

O halde alınlarımızda O'nun adını taşımak bu anlama gelmektedir. Eğer şimdi onu oraya yazdırırsak ve O'na sırt çevirmezsek, yeni göklerde ve yeni yeryüzünde de alınımızda O'nun adı yazacaktır.

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Büyük Mücadele* kitabından, 667-683 sayfaları arasındaki, “Mücadelenin Sonu”; *Heaven [Gök]* kitabından, 133-145 sayfaları arasındaki “The Earth Made New [Yenilenmiş Yeryüzü],” 146-158 sayfaları arasındaki “Heaven Is a School [Gök Bir Okuldur],” 159-166 sayfaları arasındaki, “It Will Not Be Long [Çok Sürmeyecek],” 167-176 sayfaları arasındaki “Heaven Can Begin Now [Gök Şimdi Başlayabilir],” 177-184 sayfaları arasındaki, “The Music of Heaven [Göğün Müziği]” ve 185-192 sayfaları arasındaki “A Call for Us to Be There [Orada Olmamız için Bir Çağrı]” bölümlerini okuyun.

“Mesih’in haçı sonsuzluk boyunca kurtulanların bilimi ve ilahisi olacaktır. Yüceltilmiş Mesih’te, çarpmıha gerilen Mesih’i görecekler. Engin uzayın derinliklerindeki sayısız dünyayı gücüyle yaratan ve gözeten Kişi’nin, Allah’ın Sevgilisi’nin, göğün Yüceliği’nin, keruvların ve parlak serafaların zevkle ibadet ettikleri Kişi’nin—düşmüş insanı kaldırmak amacıyla Kendini alçalttığı; Golgota’daki haç üzerinde kayıp dünyanın kederleri kalbini kırıp hayatını parçalayana dek, günahın suçunu ve utancını üstlendiği ve Babası’nın kendisinden yüz çevirmesine katlandığı hiçbir zaman unutulmayacaktır. Tüm dünyaların Yaratıcısı’nın, tüm yazgıların Hakimi’nin, insan sevgisinden ötürü yüceliğini bir kenara bırakarak kendini alçaltması, evrenin merakını ve hayranlığını her zaman uyandırmaya devam edecektir.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 656, 657.

“Büyük mücadele sona erer. Artık günahattan da, günahkârlardan da eser yoktur. Tüm evren temizlenmiştir. Engin yaratılışın tümünde uyum ve hoşnutluk tek bir nabız gibi atar. Her şeyi yaratan Kişi’den, engin uzayın derinlikleri boyunca, yaşam, ışık ve hoşnutluk akmaktadır. En küçük atomdan en büyük dünyaya kadar, canlı ya da cansız her şey, gölgelenemeyen bir güzellik ve mükemmel sevinç içinde, Allah’ın sevgi olduğunu ilan etmektedir.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 683.

Tartışma Soruları:

1. Pek çok seküler Hristiyanlar hayatını sanki bu dünya sonsuza kadar var olacakmış gibi yaşıyorlar (*Luka 12:16-21*). Dünyevi gayelerimizle göksel önceliklerimizi nasıl dengeleyebiliriz? İsa’nın Luka 12. bölümde bizi uyardığı şeyden nasıl korunabiliriz?
2. Gök burada başlıyorsa, evlerimizi ve kişisel yaşantılarımızı göksel ilkelere küçük ifadelerine dönüştürmek için ne yapmalıyız?
3. Pazar günü dersinin sonundaki soru üzerinde düşünün. Ebedi hayata inanmayanların kötümserliğinin arkasındaki mantık nedir? Aynı zamanda, bu kişilerden bazıları geleceğe dair hiçbir umutları olmadığını söylemelerine rağmen, oldukça “mutlu” hayatlar sürüyor gibiler. Sizce bunu nasıl yapıyorlar? Yani, bu hayatın ötesinde bir şey olduğuna dair vaade sahip olmadan mutlu bir şekilde yaşamayı nasıl akla uygun bir hale getirebiliyorlar?

Fuji'deki Etkili Meyve Suyu Standı

George Kwong Tarafından

Wailoaloa Plajı, uygun fiyatlı konaklama, restoranlar ve özellikle, Fiji'de bulunan Nadi'deki barlar ve gece mekânları ile tanınan popüler bir turizm merkezi-dir. Ancak COVID-19 vurduğunda, tüm sahildeki birçok küçük kafeler, fast food restoranları iflas etti. Bamboo Resort da böyle bir yerdi.

Bir fırsat sezen üç yerel Yedinci Gün Adventist kilisesi, ücretsiz biyometrik taramalar, egzersiz programları, yağ kaybı ve kişilere özel beslenme plânları gibi sağlık ve zindelik programları sunan bir meyve suyu standı olan Bitu Wellness Bar'ı açmak için Bamboo Resort ile birlikte çalıştı. Adı, yerel dilde "bambu" anlamına gelen Bitu Bar, her gün sağlıklı taze meyve suları için akın eden yerel halk arasında hızla popülerlik kazandı.

Kilise üyeleri standın, insanların yaşam tarzının sebep olduğu hastalıkları, özellikle diyabetle mücadele ettiği bir bölgede Fijilileri sağlığa daha bütünsel bir yaklaşım benimsemeye teşvik etmek için bir etki merkezi olarak hizmet etmesi için dua etti. Güney Pasifik Bölümü'nün 10.000 Ayak parmakları kampanyası tarafından desteklenen ve 2019 On Üçüncü Sebt Sunularının bir alıcısı olan stand, aynı zamanda alkolle sağlıklı alternatifler hakkında farkındalık yaratmaya çalışıyordu.

Ama sonra Fiji'yi ikinci bir COVID-19 dalgası vurdu ve yetkililer Bamboo Resort'un meyve suyu standıyla birlikte kapatılmasını emretti. İki hafta boyunca müşteriler meyve suyu standının ne zaman ve nerede yeniden açılacağını öğrenmek için her gün kendilerini aradı. Sonrasında yaşananlar herkesi şaşırtdı.

Komşu iş yeri olan Beach Escape Resort'u yöneten evli bir çift, her gün Bamboo Resort'a akın eden kalabalığı izlemiş ve likör standından daha fazla insanın meyve suyu standını ziyaret ettiğini fark etmişti. Ayrıca, sokaklarında alkolle ilgili olaylarda azalma olduğunu memnuniyetle kaydettiler.

Çift, kilise üyeleriyle temasa geçip, likör standını ve diğer iş yerlerini bir sağlıklı yaşam merkezi olarak kullanmayı teklif ettiler. Kilise üyeleri, alkolle aynı yerde meyve suyu satmak istemedikleri için başlangıçta teklifi kabul etmediler ancak yöneticiler alkol satışını tamamen durdurmak istediklerini açıkladılar.

Alkol kaldırıldı ve bar ekipmanlarının yerini meyve suyu makineleri, karıştırıcılar, meyveler, sebzeler ve otlar aldı. Bitu Wellness Bar yeniden çalışmaya başladı.

Kilise üyeleri, Tanrı'nın önderlik ettiği harikulade yola duydukları şaşkınlığı dile getirdiler. Meyve suyu standı sadece Bamboo Resort'un müşterilerini etkilemekle kalmadı, aynı zamanda Beach Escape Resort'u topluma umut ve şifa getiren bir etki merkezine dönüştürdü.

Güney Pasifik Bölümü'nün Fiji ve diğer Güney Pasifik ülkelerindeki 10.000 Ayak parmakları kampanyasını destekleyen 2019 On Üçüncü Sebt Sunularımız için teşekkür ederiz. Müjdeyi Güney Pasifik Bölümü ve ötesinde yaymak için yeni projeleri desteklemek üzere bu çeyrekte cömert bir On Üçüncü Sebt Sunusu plânladığımız için şükranlarımızı sunuyoruz.